

1965
1990

WYŻSZA SZKOŁA INŻYNIERSKA
W ZIELONEJ GÓRZE

WYŻSZA SZKOŁA INŻYNIERSKA

W ZIELONEJ GÓRZE

1965 - 1990

WYŻSZA SZKOŁA INŻYNIERSKA W ZIELONEJ GÓRZE

1965 - 1990

ZIELONA GÓRA, 1990

Opracowanie

HENRYK SAMUJŁŁO
ANDRZEJ POLITOWICZ

Zdjęcia

KAZIMIERZ ADAMCZEWSKI

Printed in Poland

WYDANO ZA ZGODĄ
REKTORA WYŻSZEJ SZKOŁY INŻYNIERSKIEJ
W ZIELONEJ GÓRZE

Redaktor

TADEUSZ STRYSZOWSKI

Redakcja techniczna

HELENA MARIA TRZECIAK

WYDAWNICTWO WYŻSZEJ SZKOŁY INŻYNIERSKIEJ
W ZIELONEJ GÓRZE

ZIELONA GÓRA — 1990. Nakład 500 + 50 egz. Format B-5. Objętość: ark. wyd.: 7,0. ark. druk.: 7,5. Oddano do druku we wrześniu 1990. Druk ukończono we wrześniu 1990 r. Papier offsetowy, kl. III, 80g, 70 x 100.

Druk: zp wsi, zam. nr 94/90.

W yższa Szkoła Inżynierska w Zielonej Górze obchodzi swe 25-lecie. Szkoła wyrosła z potrzeb, marzeń i czynu mieszkańców Środkowego Nadodrza. Im też pragnęła i pragnie służyć – w zgodzie z maksymą wypisaną na swym sztandarze: "Salus publica – suprema lex esto".

Ocena mijającego ćwierćwiecza, naszej pracy i starań należy do naszych absolwentów i społeczeństwa regionu. Chcieliśmy zawsze – nauczyciele i studenci, administracja i obsługa, a także wszyscy, którzy nas wspierali radami, pomocą, wreszcie zwykłą życzliwością – aby była to Uczelnia piękna, kształcąca i wychowująca na wysokim poziomie. Aby panowała w niej atmosfera pracy dobrze zorganizowanej i pożytecznej. Jeszcze kilka lat i ukończymy budowę Szkoły naszych marzeń, oferującą swej młodzieży i swym nauczycielom: piękne sale wykładowe, dobrze wyposażone pracownie, sprawne zaplecze socjalne, hale sportowe i tereny rekreacyjne. A przede wszystkim wysoko wykwalifikowaną kadrę naukową, świadomą swych zadań dydaktycznych i badawczych. Przyjazną i partnerską w stosunku do młodzieży.

Pragniemy tą książką uczcić nasze 25-lecie i podziękować wszystkim, także tym którzy już odeszli, za trud uczestnictwa w tworzeniu tej Szkoły. Wierzimy, że bez Niej region byłby uboższy nie tylko w kadrę inżynierską, ale także w te wartości nauki i kultury, które umacniają Polskę na tym najpiękniejszym Jej skrawku – Środkowym Nadodrzu.

Rektor
prof. zw. dr hab. Marian Eckert

REKTORZY UCZELNI W LATACH 1965 - 1990

Prof. dr inż. JERZY KOŁAKOWSKI

Rektor 1965/66 – 1967/68

Doc. dr hab. inż. KAZIMIERZ BĄCAL

Rektor 1968/69 – 1971/72

Prof. dr hab. inż. ZYGMUNT SZAFRAN
Rektor 1972/73 – 1975/76

Prof. dr hab. inż. TADEUSZ BILIŃSKI
Rektor 1976/77 – 1980/81

Prof. dr hab. MICHAŁ KISIELEWICZ
Rektor 1981/82 – 1986/87

Prof. dr hab. MARIAN ECKERT
Rektor od 1987/88

Inauguracja pierwszego roku akademickiego 1965/1966

**UCZELNIA
w LATACH
1965 - 1990**

Organizacja kształcenia

Początki tworzenia Uczelni sięgają 1961 roku, kiedy rozpoczęła się budowa zespołu budynków przy ulicy Podgórnej dla potrzeb przyszłej szkoły wyższej. W 1965 roku gotowe były: gmach główny, aula, sala gimnastyczna, dom studenta i stołówka. Powołany w dniu 5 kwietnia 1965 roku Komitet Organizacyjny, któremu przewodniczył pierwszy rektor doc. dr inż. Jerzy Kolakowski, w ciągu kilku miesięcy wykonał niezbędne prace: wyposażenie w sprzęt i aparaturę, zatrudnienie niezbędnej kadry, przeprowadzenie rekrutacji i egzaminów wstępnych. Formalnie Uczelnia została powołana rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 3 czerwca 1965 roku.

W dniu 25 września odbyła się pierwsza na Ziemi Lubuskiej inauguracja roku akademickiego. Na studia dzienne immatrykulowano 120 studentów, a na wieczorowe 90. Na początku powołano tylko Wydział Ogólnotechniczny, który prowadził dwa kierunki studiów inżynierskich: "mechanika" i "elektrotechnika". Dziekanem był mgr inż. Jerzy Kulik. W 1967 roku utworzono dwa wydziały: Mechaniczny i Elektryczny a wydział Ogólnotechniczny został zlikwidowany. Na dziekana Wydziału Mechanicznego został powołany mgr inż. Jerzy Kulik, a Wydziału Elektrycznego doc. dr inż. Antoni Wysocki. Na obu kierunkach uruchomiono również studia zaoczne. W 1968 roku utworzony został Wydział Budownictwa Lądowego, który rozpoczął kształcenie na kierunku "budownictwo" na studiach dziennych, wieczorowych i zaocznych. Organizatorem Wydziału i jego pierwszym dziekanem był doc. dr inż. arch. Tadeusz Maszkiewicz. Z dniem 1 lipca prof. J. Kolakowski powrócił do Politechniki Częstochowskiej, a obowiązki rektora przejął doc. dr inż. Kazimierz Bącal.

W pierwszych latach istnienia Uczelni (1965-72) następuje szybki wzrost ilości studentów od 210 na początku do 1700 w 1972 roku. WSI była wtedy wyższą szkołą zawodową, posiadającą uprawnienia do kształcenia jedynie na studiach inżynierskich (I stopnia). W 1970 roku zostaje zniesiony podział wyższych szkół technicznych na akademickie i zawodowe. Otwiera to możliwość uzyskania uprawnień do prowadzenia studiów magisterskich.

Zasadnicze zmiany w życiu Uczelni zaczynają się w 1972 roku. Funkcję rektora przejmuje prof. dr hab. inż. Zygmunt Szafran z Politechniki Wrocławskiej. Na lata 1976-81 rektorem zostaje prof. dr hab. Tadeusz Biliński. Następuje

szybki wzrost kadry umożliwiający rozpoczęcie od 1973 r. kształcenia studentów studiów dziennych według programu jednolitych studiów magisterskich.

W 1974 r. dokonuje się w Uczelni zmiana struktur organizacyjnych. Podstawową jednostką organizacyjną staje się instytut, wydziały ulegają likwidacji. Zarządzeniem Ministra Nauki Szkolnictwa Wyższego i techniki z dnia 16 lipca powołano w Uczelni 6 instytutów. Cztery z nich miały uprawnienia wydziałów. Instytuty Budownictwa i Elektrotechniki powstały z wydziałów o tej samej nazwie. Z Wydziału Mechanicznego utworzono dwa instytuty do prowadzenia dwóch kierunków: "mechaniki" oraz nowego o nazwie "techniki wytwarzania". (Po trzech latach Ministerstwo zlikwidowało kierunek "techniki wytwarzania", wówczas połączono dwa instytuty w Instytut Budowy Maszyn.

Instytut Matematyki, Fizyki i Chemii pełnił funkcję jednostki międzywydziałowej, natomiast Instytut Nauk Społecznych i Ekonomicznych oprócz funkcji jednostki międzywydziałowej, wykonywał faktycznie rolę wydziału, powierzono mu bowiem kształcenie na nowym kierunku: "organizacja i zarządzanie przemysłem" na studiach dla pracujących (wieczorowych i zaocznych).

Utworzenie instytutów nie było zabiegiem jedynie formalnym. Głównym celem była realizacja zasady jedności dydaktyki i badań naukowych. W instytutach skupiono kadrę o zbliżonych zainteresowaniach naukowych, utworzono rady naukowe z udziałem pracowników naukowych z innych ośrodków akademickich. Uczelnia została włączona do krajowego życia naukowego.

Uzyskanie akademickiego statusu uczyniło Uczelnię bardziej atrakcyjną. Chętnie przenoszą się do Zielonej Góry pracownicy Politechniki Wrocławskiej, Poznańskiej, Szczecińskiej i Śląskiej, tym bardziej, że dodatkowym walorem jest dobry klimat, łatwość uzyskania mieszkania, możliwości stworzenia zespołu naukowego, szczególnie, że pracownie Uczelni były wówczas wyposażone w nowoczesną aparaturę. Następuje również szybki rozwój pracowników "miejscowych". Mają miejsce pierwsze nominacje profesorskie (M.Kisielewicz, M.Eckert, A.Bydalek, T.Biliński). Liczba profesorów i docentów w 1973 roku zwiększyła się z 12 do 22, a w ciągu trzech kolejnych lat liczba samodzielnych pracowników (z docentami kontraktowymi) wzrosła do 51 osób.

Po 1972 r. Uczelnia wykorzystuje dobrą koniunkturę do rozwoju inwestycji. W latach 1973-77 wybudowane zostały: laboratorium wysokich napięć, dwa pawilony dla potrzeb Biblioteki Głównej i Instytutu Budownictwa, duża hala laboratoryjna dla instytutów mechanicznych oraz Dom Studenta nr 3. W latach 1977-79 oddano do użytku wysokościowy budynek Hotelu Asystenta z częściowym wykorzystaniem na pomieszczenia dydaktyczne i administracyjne oraz pawilon na pracownie Instytutu Budownictwa.

Wszystkie te zmiany - wzrost ilościowy i jakościowy kadry, nowe pomieszczenia dydaktyczne, modernizacja wyposażenia laboratoriów - miały zasadnicze znaczenie w procesie kształcenia studentów, umożliwiły bowiem zaproponowanie większej ilości specjalności i specjalizacji. W tym okresie (1973-81) ukształtowała się istniejąca do dziś struktura specjalizacyjna trzech głównych kierunków: budownictwa, mechaniki i elektrotechniki.

Inauguracja roku akademickiego 1989/1990

Immatrykulacja Studentów I roku 1989/1990

W Instytucie Budownictwa od początku tworzyły się dwie grupy. Jedna (Z.Szafran, M.Klapoć, L.Szeloch, A.Sokolski, S.Misztal, A.Matysiak) koncentrująca badania w problematyce konstrukcji budowlanych i inżynierskich, prowadziła kształcenie specjalistyczne w tym okresie tylko na studiach inżynierskich (wieczorowych i zaocznych). Organizacją kształcenia w głównej specjalności "organizacja i technologia budowy" zajmował się zespół pod kierunkiem J.Czachorowskiego i T.Bilińskiego.

W Instytucie Elektrotechniki od początku wyraźnie wyodrębniły się dwie grupy specjalizacyjne. Jedną prowadzącą specjalność "automatyka i metrologia elektryczna" tworzyli pracownicy, którzy przenieśli się z Politechniki Wrocławskiej i wrocławskiego Instytutu Automatyki Przemysłowej (A.Wysocki, J.Olejniczak, A.Buczylko, H.Podemski oraz pracownicy OBR "Lumel" (H.Maćkowiak, Z.Lange). Pod koniec lat siedemdziesiątych dużą rolę w rozwoju tej grupy spełnił prof. F.Wagner. Drugą specjalność, nazywaną początkowo "elektrotechnika przemysłowa" a później "przetwarzanie i użytkowanie energii elektrycznej" tworzyli R.Branicki, T.Chamerski, Z.Drozdowski, Z.Guderski, F.Werner, W.Zarnowski.

Na Wydziale Mechanicznym do 1974 r. rozwijano dwie specjalności: "maszyny i technologia przeróbki plastycznej" oraz "obrabiarki, narzędzia i technologia budowy maszyn". Po podziale Wydziału na dwa Instytuty i dwa kierunki studiów obie specjalności znalazły się na kierunku "techniki wytwarzania" w Instytucie Materiałoznawstwa i Technologii Maszyn. Instytut Mechaniki i Konstrukcji Maszyn poszukiwał dla kierunku "mechanika" specjalności, która byłaby zgodna z potrzebami przemysłu w regionie i zainteresowaniami studentów. Początkowo więc wprowadzono specjalność "maszyny włókiennicze", później "maszyny i urządzenia przemysłu spożywczego", ostatecznie rozwinęła się i ugruntowała specjalność "samochody i ciągniki".

W 1977 roku uruchomiony został na studiach dziennych czwarty kierunek studiów - inżynieria środowiska. Jego organizatorem był prof. dr Stanisław Kolaczowski, który przeszedł do Uczelni z Politechniki Poznańskiej już w 1975 r. i w ciągu paru lat zorganizował podstawowe laboratoria i kadre (A.Solski, H.Greinert, M.Graczyk, M.Gąsiorek, S.Gogolewski) kształcącą w specjalności "zaopatrzenie w wodę i unieszkodliwianie ścieków i odpadów". Grupa pracowników włączona została do Instytutu Budownictwa a jego nazwę zmieniono na Instytut Budownictwa i Inżynierii Środowiska.

Liczba studentów w latach 1972-78 powiększa się znacznie, osiągając w roku akademickim maksymalny w historii Uczelni poziom ponad 3100 osób. Następują zmiany w strukturze rodzaju studiów. Na studiach dziennych liczba studentów przekracza w 1978 roku półtora tysiąca osób i w tej wysokości utrzymuje się do 1981 roku. Natomiast na studiach dla pracujących w 1976 r. było ponad 1700 studentów i od tego roku maleje z każdym rokiem. Zanika zainteresowanie studiami wieczorowymi (ostatni nabór na tę formę studiów odbył się w 1976 r.), na studiach zaocznych było w 1981 roku poniżej tysiąca osób.

Kolejną cezurę w historii Uczelni stanowi rok akademicki 1981-82. Odbłyły

się pierwsze wybory organów kolegialnych i jednoosobowych. Na rektora został wybrany prof. dr hab. Michał Kisielewicz, a na prorektorów prof. dr hab. inż. Ferdynand Wagner i doc. dr inż. arch. Tadeusz Maszkiewicz. Zgodnie ze znowelizowaną ustawą o szkolnictwie wyższym zostaje przeprowadzona kolejna reorganizacja struktur organizacyjnych. Podstawową jednostką staje się znów wydział. W Uczelni powołano 3 wydziały: Budownictwa i Inżynierii Sanitarnej, Elektryczny i Mechaniczny z siedmioma Instytutami specjalizacyjnymi oraz 2 instytuty międzywydziałowe: Matematyki, Fizyki i Chemii oraz Nauk Społecznych, Organizacji i Zarządzania.

Na kolejną kadencję został wybrany ponownie prof. Kisielewicz, a prorektorami prof. Biliński i prof. Wagner. Po wyjeździe prof. Wagnera za granicę funkcję prorektora pełnił prof. dr hab. inż. Andrzej Bydalek.

W latach 1981-90 w życiu Uczelni występują dwie tendencje. Jedną z nich jest szybki rozwój naukowy kadry. Doktoraty stają się "powszechne", uzyskuje je przeważająca większość asystentów, wyraźnie wzrasta liczba habilitacji. Uczelnia pozyskuje wielu pracowników z innych ośrodków, m.in. z Poznania przechodzi prof. dr hab. inż. Andrzej Stefański, z Wrocławia prof. dr hab. inż. Edward Kempa i doc. dr hab. inż. Maciej Siwczyński, ze Śląska doc. dr hab. inż. Marian Milek i doc. dr hab. inż. Leszek Czarnecki. Nominacje profesorskie otrzymują: M. Borowiecki, A. Matysiak i F. Romanów. Rezultatem tego jest otrzymanie bezwarunkowych uprawnień do kształcenia specjalizacyjnego w instytutach, które otrzymywały je dotychczas warunkowo ("urządzenia sanitarne", "samochody i ciągniki", "konstrukcje budowlane i inżynierskie". Wydział Budownictwa i Inżynierii Sanitarnej otrzymuje uprawnienia do nadawania stopnia naukowego doktora nauk technicznych w zakresie budownictwa.

Rok 1987 przynosi dalsze zmiany. Na kolejną kadencję rektorem zostaje wybrany prof. dr hab. Marian Eckert, a prorektorami doc. dr hab. inż. Marian Milek i doc. dr inż. Mikołaj Kłapoć. Zostaje utworzony nowy, czwarty wydział Podstawowych Problemów Techniki, w skład którego wchodzi dotychczasowe międzywydziałowe instytuty: Matematyki, Fizyki i Chemii oraz Nauk Społecznych, Organizacji i Zarządzania. W strukturze Wydziału zostaje wyodrębniona Katedra Matematyki Stosowanej i Informatyki, której podporządkowano Ośrodek Elektronicznej Techniki Obliczeniowej.

Nowy Wydział otrzymał prawo uruchomienia nowego kierunku studiów pod nazwą "podstawowe problemy technik" w specjalności "matematyka stosowana". Pierwsza rekrutacja odbyła się w 1987 roku. Studenci tej specjalności mają możliwość wyboru trzech kierunków dyplomowania: zastosowań matematyki w technice, informatyki biomedycznej oraz organizacji zautomatyzowanych systemów produkcyjnych.

Prace nad tym ostatnim kierunkiem dyplomowania, rozwój naukowy kadry Instytutu Nauk Społecznych, Organizacji i Zarządzania, bardzo dobre wyposażenie w sprzęt informatyczny pozwoliło na uruchomienie na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki drugiego kierunku studiów dziennych -

"organizacji i zarządzania przemysłem" (prowadzonego dotychczas tylko na studiach zaocznych-inżynierskich). Utworzenie tego kierunku, na którym studenci kształcić się będą w zakresie wdrażania technik komputerowych w organizacji produkcji i zarządzania przedsiębiorstwem oraz nowoczesnej wiedzy menedżerskiej spotkało się z dużym zainteresowaniem młodzieży. Na rok akademicki 1990/91 przyjęto pierwszych 60 studentów.

Działalność naukowo-badawcza

Początki badań naukowych w pierwszym okresie (1965-69) wiąże się z przygotowywaniem rozpraw doktorskich pod kierunkiem innych ośrodków naukowych, szczególnie Politechniki Wrocławskiej. W 1969 roku powstają w Uczelni Zakłady Doświadczalne, które mają spełniać rolę inspiratora i koordynatora badań prowadzonych samodzielnie na zlecenie przemysłu. W 1974 r. utworzono Dział Nauki i Współpracy z Przemysłem, którego zadaniem było koordynowanie działalności naukowo-badawczej własnej oraz prowadzonej na podstawie umów z przedsiębiorstwami i ośrodkami naukowymi.

Do 1976 roku większość badań umownych prowadzono na zlecenie przedsiębiorstw przemysłowych. Zawarto około 40 umów i porozumień o współpracy. Dobre wyniki przynosi współpraca z LZAE "Lumel", Lubuską Fabryką Zgrzeblarek Bawelnianych, Hutą Miedzi w Głogowie, "Dozametem" w Nowej Soli. Podpisano również pierwsze poważniejsze umowy z ośrodkami naukowymi m.in. Instytutem Obróbki Plastycznej w Poznaniu, Instytutem Metali Nieżelaznych w Gliwicach, Instytutem Lotnictwa w Warszawie, Centralnym Ośrodkiem Techniki Medycznej oraz politechnikami: Wrocławską, Warszawską, Poznańską i Szczecińską. Do szczególnych osiągnięć w tym okresie zaliczyć należy:

- opracowanie konstrukcji mierników elektrycznych dla trudnych warunków eksploatacji,
- opracowanie optymalnej technologii dogładzania oscylacyjnego elementów ochronnych,
- opracowanie koncepcji laboratorium silnych pól magnetycznych,
- opracowanie i wykonanie prototypów rozpórek chirurgicznych do skrzywień kręgosłupa.

Po 1976 roku instytuty włączają się do realizacji programów rządowych oraz problemów węzłowych i resortowych. Tworzą się zespoły badawcze wyspecjalizowane w wybranej tematyce. Jednym z głównych czynników był wzrost ilościowy i jakościowy kadry naukowo-badawczej, której liczba zwiększyła się

od 90 do ponad 200 osób, w tym około 40 profesorów i docentów i około 50 doktorów. Pozwala to na skupianie zainteresowań w wybranej tematyce. Prace doktorskie mogą już być wykonywane pod kierunkiem pracowników Uczelni. Zarysowuje się już specyfika badawcza instytutów. Instytut Budownictwa notuje poważne osiągnięcia w badaniach gruntów zaburzonych glacytektonicznie, budownictwa niskiego, materiałów budowlanych.

W Instytucie Elektotechniki prowadzone są badania wdrożeniowe w zakresie nowej aparatury pomiarowej. Znaczące wyniki w zakresie analizy matematycznej i teorii grafów osiąga Instytut Matematyki i Fizyki, kontynuowane i rozszerzane są badania nad konstruowaniem nowych typów implantatów chirurgicznych.

W ostatnim dziesięcioleciu działalność naukowa koncentruje się na wybranych kierunkach, stanowiących specjalizację poszczególnych instytutów. Specjalizacje naukowe wynikają z doświadczeń naukowych kadry, możliwości bazy laboratoryjnej, a także działalności dydaktycznej instytutów.

Badania naukowe obejmują:

- zadania badawcze w ramach centralnych i resortowych programów badawczych,
- tematy badawcze w ramach uczelnianego programu badań.

Pierwsza promocja doktorska na Wydziale Budownictwa i Inżynierii Sanitarnej

W ramach badań centralnie finansowanych Uczelnia uczestniczy w realizacji centralnych programów badań podstawowych (CPBP), centralnych programów badawczo rozwojowych (CPBR), oraz resortowych programów badawczo-rozwojowych (RPBR).

W ostatnim okresie (1985-90) realizowano 23 tematy w programach koordynowanych centralnie z zakresu badań podstawowych i rozwojowych oraz 5 tematów w ramach programów resortowych, 2 pracowników Uczelni koordynuje realizację tematów prowadzonych przez inne ośrodki naukowe.

Ilość tematów wykonywanych w poszczególnych rodzajach programów oraz kwoty uzyskane ze sprzedaży wyników badań przedstawia tabela.

Lp.	Wyszczególnienie	sprzedaż w mln zł	ilość tematów
1	CPBP	250,0	15
2	CPBR	87,5	8
3	RPBR	10,3	1
4	RPBR	42,9	4
	RAZEM:	390,7	28

Większość tematów realizowanych w ramach CPBP lub CPBR ma charakter utylitarny i w wyniku ich realizacji opracowano w pełnym cyklu - od badań w charakterze rozpoznawczym po technologie - m.in. analizatory właściwości energetycznych przebiegów odkształconych, mikroprocesorowe mierniki wilgotności, temperatury, implantaty do operacyjnego leczenia skrzywień kręgosłupa, energooszczędne małowagarytowe elementy prefabrykowane dla budownictwa jednorodzinne itd.

Wieloletnie badania w niektórych kierunkach badawczych doprowadziły do powstania zespołów, które stanowią załazek szkół naukowych liczących się nie tylko w skali kraju. Odnosi się to m.in. do badań w zakresie: inteligentnej aparatury pomiarowej, trwałości konstrukcji obiektów przemysłowych z elementami betonowymi, systemów zaopatrzenia w wodę, odprowadzania i oczyszczania ścieków, konstrukcji i technologii implantatów i urządzeń chirurgicznych, badań nad zastosowaniem systemów CAD/CAM, badań własności i zastosowań równań różniczkowo- funkcjonalnych, itp.

Prowadzone w WSI badania naukowe, poza centralnie finansowanymi, składają się na uczelniany program badań, który obejmuje: badania na rzecz

rozwoju nauki i postępu technicznego, badania służące rozwojowi procesu dydaktyczno-wychowawczego, badania na rzecz jednostek gospodarczych oraz badania realizowane we współpracy z zagranicą.

Efektem badań na rzecz rozwoju nauki i postępu technicznego są prace doktorskie i habilitacyjne, rozwiązania projektowe, konstrukcyjne oraz inne opracowania stanowiące podstawę do uzyskania stopni i tytułów naukowych. W latach 1980-90 stopnie naukowe doktora habilitowanego uzyskało 17 osób, stopnie naukowe doktora 85 osób.

W latach 1980-1990 tytuły naukowe profesora zwyczajnego otrzymali:

prof. dr hab. Marian Eckert

prof. dr hab. Michał Kisielewicz

prof. dr hab. inż. Tadeusz Biliński

prof. dr hab. inż. Andrzej Stefański

tytuły profesora nadzwyczajnego:

doc. dr hab. Mieczysław Borowiecki

doc. dr hab. inż. Andrzej Bydalek

doc. dr hab. inż. Antoni Matysiak

doc. dr hab. inż. Franciszek Romanów

Na stanowisko docenta Minister powołał 15 osób.

Uczelnia realizuje tematy badawcze na zlecenie jednostek gospodarczych oraz usługi o charakterze naukowo-badawczym. Efektem tych prac są m.in.

Posiedzenie Senatu Uczelni w dniu 29 marca 1978 r, w trakcie, którego gratulacje z okazji nominacji profesorskich otrzymują prof. Stanisław Kolaczowski i doc. Michał Kisielewicz

opracowanie wielu nowych koncepcji gospodarki wodno-ściekowej, opracowanie metody zastosowania lin górniczych wycofanych z eksploatacji, opracowanie projektów i wykonanie stanowisk badawczych, opracowanie konstrukcji i technologii resorów samochodowych z tworzyw sztucznych na bazie materiałów krajowych.

Badania na rzecz przemysłu mają duże znaczenie zarówno dla Uczelni jak i współpracujących jednostek. Odnotować należy wieloletnią współpracę z takimi jednostkami jak: Zaodrzańskie Zakłady Przemysłu Metalurgicznego "ZASTAL", Lubuskie Zakłady Aparatów Elektrycznych "Lumel", Zakłady Przemysłu Welnianego "Polska Weln", (wszystkie jednostki z siedzibą w Zielonej Górze), Nowosolska Fabryka Nici, Dolnośląskie Zakłady Metalurgiczne "Dozamet" w Nowej Soli, Lubuskie Zakłady Termotechniczne "Elterma" w Świebodzinie, Huta Miedzi w Głogowie i inne.

Z tytułu realizacji prac badawczych finansowanych centralnie lub przez kontrahenta Uczelnia pozyskała wiele cennej aparatury naukowo-badawczej.

Działalność wydawnicza

Działalność wydawnicza Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Zielonej Górze została zorganizowana już w 1965 roku, w pierwszym roku powstania Szkoły.

Pierwsza publikacja pt. "Program wykładów oraz skład osobowy na rok akademicki 1965/1966", ukazała się w roku 1966. Publikacja ta zapoczątkowała systematyczne ukazywanie się publikacji informacyjnych, następnie dydaktycznych a później naukowych. Toteż pierwsze publikacje naukowe pracowników naszej Szkoły ukazały się w 1969 roku w "Biuletynach" (Nr 1-9), a następnie od 1972 roku w "Zeszytach Naukowych", których tematyka odpowiadała głównym kierunkom działalności naukowo-dydaktycznej Szkoły.

Politykę wydawniczą kierowała i kieruje obecnie Senacka Komisja Wydawnicza, która corocznie zatwierdza plan wydawniczy i okresowo nadzoruje i kontroluje jego realizację, a także inspirowa i aktualizuje bieżące sprawy wydawnicze.

Zgodnie z posiadanym zezwoleniem na działalność wydawniczą Dział d/s Wydawnictw prowadzi działalność w następujących zakresach:

- publikacje naukowe,
- publikacje dydaktyczne,
- publikacje inne.

Aktualnie w ramach publikacji naukowych wydawane są serie wydawnictw ciągłych - nieperiodycznych pt. "Zeszyty Naukowe" z podziałem na główne kierunki kształcenia, a mianowicie: "Budownictwo", "Inżynieria Środowiska", "Elektryka", "Mechanika", "Nauki Społeczne, Organizacja i Zarządzanie", "Discussions Mathematicae" oraz także seria "Monografie". W ramach serii Monografie publikuje się przede wszystkim rozprawy habilitacyjne oraz cenniejsze prace monograficzne pracowników Szkoły. Ponadto w ramach tej działalności publikuje się prace zbiorowe - materiały konferencyjne wydawane z okazji organizowania konferencji, zjazdów i sympozjów.

ZESTAWIENIE PUBLIKACJI SZKOŁY W POSZCZEGÓLNYCH LATACH

L a t a		R o d z a j p u b l i k a c j i					
		Zeszyty Naukowe	Materiały Konferen.	Monogr.	Skrypty	Inne	Razem
1980	Ilość publ.	2	4	1	3	5	15
	Nakład	400	1.100	200	900	1.600	4.200
	Obj. ark.wyd.	24,0	51,5	12,0	41,0	72,0	200,5
1981	Ilość publ.	2	3	2	2	10	19
	Nakład	400	750	400	500	1.250	3.300
	Obj. ark.wyd.	20,5	24,0	21,5	24,25	49,75	140,0
1982	Ilość publ.	3	4	2	2	14	25
	Nakład	600	500	400	500	1.530	3.530
	Obj. ark.wyd.	35,5	28,0	25,5	27,0	33,0	149,0
1983	Ilość publ.	5	2	4	3	4	18
	Nakład	1000	400	1.100	750	800	4.050
	Obj. ark.wyd.	61,6	14,4	32,5	30,56	44,12	183,12
1984	Ilość publ.	4	2	5	2	11	24
	Nakład	1000	200	1.100	500	3.170	5.970
	Obj. ark. wyd.	61,6	14,75	50,6	23,0	81,75	231,1
1985	Ilość publ.	2	6	5	15	11	39
	Nakład	560	1430	1380	3.330	2.250	8.950
	Obj. ark.wyd.	21,03	59,61	57,50	88,32	19,0	245,46
1986	Ilość publ.	2	9	4	5	19	39
	Nakład	480	2460	1160	1510	3.135	8.745
	Obj. ark.wyd.	30,0	118,29	36,0	56,68	59,75	300,72
1987	Ilość publ.	3	8	2	7	30	50
	Nakład	750	2.480	400	1.950	4.440	10.020
	Obj. ark.wyd.	34,35	132,56	18,0	75,40	86,20	346,51
1988	Ilość publ.	6	6	7	2	15	36
	Nakład	1.000	1.325	1.150	200	5.185	8.860
	Obj. ark.wyd.	67,73	71,80	35,75	10,0	79,60	264,88
1989	Ilość publ.	3	5	2	2	10	22
	Nakład	700	1410	450	400	1.800	4.760
	Obj. ark.wyd.	39,0	85,75	25,4	24,0	91,9	266,05
1990	Ilość publ.	3	10	2	5	3	23
	Nakład	450	1210	300	1250	400	3.610
	Obj. ark.wyd.	24,45	55,05	17,5	77,0	22,25	196,75

Natomiast publikacje dydaktyczne wydaje się jako podręczniki, skrypty, materiały pomocnicze oraz poradniki do przedmiotów dla których najczęściej brak jest skryptu dostosowanego do aktualnego programu nauczania danego przedmiotu, o objętości zwykle dostosowanej do wymiaru zajęć dydaktycznych.

Publikacje inne, wydawane są w Szkole w sposób ograniczony, ze względu na oszczędność, zgodnie z aktualną potrzebą związaną z działalnością Szkoły.

W 1975 roku został utworzony własny Zakład Poligraficzny, a tym samym została stworzona własna baza poligraficzna, która choć w sposób ograniczony, miała zasadniczy wpływ na ilość publikacji, szczególnie dydaktycznych, informacyjnych, druków akcydensowych oraz odbitek kserograficznych.

W wyniku intensywnego rozwoju wydawnictw i publikacji zapoczątkowanego w 1975 roku utworzona została w 1977 roku specjalistyczna jednostka organizacyjna - Dział d/s Wydawnictw. Nowo utworzony Dział d/s Wydawnictw przejął całokształt prac wydawniczych, od ustalania corocznych planów wydawniczych, poprzez sprawy edytorskie, do produkcji, magazynowania i rozpowszechniania włącznie. Druk publikacji naukowych i cenniejszych informacyjnych odbywał się w dużym stopniu w drukarniach poza Szkołą w oparciu o technikę typograficzną. Część tylko publikacji realizowana była w oparciu o własny Zakład Poligraficzny, który funkcjonował w ograniczonych warunkach małej poligrafii.

Na skutek reorganizacji w 1982 roku, nastąpiło ściśle zintegrowanie Działu Wydawnictw z Zakładem Poligraficznym w wyniku podporządkowania działu i zakładu pod jedno kierownictwo Redaktora Naczelnego. W wyniku modernizacji i poszerzenia bazy poligraficznej o nową technologię, a także na skutek zatrudnienia na stanowiskach produkcyjnych odpowiednich specjalistów, prawie wszystkie publikacje są realizowane we własnym Zakładzie.

Publikacje naszej Szkoły rozprowadzane są do wszystkich wyższych szkół technicznych w kraju oraz do uniwersytetów, w których są też kierunki techniczne, a ponadto prowadzi się bezpłatną wymianę z uczelniami partnerskimi za granicą. Natomiast sprzedaż publikacji odbywa się przez punkt sprzedaży przy Bibliotece Główniej Szkoły, a także przez Ośrodek Rozpowszechniania Wydawnictw Naukowych PAN w Warszawie. Realizujemy również indywidualne zamówienia na publikacje.

Współpraca z zagranicą

Początkiem współpracy ujętej w ramy instytucjonalne było podpisanie w 1969 roku umowy z Politechniką w Karl-Marx-Stadt. Jej rezultatem była coroczna wymiana czasowa, sporadyczne kontakty naukowe na konferencjach organizowanych przez obie uczelnie oraz publikowanie artykułów w czasopiśmie uczelnianych. Po kilku latach współpraca z tą uczelnią wygasła.

Wręczenie odznaczeń państwowych

Okres ożywionych kontaktów z zagranicą to lata 1973-80. Partnerskie umowy zostały podpisane z trzema uczelniami w NRD (Politechniką w Ilmenau, Wyższą Szkołą Budownictwa i Architektury w Weimarze, Wyższą Szkołą Techniczną w Cottbus), z dwiema węgierskimi (Wyższą Szkołą Budowy Maszyn i Wyższą Szkołą Elektrotechniki w Budapeszcie) oraz Witebskim Instytutem Technologicznym Przemysłu Lekkiego. Nawiązywane były dalsze kontakty, m.in. z Politechniką w Erywaniu, Wyższą Szkołą Techniczną w Brnie oraz bułgarskim Instytutem Maszyn Elektrycznych w Gabrowie, lecz nie doprowadziły one do zawarcia umowy.

Efekty współpracy z uczelniami zagranicznymi były różne. Najbardziej trwale, rzeczywiście partnerskie więzi utrwaliły się z Politechniką w Ilmenau. Przetrwały one próbę czasu do 1990 roku. Szczególnym czynnikiem sprzyjającym rozwojowi kontaktów był fakt, że w owym czasie studiowała w Ilmenau spora grupa Polaków, która pomogła stworzyć "polskie lobby". Kilkunastu z nich podjęło po studiach pracę w uczelni zielonogórskiej. Utrzymywali oni ściśle kontakty z Ilmenau, przebywali na stażach doktoranckich i habilitacyjnych, dziesięciu uzyskało stopień doktora, a 2 doktora habilitowanego. Obecnie na stażach doktoranckich i habilitacyjnych przebywa około 10 pracowników.

Rozwinęły się różne formy współpracy w zakresie dydaktyki i działalności naukowej. Nieprzerwanie do 1990 roku odbywała się bezdewizowa wymiana praktyk studenckich, hufców pracy, gościnnych występów zespołów muzycznych

i tanecznych. W ostatnich latach kilku studentów w ramach tzw. studiów przemiannych ukończyło rok dyplomowy w uczelni partnerskiej.

W działalności naukowej głównymi formami współpracy były wspólne badania i konferencje naukowe. Utworzyły się zespoły współpracujące w tej samej tematyce. W zakresie elektroniki i techniki komputerowej odbywały się od 1979 roku wspólne seminaria naukowe n.t. "Zastosowanie mikrokomputerów w procesie kształcenia studentów oraz w przemyśle". W późniejszym okresie do organizowania seminariów dołączyły się dwie uczelnie: Politechnika Wrocławska i Wyższa Szkoła Budowy Maszyn w Sofii.

Pracownicy instytutów organizacji i zarządzania obu uczelni prowadzili wspólne badania na temat "Człowiek w technicznym środowisku pracy". Rezultaty badań zostały opublikowane we wspólnej monografii. Dwie monografie ukazały się jako efekt współpracy w tematyce komputerowego wspomagania technicznego przygotowania produkcji.

Co roku pracownicy Uczelni uczestniczyli z referatami w Międzynarodowym Kolokwium Naukowym w Ilmenau, mającym uznaną pozycję w nauce. Często też były wyjazdy na sympozja i seminaria organizowane przez poszczególne instytuty. Z kolei pracownicy z Ilmenau brali udział w konferencjach organizowanych przez uczelnię zielonogórską takich, jak np. "Urządzenia elektromagnetyczne" (1975), "Problemy techniki w medycynie" (1978,1982,1986), "Aparatura BMSR" (1980), "Komputery w organizacji i zarządzaniu" (Rydzyna,1986,1988).

Podpisanie protokołu współpracy naukowo-badawczej z Politechniką w Ilmenau

Podpisanie umowy o współpracy naukowej z Politechniką w Odessie

Z pozostałymi uczelniami partnerskimi realizowano przede wszystkim wymianę praktyk studenckich oraz uczestnictwo w konferencjach naukowych. Po 1981 roku utrzymały się wszystkie formy współpracy z uczelniami niemieckimi, z Instytutem Technologicznym kontakty zostały w praktyce zawieszone, z węgierskimi utrzymywały się kontakty sporadyczne.

W ostatnim okresie ożywiła się współpraca z uczelniami radzieckimi. Podpisana została nowa umowa z Witebskim Instytutem Technologicznym, przewidująca wymianę praktyk studenckich oraz naukową współpracę w dziedzinie mechaniki i elektroniki. Zawarto umowę o współpracy z naszym partnerem - Politechniką w Odessie. Odbyla się już dwukrotnie wymiana praktyk. Ustalono zakres współpracy naukowej między wydziałami: Elektrycznym, Mechanicznym i Podstawowych Problemów Techniki a ich odpowiednikami w Odessie.

Nawiązane zostały interesujące kontakty naukowe z Politechniką Kijowską. Pracownicy Wydziału Podstawowych Problemów Techniki zostali włączeni do realizacji badań prowadzonych już wspólnie przez Politechnikę Kijowską i Politechnikę Wrocławską. Tematem badań jest oprogramowanie systemu kontroli i prognozy stanu zanieczyszczenia atmosfery w regionach dużych kompleksów przemysłowych. W ramach współpracy dokonano wymiany oprogramowania, przygotowano do druku książkę p.t. "Metody matematyczne w energetyce".

Dotychczasowa praktyka realizacji współpracy na podstawie umów o współpracy miała dobrą stronę ze względu na możliwość bezdewizowych rozliczeń, po-

Podpisanie protokołu współpracy naukowej między Politechnikami w Kijowie, Wrocławiu i WSI

trzeba biurokratycznych uzgodnień utrudniała jednak utrzymywanie kontaktów. Istotnym brakiem tych zasad było ograniczenie współpracy do uczelni z krajów RWPG.

Dlatego też obok tych form rozwijały się bardziej naturalne, indywidualne kontakty pracowników Uczelni z ośrodkami zagranicznymi, szczególnie w krajach wysoko rozwiniętych. Wielu korzystało i korzysta nadal ze stypendiów takich jak np. Fundacji Humbolтта i Deutsche Akademische Austauschdienst, umożliwiających długoterminowe staże w uczelniach RFN (politechniki w Akwizgranie, Hamburgu, Darmstadt, uniwersytety w Kilonii i Karlsruhe), fundacji IREX finansującej staże w USA (Nowy Jork, Kalifornia, Arizona). W ramach wymiany określonej w umowach między państwowych pracownicy odbywali staże naukowe w USA, Japonii, krajach Europy Zachodniej, jak również w krajach Afryki i Ameryki Łacińskiej. Kilku pracowników pracowało na kontraktach "visiting professor" w uczelniach zagranicznych (m.in. prof. Szafran, prof. Biliński w Algierii, prof. Wagner w Szwajcarii). Obecnie za granicą pracują doc. Czarnecki (USA) i doc. Bielefeldt (RFN).

Bardzo rozpowszechnioną formą kontaktów zagranicznych jest udział w konferencjach, sympozjach i kolokwium naukowych, dzięki którym pracownicy naukowcy pogłębiają znajomość osiągnięć naukowych, języków obcych, mają także możliwość publikacji w wydawnictwach zagranicznych. Pracownicy naszej uczelni brali udział w międzynarodowych konferencjach naukowych w krajach europejskich m.in. NRD, RFN, Francji, Wielkiej Brytanii, Danii, Norwegii, Jugosławii i in., a także pozaeuropejskich m.in. Stanach Zjednoczonych, Kanadzie.

Wielu pracowników naukowych naszej uczelni należy do międzynarodowych organizacji naukowych m.in. Sociates Internationales Limnologiae w USA, Abwassertechnische Vereinigung-St. Angustin w RFN, International Solid Wastes and Public Cleansing Association Kopenhaga (Dania), World Sugar History Society, American Mathematical Society i wielu innych. Członkostwo w tych organizacjach pozwala na ulgi w opłatach konferencyjnych, a także publikowanie wyników swoich prac w biuletynach tych czasopism oraz innych wydawnictwach zagranicznych.

**WYDZIAŁ BUDOWNICTWA
I INŻYNIERII SANITARNEJ**

Wydział rozpoczął swoją działalność z dniem 1 października 1968 roku jako Wydział Budownictwa Lądowego ze specjalnością "budownictwo miejskie i przemysłowe". Naukę rozpoczęło 62 studentów na studiach dziennych, 32 na studiach wieczorowych oraz 41 na studiach zaocznych. Lata 1968-72 to okres budowy podstaw organizacji procesu dydaktycznego, a więc zatrudnienie i rozwój kadry naukowo-dydaktycznej, organizacja laboratoriów, opracowanie programów i skryptów. Pierwszym dziekanem został doc. dr inż. arch. Tadeusz Maszkiewicz. Podstawową kadrę w tym okresie stanowili: E. Budniak, J. Gil, S. Misztal, M. Kłapoć, Z. Kuska, J. Swatowski, L. Szeloch, R. Wollk-Lewonowicz.

W czerwcu 1972 wydano 32 dyplomy inżyniera budownictwa lądowego absolwentom studiów dziennych.

W 1973 roku rozpoczęto na studiach dziennych kształcenie według programów studiów magisterskich (jednolitych dla wszystkich uczelni technicznych).

Na specjalność "technologia i organizacja budownictwa" przyjęto 75 studentów.

Na studiach wieczorowych i zaocznych (magisterskich) kształcono w dwóch specjalnościach: "budownictwo miejskie i przemysłowe" oraz "konstrukcje budowlane i inżynierskie".

W roku 1973 funkcję dziekana przejmuje doc. dr inż. Mikołaj Kłapoć, a prodziekana doc. dr inż. Leszek Szeloch. W rok później Wydział zostaje przekształcony w Instytut Budownictwa na prawach Wydziału. Dyrektorem Instytutu zostaje doc. dr inż. Mikołaj Kłapoć, zastępcami doc. dr Stanisław Lewowicki i doc. dr inż. Tadeusz Maszkiewicz.

Do roku 1978 znacznie rośnie liczba studentów studiów dziennych i zaocznych. Podczas gdy w roku akad. 1971/72 na kierunku budownictwa studiowało ogółem 551 studentów (w tym 210 na studiach dziennych), to w 1978 roku było ich 993 (w tym 522 na studiach dziennych).

W 1975 roku przeniósł się do Zielonej Góry z Politechniki Poznańskiej prof. dr Stanisław Kołaczkowski ceniony specjalista z dziedziny technologii ścieków i ochrony wód, który zaczął tworzyć warunki do uruchomienia nowego kierunku studiów - inżynierii środowiska. Utworzono go w 1977 roku. Na studia dzienne

Gościnny wykład prof. Dagmar Hülsenberg

w specjalności "zaopatrzenie w wodę i unieszkodliwianie ścieków i odpadów" przyjęto 58 studentów. W następnych latach grupa pracowników kierunku "inżynieria środowiska" szybko się powiększa. Do Zielonej Góry przenoszą się kolejno: doc. dr hab. Sylwester Gogolewski, doc. dr hab. Kazimierz Appelt, doc. dr hab. Henryk Greinert, prof. dr hab. Adam Solski, prof. dr hab. inż. Jędrzej Kuczyński.

Zasadnicze zmiany organizacyjne nastąpiły w 1983 roku. Utworzony został Wydział Budownictwa i Inżynierii Sanitarnej, w skład którego weszły trzy instytuty specjalizacyjne. Dziekanem Wydziału zostaje wybrany doc. dr inż. Mikołaj Kłapoć.

W latach osiemdziesiątych następuje dalszy rozwój jakościowy kadry. Wzrasta ilość doktoratów, stopień doktora habilitowanego uzyskują: M. Graczyk, S. Misztal, J. Czachorowski, przenoszą się do Zielonej Góry prof. dr hab. inż. Edward Kempa z Wrocławia i prof. dr hab. inż. Andrzej Stefański z Poznania. Nominację profesorską otrzymuje doc. Matysiak.

Stan jakościowy i poziom naukowy kadry pozwala na uzyskanie w 1987 roku praw nadawania przez Radę Wydziału stopnia naukowego doktora nauk technicznych z zakresu budownictwa. W 1989 roku odbyła się pierwsza obrona pracy doktorskiej. Obecnie otwarte są 4 przewody doktorskie.

W ramach kierunku budownictwa uruchomiono drugą specjalność: "konstrukcje budowlane i inżynierskie".

Równocześnie jednak wystąpiła w latach osiemdziesiątych negatywna tendencja zmniejszania się liczby studentów. Wynikało to przede wszystkim ze znacznego ograniczenia przez Ministerstwo limitów przyjęć na studia techniczne dzienne oraz ograniczenie przyjęć na studia dla pracujących tylko do osób kierowanych przez resorty. Liczba studentów zmalała w 1988 roku do 386 osób.

Dopiero od 1989 zniesiono limity przyjęć na studia dzienne i zaoczne. W roku akademickim 1990/91 przyjęto na studia dzienne 100 studentów.

W lutym 1990 roku ukończyło zajęcia na Studium Poddyplomowym z zakresu inżynierii wód, ścieków i odpadów 16 słuchaczy z różnych przedsiębiorstw kilku województw zachodniej i środkowej Polski.

Obecnie na Wydziale Budownictwa i Inżynierii Sanitarnej pracuje 94 pracowników, w tym 6 profesorów, 9 docentów, 34 adiunktów, 7 starszych asystentów, 2 asystentów i 3 asystentów stażystów oraz 23 pracowników inżynieryjno-technicznych i 7 administracyjnych.

Wydział Budownictwa i Inżynierii Sanitarnej składa się z trzech Instytutów:

1. Konstrukcji Budowlanych
2. Technologii i Organizacji Budownictwa
3. Inżynierii Sanitarnej

Instytuty prowadzą nauczanie w 3 specjalnościach:

- konstrukcje budowlane i inżynierskie
- technologia i organizacja budownictwa
- urządzenia sanitarne.

Wszystkie pracownie i laboratoria wyposażone są w aparaturę i urządzenia konieczne do prowadzenia zajęć dydaktycznych i badań naukowych. W ostatnich kilku latach istotny postęp nastąpił w zakresie techniki komputerowej. Studenci mają możliwość zapoznania się z komputerami nie tylko na zajęciach programowych z ETO, ale również wykorzystywać te urządzenia do obliczeń i projektowania w ramach przedmiotów zawodowych. Większość prac magisterskich wykonywana jest w celu rozwiązania konkretnego praktycznego zadania, np. zaprojektowania budynku mieszkalnego, usługowego, hali przemysłowej, rozwiązania posadowienia obiektu, zaprojektowania oczyszczalni ścieków, wysypiska komunalnego czy przemysłowego itp. Na Wydziale istnieje możliwość rozszerzenia i pogłębienia zainteresowań naukowych studentów poprzez uczestnictwo w pracach studenckich kół naukowych:

- Architektury
- Technologii Betonu
- Geotechniki
- Ochrony Wód
- Techniki Sanitarnej

Do szczególnie aktywnych należą Koło Naukowe Architektury (wielokrotnie udział z b. dobrym skutkiem w "Akcji Kraków", udział w renowacji zabytków w RFN), Technologii Betonu (liczne nagrodzone referaty w różnych ośrodkach krajowych oraz w Weimarze i Cottbus) i Koło Ochrony Wód (Akcja "Izery",

wieloletni udział Koła w sympozjach krajowych oraz w Moskwie). Studenci Wydziału corocznie biorą udział w wymiennych praktykach zagranicznych w HAB Weimar i Cottbus.

Wśród wielu zebrań i konferencji naukowych, organizowanych na Wydziale niektóre weszły już do stałego programu pracy. Należy do nich niewątpliwie Międzynarodowe Sympozjum Glacitektoniczne, którego organizacją kieruje doc. dr hab. Jerzy Kotowski. Odbyło się dotychczas 6 sympozjów glacitektoniki, w przygotowaniu jest 7-me sympozjum. Instytut Technologii i Organizacji Budownictwa zorganizował ponadto serię konferencji naukowych, poświęconych budownictwu systemowemu WK- 70 i W-70 oraz budownictwu niskiemu.

Pracownicy kierunku Inżynieria Sanitarna byli organizatorami szeregu konferencji i sympozjów ogólnopolskich poświęconych m. in. ochronie jezior przed zanieczyszczeniem, zagospodarowaniu gnojowicy z ferm przemysłowych, ochronie gleb, zasobów wód podziemnych, wykorzystaniu kredy i gytii jeziornych.

Ogółem na Wydziale wypromowano 1901 absolwentów, w tym 1118 absolwentów na studiach stacjonarnych i 783 na studiach zaocznych. Kierunek budownictwo ukończyło 1707 absolwentów (924 na studiach dziennych i 783 na studiach zaocznych), a inżynierię sanitarną 194 absolwentów studiów dziennych.

Instytut Konstrukcji Budowlanych

Instytut Konstrukcji Budowlanych został powołany w 1982 roku. Do tego roku kadra Instytutu działała w ramach Instytutu Budownictwa i Inżynierii Środowiska. Pierwszym dyrektorem Instytutu został doc. dr inż. Józef Czachowski. Od 1974 roku Instytutem kieruje prof. dr hab. inż. Antoni Matysiak.

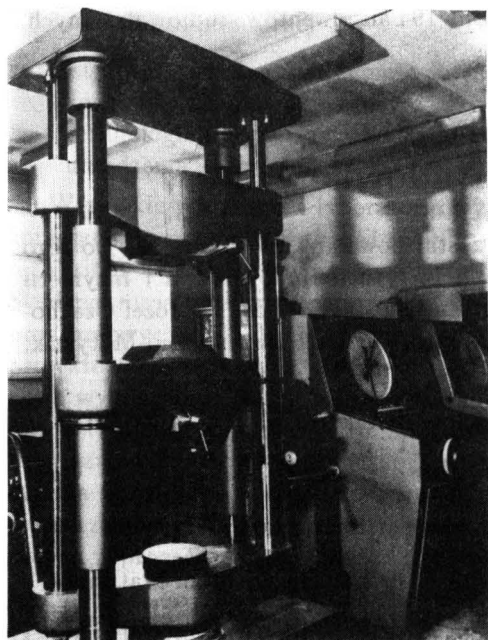
W Instytucie istnieją następujące zespoły dydaktyczne:

- Zespół Mechaniki Budowli (kier. doc. dr inż. Leszek Szelocho)
- Zespół Konstrukcji Żelbetowych (kier. doc. dr inż. Mikołaj Klapoć)
- Zespół Budownictwa Stalowego (kier. prof. dr hab. inż. Antoni Matysiak)
- Zespół Budownictwa Stalowego (kier. prof. dr hab. inż. Antoni Matysiak)
- Zespół Budownictwa i Architektury (kier. doc. dr inż. arch. Tadeusz Maszkiewicz)

Rozwój dyscyplin dydaktycznych i naukowych wchodzących w skład Instytutu Konstrukcji Budowlanych rozpoczął się od powołania na stanowiska pierwszych docentów. Dotyczy to doc. dr inż. arch. Tadeusza Maszkiewicza (1972), doc. dr inż. Mikołaja Klapocia (1972) i doc. dr inż. Leszka Szelocho (1973).

W początkowym okresie istnienia zespołów wysilek pracowników koncentrował się na działalności naukowej związanej z uzyskaniem stopni naukowych. Konieczność korzystania przez młodych pracowników z opieki naukowej, głównie promotorów zatrudnionych w innych ośrodkach naukowych (Poznań, Wrocław) była przyczyną rozproszenia tematyki naukowej. Wykonane prace naukowe dotyczyły następującej tematyki:

- cięgowych układów konstrukcyjnych,
- elementów konstrukcyjnych opartych na sprężystym podłożu,
- analizy przekrojów żelbetowych obciążonych mimośrodowo,
- wpływu długotrwałych obciążeń na konstrukcje zespolone,
- redystrybucji sił wewnętrznych i odkształceń w prętowych konstrukcjach żelbetowych pod wpływem obciążeń długotrwałych,

*Maszyna wytrzymałościowa z pulsatorem
w Instytucie Konstrukcji Budowlanych*

- stateczności stalowych konstrukcji prętowych sprężonych ciągniami,
- wpływu długotrwałych obciążeń dynamicznych na stan naprężeń i odkształceń w żelbetowych elementach zginanych,
- stalowych belek sprężono-rozprężających,
- badań obciążenia hal przemysłowych suwnicami.

Rezultaty badań umożliwiły uzyskanie 10 doktoratów i 2 habilitacji. Aktualnie w Instytucie pracuje 22 nauczycieli akademickich, w tym: 1 profesor, 4 docentów i 9 adiunktów ze stopniem doktora.

W ostatnich latach kadra naukowa Instytutu zajmuje się kilkoma ważnymi tematami z gospodarczego punktu widzenia. Wymienić należy następujące zagadnienia:

1. Wykorzystanie w budownictwie wycofanych z eksploatacji lin górniczych. Przeprowadzone badania wykazały przydatność w budownictwie tego oryginalnego naszego pomysłu i wykorzystanie drogiego zużytego w górnictwie materiału.
2. Opracowanie szeregu kominów stalowych o przedłużonej trwałości wraz z urządzeniem do ich montażu, obsługi remontowej i demontażu. Temat jest opracowany w ramach Centralnego Programu Badań Rozwojowych.
3. Badania w ramach Centralnego Programu Badań Podstawowych dotyczące koordynowanego przez Polską Akademię Nauk tematu p.t. "Energobudynek",
4. Opracowania tematu związanego z racjonalnym wykorzystaniem technicznych właściwości materiałów w konstrukcjach zespolonych. Istnieje duże zainteresowanie polskiego środowiska naukowego tą tematyką. Ocenia się, że nasze środowisko będzie w kraju wiodącym w zakresie tego tematu.
5. Przestrzenne współdziałanie elementów szkieletu hal przemysłowych i obciążenie ich suwnicami. Z gospodarczego punktu widzenia konieczne są dalsze szerokie rozważania teoretyczne i badania zachowania się rzeczywistych obiektów pod wpływem obciążenia suwnicami. Również i w tej tematyce nasz ośrodek jest wiodącym w kraju.

Pracownicy Instytutu legitymują się następującymi osiągnięciami: 16 świadectw patentowych, 8 zastrzeżeń patentowych, 250 publikacji krajowych i zagranicznych. Niektórzy pracownicy Instytutu mają na swoim koncie wybitne osiągnięcia konstrukcyjne dotyczące rozwiązań hal przemysłowych, budynków wysokich, fundamentów pod maszyny i inne. Istniejąca współpraca z Politechniką w Cottbus do tej pory pozwoliła pracownikom Instytutu opublikować w NRD i w kraju po kilka wspólnych publikacji.

Instytut Technologii i Organizacji Budownictwa

Instytut został utworzony w 1982 roku jako instytut specjalistyczny w zakresie budownictwa ogólnego. Pierwszym dyrektorem był doc. dr hab. inż. Stanisław Lewowicki. Od 1984 roku jako Instytut Technologii i Organizacji Bu-

downictwa prowadzi kształcenie studentów w specjalności "technologia i organizacja budownictwa" na studiach dziennych i zaocznych. W latach 1984-87 funkcję dyrektora pełnił prof. dr hab. inż. Tadeusz Biliński, a od 1987 roku doc. dr hab. inż. Józef Czachorowski.

Na strukturę instytutową składają się aktualnie cztery zespoły:

1. Zespół Technologii i Organizacji Budownictwa
2. Zespół Materiałów Budowlanych
3. Zespół Budownictwa
4. Zespół Geotechniki i Geodezji

Działalność naukowo-badawcza Instytutu TiOB koncentruje się wokół problematyki związanej z potrzebami przemysłu. Jest ona prowadzona w zakresie pięciu bloków tematycznych, tzn.

- organizacja i ekonomika procesów inwestycyjno-budowlanych,
- technologia prefabrykacji,
- technologia materiałów budowlanych wraz z utylizacją surowców wtórnych i odpadowych,
- technologia i mechanizacja procesów budowlanych,
- geotechniczne i geodezyjne badania podłoża budowlanego.

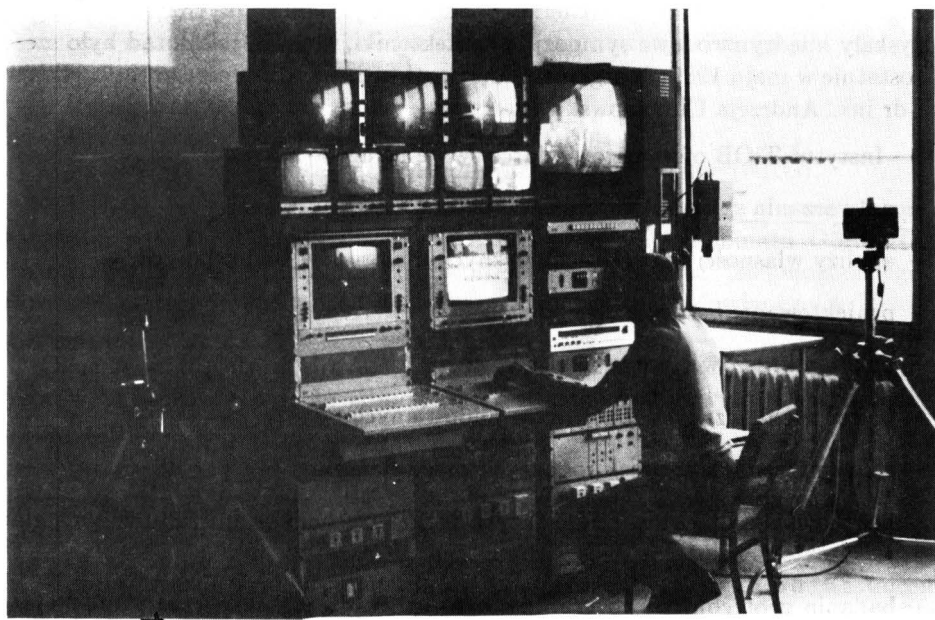
Do ciekawszych opracowań własnych należy zaliczyć następujące: "Metodyka sterowania procesem inwestycyjno-budowlanym" (J. Czachorowski), "Właściwości fizyko-mechaniczne tworzyw ceramicznych z ilów serii poznańskiej, modyfikowanych popiołem lotnym i fenolitem" (S. Lewowicki), "Modelowanie cyklicznych procesów budowlanych o charakterze losowym" (J. Przybylski), "Pirolityczne pęcznienie ilów plicieńskich i plejstocenijskich Regionu Lubuskiego" (M. Dankowski), "Orientacja przestrzenna powierzchni ścinania w fałdzie pochodzenia glaciektonicznego" (J. Kotowski), "Orientacja przestrzenna powierzchni ścinania w ilach zaburzonych glaciektonicznie" (A. Chrzanowski), "Optymalizacja procesów budownictwa inwestycyjnego" (J. Czachorowski).

W działalność naukowo-badawczą włączają się najzdolniejsi i najaktywniejsi studenci. Aktualnie w Instytucie TiOB funkcjonują cztery koła naukowe:

- SKN "Technologii Betonu"
- SKN "Materiałoznawców Budowlanych"
- SKN Technologii i Organizacji Budownictwa"
- SKN "Geotechniki".

I tak dla przykładu można nadmienić, że Studenckie Koło Naukowe Technologii Betonu i Inżynierii Materiałowej, którego opiekunem jest dr inż. Jerzy Zajac uzyskało:

- 8 medali miasta Cottbus, 7 dyplomów i nagród pieniężnych za wysoki poziom referatów przedstawianych na międzynarodowych konferencjach w Hochschule für Bauwesen Cottbus,

Aparat rentgenowski w pracowni Instytutu Technologii i Organizacji Budownictwa

- 7 wyróżnień i 5 nagród pieniężnych w Hochschule Architektur und Bauwesen-Weimar,
- 10 nagród i wyróżnień /I, II, III miejsce/ na najlepszy referat wygłoszony na międzynarodowym sympozjum naukowym w Zielonej Górze,
- 1-e miejsce w kraju na najlepszą pracę dyplomową (Mistrz Techniki) w grupie użytecznych prac studenckich,
- 1-e miejsce w Uczelni i w województwie za najlepszą pracę dyplomową w Turnieju Młodych Mistrzów Techniki,
- ocenę celującą za pracę dyplomową (jedyna dotychczas ocena na wydziale budownictwa),
- studenci z koła naukowego wygłaszali referaty naukowe w Ośrodkach badawczych następujących miast: Weimar, Cottbus, Ilmenau, Moskwa, Wrocław i Częstochowa.

Pozostałe studenckie koła naukowe mają również na swoim koncie liczące się osiągnięcia.

Instytut tradycyjnie organizuje konferencje i sympozja poświęcone: budownictwu systemowemu W-70 i Wk-70, budownictwu niskiemu, jak również jest

organizatorem cyklicznych konferencji jednostek jednoimiennych TiOB. Rozgłoszyskaly międzynarodowe sympozja glacitektoniki, których jak dotąd bylo sześć (ostatnie w maju 1989r.), organizowane przez doc. dr hab. Jerzego Kotowskiego i dr inż. Andrzeja Chrzanowskiego.

Instytut TiOB oferuje gospodarce swoje usługi w zakresie:

- odtwarzania składu stwardniałych betonów,
- analizy własności fizyko-mechanicznych materiałów budowlanych,
- projektowanie betonów specjalnych,
- badania kruszyw i spoiw mineralnych,
- badań nieniszczących materiałów budowlanych,
- zabezpieczenia stanowisk roboczych przed hałasem,
- posadowienia obiektów budowlanych na gruntach słabych i zaburzonych glacitektonicznie,
- badania geotechnicznego gruntów oraz sporządzania ekspertyz geotechnicznych,
- obsługi geodezyjnej budowli i konstrukcji przemysłowych, zbiorników cieczy i gazów oraz kominów przemysłowych,
- rozwiązań technologicznych izolacji termicznych i przeciwwilgociowych obiektów budowlanych.

Wyniki prowadzonych prac i badań naukowych, a także wyniki doskonalenia procesu dydaktycznego są sukcesywnie publikowane jako liczne wydawnictwa zwarte (skrypty, podręczniki, monografie), bądź też referaty, artykuły i komunikaty. Do końca stycznia 1990 roku pracownicy Instytutu TiOB opublikowali: 16 monografii, 44 książki i skrypty oraz ponad 730 artykułów naukowych i naukowo-technicznych. Trzech pracowników uzyskało stopień naukowy doktora habilitowanego oraz 11 stopień doktora nauk technicznych. Nominacje profesora zwyczajnego uzyskali: prof. dr hab. inż. Tadeusz Biliński (1986) i prof. dr hab. inż. Andrzej Stefański (1989).

Opatentowano cały szereg wynalazków i wzorów użytkowych m. in. jak:

1. "Kotwienie górotworu kopalń LGOM z zastosowaniem spoiw cementowych i cementowo-żywiczych",
2. "Drzwi jednoskrzydłowe zwłaszcza dla otworów o dużych przestrzeniach" W-61950,
3. "Płyta stropowa" Pat. UP Nr 233877,
4. "Przystawna ścianka działowa" W-70228 i inne.

Instytut Technologiii i Organizacji Budownictwa współpracował i współpracuje z wieloma ośrodkami naukowymi krajowymi i zagranicznymi m. in. z:

- Wyższą Szkołą Techniczną w Brnie (CSRS),
- Wyższą Szkołą Techniczną w Koszycach (CSRS),
- Wyższą Szkołą Inżynierską w Cottbus (NRD),
- Wyższą Szkołą Architektury i Budownictwa w Weimarze (NRD).

Od wielu lat pracownicy Instytutu w ramach współpracy z przemysłem wykonują opracowania naukowe i prace usługowe dla Kombinatu Górniczo-Hutniczego Miedzi w Lubiniu, Huty Miedzi w Głogowie, Zielonogórskiego Przedsiębiorstwa Budowlanego Nadodrze i Kombinatu Budowlanego w Zielonej Górze.

Obecnie w Instytucie pracuje 22 nauczycieli akademickich, w tym: 2 profesorów, 2 docentów oraz 12 adiunktów ze stopniem naukowym doktora nauk technicznych.

Instytut Inżynierii Sanitarnej

Geneza działalności Instytutu Inżynierii Sanitarnej sięga roku 1975. Kształcenie młodzieży podjęto w październiku 1977 roku w ramach kierunku "inżynieria środowiska" ze specjalnością "zaopatrzenie w wodę i unieszkodliwianie ścieków i odpadów", którą w pięć lat później zawieszono i wprowadzono specjalność "urządzenia sanitarne".

Działalność naukowo-badawcza Instytutu wiąże się ściśle z kierunkiem kształcenia młodzieży, rozwojem kadry naukowej oraz stanem tzw. bazy materialnej. Jako główne kierunki badań Instytutu w latach 1977-90 wymienić należy:

- systemy zaopatrzenia w wodę i odprowadzanie ścieków,
- systemy wentylacji i ogrzewnictwa,
- technologia uzdatniania wody, oczyszczania ścieków i gospodarki odpadami,
- ochrona wód i gleb przed zanieczyszczeniem.

W okresie 12-letniej działalności naukowo-badawczej podejmowano się rozwiązywanie wielu tematów, do ważniejszych zaliczyć należy:

- bilansowanie zasobów wód podziemnych i powierzchniowych z uwzględnieniem ich składu chemicznego,
- badanie jakościowe oraz pomiary ilościowe wód i ścieków,
- prognozowanie zapotrzebowania na wodę i modelowanie czasów zużycia wody,
- ocenę sprawności hydraulicznej i warunków eksploatacji czynnych sieci wodociągowych,

- analizę i modernizację gospodarki wodnej, ściekowej i odpadami w miastach i zakładach przemysłowych,
- planowanie regionalne w gospodarce odpadami stałymi (porządkowanie starych wysypisk, stare odpady, recycling, rekultywacja),
- rekultywację zdegradowanych gleb w wyniku eksploatacji kruszywa i węgla brunatnego,
- opracowanie naukowych podstaw do rekultywacji zdegradowanych wód zeutrofizowanych jezior i zbiorników antropogenicznych,
- ocenę stopnia toksyczności truczyn, ścieków i wód zanieczyszczonych metodami biologicznymi,
- opracowanie energooszczędnych rozwiązań instalacji ciepłych,
- opracowanie rozwiązań systemów wentylacyjnych i klimatyzacyjnych,
- opracowanie technologii stabilizacji wysoko stężonych ścieków organicznych i osadów ściekowych.

Kiedy Instytut rozpoczynał w 1977 roku kształcenie studentów kwalifikowaną kadre stanowili: 1 profesor i 2 doktorów. W ciągu 12 lat działalności 12 pracowników obroniło prace doktorskie, 1 habilitacyjną, przybyło z innych uczelni 3 profesorów i 1 docent. Obecnie w Instytucie jest zatrudnionych 21 nauczycieli akademickich, w tym 3 profesorów, 2 docentów oraz 13 adiunktów ze stopniem doktora.

W strukturze organizacyjnej Instytutu działają:

1. Zespoły naukowo-dydaktyczne:
 - Technologii Wody, Ścieków i Odpadów
2. Pracownie:
 - Biologii
 - Technologii Wody, Ścieków i Odpadów
 - Urządzeń Sanitarnych

W obrębie w/w wymienionych trzech pracowni funkcjonują laboratoria:

1. Biologii sanitarnej (wydzielono: salę ćwiczeń, pokój hodowlany, komorę klimatyzacyjną),
2. Hydrologii (wydzielono: salę ćwiczeń, zbiory geologiczne, stanowisko do badań gruntów),
3. Technologii wody (wydzielono: stanowisko do badań procesów jednostkowych uzdatniania wody, dezynfekcji, filtracji, koagulacji, sorpcji i wymiany jonowej),

Pracownia Instytutu Inżynierii Sanitarnej

4. Technologii ścieków (stanowisko do badań procesów sedymentacji osadu czynnego, fermentacji beztlenowej, zagęszczania i odwadniania osadów przeróbki i unieszkodliwiania odpadów),
5. Ochrony gleb (stanowisko do badań fizycznego i chemicznego składu gleb i roślin),
6. Mechaniki płynów (stanowiska do badań urządzeń i elementów automatyki węzłów cieplnych, badań hydrodynamiki przepływów),
7. Wodno-kanalizacyjne (stanowisko badań hydro-dynamicznych przewodów).

Ponadto wydzielono pomieszczenia dla aparatury specjalnej i maszyn obliczeniowych.

Instytut przygotowany jest do wykonania:

- podstawowych badań i oznaczeń fizyczno-chemicznych wody, ścieków, gleb (gruntów) i odpadów,
- badań procesów uzdatniania wody i oczyszczania ścieków,
- kompleksowych badań rozwiązywania zagadnień przeróbki i unieszkodliwiania odpadów,

- prac terenowych związanych z poborem prób wody i osadów dennych z rzek i jezior do badań fizyczno-chemicznych, biologicznych i bakteriologicznych (łącznie z pomiarem temperatury wody, odczynu, przewodnictwa w terenie),
- biologicznej oceny wód i ścieków ze szczególnym uwzględnieniem badań toksykologicznych,
- analiz i weryfikacji zużycia wody oraz modelowania zapotrzebowania na wodę w aglomeracjach miejsko-przemysłowych i regionach wiejskich,
- kompleksowych analiz hydraulicznych systemów zaopatrzenia w wodę i ścieków,
- projektowania i badań: urządzeń i instalacji wentylacyjnych i klimatyzacyjnych, sprawności cieplnej kotłów i sieci, wymienników ciepła i urządzeń do redukcji emisji zanieczyszczeń.

Działalność naukowo-badawcza Instytutu od jego powstania (1977) do chwili obecnej kształtowała się w zależności od rozwoju kadry naukowej i tzw. bazy materialnej (laboratoria), przypadła ona na okres ekonomicznie trudny. Przekazanie Instytutowi w październiku 1986 roku nowej hali laboratoryjnej stworzyło szersze możliwości realizacji zadań dydaktycznych, jak też podejmowania prac badawczych.

Rozwiązywane w Instytucie problemy i tematy są natury poznawczej, od badań podstawowych do stosowanych i wdrożeniowych. Grupę pierwszą reprezentują następujące problemy:

1. Zakwaszone wody powierzchniowe

Temat był realizowany w latach 1986-89 w ramach CPBP nr 03.09 "Metody analizy i użytkowania zasobów wodnych". Dotyczył wód powierzchniowych, a przede wszystkim zbiorników powstałych w wyniku eksploatacji węgla brunatnego w woj. zielonogórskim ("pojezierze antropogeniczne"). Na łączną liczbę ok. 100 zbiorników przebadano 63, wyróżniając grupę zbiorników acidotroficznych (o odczynie poniżej 4,0 pH), której poświęcono najwięcej uwagi. Zgromadzone wyniki badań będą wykorzystane do naukowych podstaw rekultywacji zakwaszonych wód "pojezierza antropogenicznego".

2. Ochrona jezior przed eutrofizacją

W ramach prac podstawowych prowadzono badania nad rolą roślinności naczyniowej w krążeniu soli pokarmowych, a przede wszystkim fosforu w ekosystemie wodnym.

3. Metodologia oceny toksykologicznej trujących substancji w wodach i ściekach

W poszukiwaniu nowych metod biotoksykologicznych przedstawiono propozycję badań na poziomie ekosystemu wodnego. Proponowana metoda została sprawdzona między innymi w badaniach nad toksycznością wybranych detergentów niejonowych.

4. Odzysk ciepła w budynkach mieszkalnych

W ramach CPBP nr 02.21-3/3.1 realizowano temat: "Zasady kształtowania przegród poziomych przystosowanych do wymiany i transmisji ciepła oraz masy w budynkach mieszkalnych". Przeprowadzono analizę możliwości wykorzystania płyt stropowych do odzysku ciepła ze strumienia wywiewnego powietrza wentylacyjnego. Przedstawiono model matematyczny wymiany ciepła oraz opracowano programy HEAT i TEPL0, które pozwoliły na określenie rozkładu temperatur w przestrzeni płyty. Programy te wykorzystano także przy opracowaniu nowej konstrukcji płyty stropowej przystosowanej do pracy jako wymiennik ciepła. Opracowana konstrukcja pozwoliła na proste tworzenie systemów wentylacyjnych z odzyskaniem ciepła. Przeprowadzono analizy skuteczności odzysku ciepła, doboru geometrii kanałów i płyty są obecnie eksperymentalnie weryfikowane.

5. Modelowanie zapotrzebowania na wodę

W ramach CPBR nr 10.8.5.1. A 36, PR-07 zrealizowano 5 tematów. Dotyczyły one metodyki modelowania oraz prognozowania zapotrzebowania na wodę w aglomeracjach miejsko-przemysłowych i regionach wiejskich. W tym celu wykorzystano wieloletnie pomiary zużycia wody w wodociągu łódzkim i wybranych wsiach woj. wrocławskiego. Opracowano pakiet programów komputerowych, umożliwiając weryfikację modeli opisujących proces zużycia wody oraz prognozowanie zapotrzebowania na wodę z wyprzedzeniem do 7 dni. Wyniki prac zostaną wykorzystane przy rozwiązywaniu zagadnień dotyczących niezawodności i sterowania systemów zaopatrzenia w wodę w warunkach jej deficytu.

6. Oporność hydrauliczna wodociągów

Temat prowadzono w ramach PR-7. Został on zakończony opracowaniem oryginalnej metody oceny sprawności hydraulicznej czynnych sieci wodociągowych na podstawie badań terenowych. Opracowany dodatkowo program obliczeniowy "HYDR" umożliwia wdrożenie tej metody przy użyciu EMC.

7. Wykorzystanie gruntów słabonośnych do posadowienia obiektów budowlanych.

W ramach prac własnych przeprowadzono:

- badania nad wzmacnianiem gruntów słabonośnych przy wykorzystaniu zjawiska elektroosmozy. W tym celu zbudowano stanowisko ba-

dawcze umożliwiające przeprowadzenie symulacji działania na grunt obciążenia zewnętrznego i prądu elektrycznego,

- badania nad wielkością i rozkładem parcia zasyпки nawodnionej na rurociąg podziemny. Zbudowano w tym celu stanowisko badawcze w skali technicznej, wykorzystując do pomiarów ciśnienia materiałów sypkich czujnik opracowany w Instytucie i opatentowany w kraju (Patent nr 249706).

8. Stabilizacja wysoko-stężonych ścieków organicznych i osadów ściekowych

W ramach prac własnych opracowano oryginalną technologię unieszkodliwiania ścieków organicznych w procesie tlenowym termofilowym.

W dziedzinie przeróbki osadów ściekowych opracowano dwustopniową metodę intensyfikacji procesów stabilizacji osadów, uwzględniając tak bardzo istotny aspekt energetyczny tych procesów. Zdobyta wiedza teoretyczna i praktyczna umożliwiła budowę i sformułowanie uogólnionych modeli. Wynikiem prac doświadczalnych są publikacje o charakterze badawczym (8), metodologicznym (3), i przeglądowym (4). W sumie 15 publikacji, z czego 9 w języku angielskim opublikowanych za granicą.

Instytut uczestniczy w rozwoju miasta, woj. zielonogórskiego i regionu w zakresie ochrony środowiska przyrodniczego poprzez:

- współpracę z jednostkami administracji państwowej (np. Wydz. Ochrony Środowiska, Geologii i Gospodarki Wodnej UW w Zielonej Górze) i innej,
- rozwiązywanie potrzeb w zakresie systemów zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków, systemów wentylacji i ogrzewnictwa, technologii uzdatniania wody, oczyszczania ścieków i gospodarki odpadami oraz ochrony wód i gleb przed zanieczyszczeniem,
- pełnienie przez pracowników Instytutu funkcji społecznych (np. prezes Woj. Zarządu LOP, przewodniczący Komitetu Ochrony Przyrody przy UW w Zielonej Górze).

W roku 1983 opracowano np. dla m. Zielonej Góry koncepcję budowy oczyszczalni ścieków, w "Raporcie w sprawie gospodarki ściekowej m. Zielona Góra" (praca społeczna, wyk. pod kierunkiem prof. J. Kuczyńskiego). Pracownicy Instytutu brali udział w opracowaniu obszernego raportu pt. "Stan środowiska woj. zielonogórskiego oraz proponowane kierunki działania", wyd. przez UW w Zielonej Górze, 1983 rok.

Przy współpracy Komitetu Ekologicznego PAN, towarzystw naukowych i Wydz. Ochrony Środowiska, Geologii i gospodarki Wodnej UW zorganizowane zostały konferencje naukowe nt. ochrony wód powierzchniowych i gleb przed zanieczyszczeniem:

- "Jeziora Ziemi Lubuskiej ich wykorzystanie i ochrona przed zanieczyszczeniem", Zielona Góra-Lagów, 1976,
- "Wpływ przemysłowej hodowli zwierząt na środowisko glebowe i wodne", Zielona Góra-Kalsk, 1978,
- "Wpływ intensyfikacji hodowli ryb na środowisko wodne", Zielona Góra-Józefów, 1979,
- "Ochrona i zagospodarowanie obrzeży zbiorników wodnych", Zielona Góra, 1983,
- "Perspektywy zagospodarowania złóż kredy i gytii jeziornych oraz kopalin towarzyszących w Polsce", Zielona Góra, 1987.

Współpraca Instytutu z zagranicą polega na bezpośrednich i pośrednich kontaktach z naukowcami tych samych lub pokrewnych dyscyplin (spotkania na konferencjach, wymiana odbitek prac itp.). Współpraca z zagranicą opiera się między innymi o przynależność do towarzystw zagranicznych (prof. Edward Kempa - członek-korespondent ATW, członek Krajowej Sekcji IAWPRC, reprezentant Polski w ISWA, prof. A. Solski - członek Societas Internationalis Limnologiae (SIL), członek Międzynarodowego Towarzystwa Ekologicznego "INTECOL"), oraz powoływanie na ekspertów (prof. Edward Kempa - ekspert UNIDO, WHO, Polimex-Cekop, prof. A. Solski - ekspert International Organization for Standardization).

WYDZIAŁ ELEKTRYCZNY

Studia na kierunku "elektrotechnika" rozpoczęły się w pierwszym roku istnienia Uczelni. Przyjęto wówczas 45 studentów na studia dzienne i 30 na wieczorowe. Pierwsze dwa lata studenci studiowali na Wydziale Ogólnotechnicznym.

Wydział Elektryczny został utworzony formalnie w 1967 roku. Jego organizatorem i pierwszym dziekanem został doc. dr inż. Antoni Wysocki, który przeniósł się na stałe do Zielonej Góry. W pierwszym okresie podstawową kadrę stanowili: R. Branicki, T. Chamerski, Z. Lange, H. Maćkowiak, J. Olejniczak, W. Żarnowski.

W czerwcu 1969 wydano pierwsze 34 dyplomy inżynierskie na Wydziale Elektrycznym w specjalnościach: elektrotechnika przemysłowa i metrologia elektryczna. Dyplomantem numer 1 Wydziału i Szkoły został inż. Zygmunt Janowski zatrudniony aktualnie w Ośrodku Badawczo Rozwojowym Metrologii w Zielonej Górze.

W lutym 1970 roku utworzono studium doktoranckie dla pracowników Wydziału i Zakładów "MERA - LUMEL" prowadzone przez prof. zw. dr inż. Andrzeja Jellonka - Dyrektora Instytutu Metrologii Elektrycznej Politechniki Wrocławskiej.

W październiku 1973 roku 75 studentów studiów dziennych rozpoczęło studia magisterskie na Wydziale Elektrycznym w specjalnościach: "przetwarzanie i użytkowanie energii elektrycznej" oraz "automatyka i metrologia elektryczna" według planów i programów opracowanych przez pracowników Wydziału i zatwierdzonych przez Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki. W okresie tym należy odnotować duży wzrost kadry naukowo-dydaktycznej Wydziału. We wrześniu 1974 roku było zatrudnionych: 16 profesorów, 9 starszych wykładowców i wykładowców, 26 starszych asystentów i asystentów.

Z dniem 1 października 1974 roku, zarządzeniem Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki z dnia 16 lipca 1974 roku, powołany został Instytut Elektrotechniki spełniający funkcję Wydziału.

W ramach Instytutu utworzono:

- Zakład Automatyki i Metrologii Elektrycznej,
- Zakład Elektrotechniki i Elektroniki Przemysłowej,
- Zakład Maszyn i Urządzeń Elektrycznych.

W 1984 roku Instytut Elektrotechniki został przekształcony w Wydział Elektryczny. W ramach Wydziału powołano:

- Instytutu Automatyki i Metrologii Elektrycznej,
- Instytut Elektrotechniki Przemysłowej.

Na kierunku "elektrotechnika" Wydział kształci na studiach dziennych magistrów inżynierów a na studiach zaocznych inżynierów w dwóch specjalnościach:

- automatyka i metrologia elektryczna,
- przetwarzanie i użytkowanie energii elektrycznej.

Kształcenie w specjalności "automatyka i metrologia" ze specjalizacją w zakresie konstrukcji i oprogramowania mikroprocesorowych przyrządów pomiarowych prowadzone jest przez Instytut Automatyki i Metrologii. Instytut ten prowadzi również kształcenie wszystkich studentów Wydziału w zakresie przedmiotów podstawowych, a mianowicie:

- elektronika,
- elektrotechnika,
- programowanie systemów komputerowych,
- automatyka i sterowanie.

Kształcenie w zakresie specjalności przetwarzanie i użytkowanie energii elektrycznej ze specjalizacją prowadzone jest przez Instytut Elektrotechniki Przemysłowej. Instytut ten prowadzi również kształcenie wszystkich studentów Wydziału Elektrycznego w zakresie przedmiotów:

- podstawy elektroenergetyki,
- maszyny elektryczne,
- materiałoznawstwo elektrotechniczne,
- urządzenia elektryczne.

Specjalności dydaktyczne są ściśle związane ze specjalnościami naukowymi. Organizacja instytutów (zespoły dydaktyczne, zespoły badawcze, pracownie i laboratoria) odpowiada aktualnym potrzebom w zakresie dydaktyki i badań naukowych. Kształcenie studentów prowadzone jest w laboratoriach problemowych, wyposażonych w nowoczesny sprzęt, w tym sprzęt komputerowy. Na Wydziale w szerokim zakresie prowadzi się kształcenie studentów w oparciu o plany i programy indywidualne. Studenci mają możliwość brania udziału w badaniach naukowych prowadzonych na Wydziale. Zajęcia laboratoryjne z technologii urządzeń elektrycznych oraz aparatury pomiarowej odbywają się również z wykorzystaniem bazy laboratoryjnej i technologicznej zakładów przemysłowych i energetycznych Zielonej Góry. Preferuje się prace dyplomowe o charakterze pomiarowo-konstrukcyjnym.

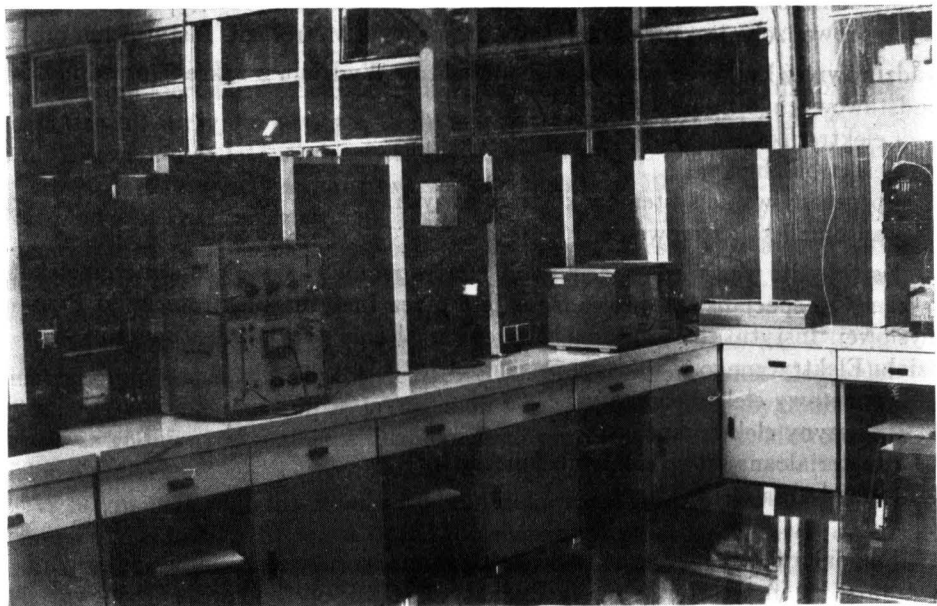
W okresie 25-lecia Wydział wykształcił 1600 magistrów inżynierów i inżynierów. Aktualnie na Wydziale studiuje 290 studentów na studiach dziennych, 50 na studiach zaocznych i 25 na studiach podyplomowych. Kadre naukowo-dydaktyczną stanowi 60 nauczycieli akademickich, w tym 40 doktorów habilitowanych i doktorów.

Instytut Elektrotechniki Przemysłowej

Instytut został wyodrębniony w 1983 roku. Funkcję dyrektora pełni od początku istnienia Instytutu doc.dr inż. Ryszard Branicki. Jako instytut specjalistyczny prowadzi kształcenie w specjalności "przetwarzanie i użytkowanie energii elektrycznej".

W ramach Instytutu pracują dwa zespoły naukowo-dydaktyczne:

1. Zespół Maszyn i Napędu Elektrycznego
- kierowany przez dr inż. T.Chamerskiego,

Laboratorium Instytutu Elektrotechniki Przemysłowej

2. Zespół Elektroenergetyki Przemysłowej - kierowany przez dr inż. F.Wernera
oraz laboratoria badawczo-dydaktyczne wyposażone w nowoczesną aparaturę:

- Laboratorium Maszyn Elektrycznych,
- Laboratorium Napędu i Automatyki Napędu,
- Laboratorium Programowania Systemów Komputerowych Automatyki,
- Laboratorium Elektronicznych Urządzeń Przemysłowych,

- Laboratorium Sieci i Zabezpieczeń,
- Laboratorium Techniki Oświetleniowej,
- Laboratorium Elektroenergetyki Przemysłowej,
- Laboratorium Maszyn i Urządzeń Elektroenergetycznych,
- Laboratorium Sieci i Urządzeń Elektroenergetycznych,
- Laboratorium Techniki Izolacyjnej i Materialoznawstwa.

Badania naukowe realizowane są w dwóch grupach tematycznych:

1. W ramach pierwszej grupy realizowane są niżej podane tematy:

- badania związane z optymalizacją przesyłania energii elektrycznej,
- analiza i synteza widmowa przebiegów odkształconych. Badanie wartości wyższych harmonicznych w systemach energetycznych,
- optymalne kształtowanie brył fotometrycznych opraw oświetlenia drogowego,
- badania atestacyjne pieców elektrycznych,
- badanie roli ładunku przestrzennego w rozwoju procesów degradacyjnych w dielektrykach.

2. W ramach drugiej grupy tematycznej:

- zmiennoprędkościowy generator asynchroniczny jako źródło energetyczne dla małych elektrowni autonomicznych,
- badania związane ze sterowaniem mikroprocesorowym w układach napędowych,
- przetworniki elektromechaniczne wiropędowe z układami sterowania w zastosowaniach przemysłowych.

Badania naukowe, prowadzone przez pracowników Instytutu, określone są zrealizowanymi pracami naukowo-badawczymi na rzecz przemysłu, instytutów przemysłowych a także w ramach centralnych programów badawczych. Wyniki teoretyczne i konstrukcyjne zostały przedstawione w raportach, artykułach, i referatach oraz w książkach i monografiach. Modele i prototypy zrealizowane w ramach tych tematów przekazane zostały zleceniobiorcom do wdrożenia.

Pierwsza grupa tematyczna

Tematy badawcze:

- procedury i algorytmy procesów eksploatacji sieci elektroenergetycznych, praca kierowana przez prof.dr hab.inż. J.Popczyka,

- analiza i synteza metod diagnozowania dla potrzeb elektroenergetyki, praca kierowana przez doc.dr inż. R.Branickiego,
- ustalenie charakterystyk refleksyjnych krajowych nawierzchni drogowych, praca kierowana przez dr inż. H.Leszczyńską, wykonana w ramach problemu res. MNSzIT - R-I.4,
- program badań krajowych urządzeń oświetlenia drogowego, kierownik - dr inż. H.Leszczyńska, wykonana w ramach MNSzIT - R.I-4,
- luminancyjna metoda projektowania oświetlenia drogowego, praca kierowana przez dr inż. H.Leszczyńską, wykonana na zlecenie ELTORU w Zielonej Górze,
- optymalne kształtowanie brył fotometrycznych opraw oświetlenia drogowego, praca kierowana przez dr inż. H.Leszczyńską, wykonana w ramach problemu RR.I.07,
- analiza własności metrologicznych miernika luminancji, praca kierowana przez dr inż. H.Leszczyńską, wykonana na zlecenie Wydziału Doświadczalnego WSIInż.,
- opracowanie modulatora światła laserowego sterowanego cyfrowo do sumiarki elektronicznej, kierownik - dr inż. Z.Wolański, praca wykonana na zlecenie Wydziału Doświadczalnego WSIInż.,
- badania napięciowe izolatorów typu LK-250/145 pod kątem przydatności w liniach średnich napięć, kierownik - dr inż. S.Iwan, na zlecenie ELTOR Zielona Góra,
- opracowanie sposobu neutralizacji folii kondensatorowych, praca kierowana przez dr inż. S.Iwana, wykonana na zlecenie Instytutu Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii Politechniki Wrocławskiej,
- zbadanie roli ładunku przestrzennego w rozwoju procesów degradacyjnych w dielektrykach, praca kierowana przez dr inż. S.Iwana, wykonana w ramach CPBR 5.7,
- określenie czasu życia folii PET w warunkach narażeń termiczno-napięciowych, kierownik - dr inż. K.Chudziński, praca wykonana w ramach CPBR 3.12.

Książki i monografie:

- "Elektrotechnika i urządzenia elektryczne". Wrocław 1975. Autorzy: Drozdowski Z., Guderski R., Kamieniecka Z., Teresiak Z.
- "Elektrotechnika". Zielona Góra 1976. Autor: Smoliński K.

- "Ustalenie charakterystyk refleksyjnych krajowych nawierzchni drogowych". Zielona Góra 1980. Autorzy: Leszczyńska H., Guderski R., Rudnicki M.
- "Badania eksploatacyjne maszyn i urządzeń elektrycznych". Zielona Góra 1985. Autorzy: Branicki R., Kujawa S., Lemisiewicz H.
- "Metoda dowodów tensorowych i jej zastosowanie w systemach elektroenergetycznych". Monografia 11. Zielona Góra 1977. Autor: Lemisiewicz H.
- "Problemy systemowej eksploatacji zakładów produkcyjnych". Monografia 40. Zielona Góra 1987. Autor: Lemisiewicz H.

Druga grupa tematyczna.

Tematy badawcze:

- dobór optymalnego sprzęgła elektromagnetycznego i analiza celowości jego wprowadzenia do przenośników taśmowych "Legmet", praca kierowana przez doc.dr inż. Z.Drozdowskiego, wykonana na zlecenie Zakładów Badawczych i Projektowych Miedzi "CUPRUM" we Wrocławiu,
- zaprojektowanie i wykonanie układu automatycznej regulacji sprzęgła wiroprowadowego SW-5, praca kierowana j.w.,
- opracowanie optymalnego układu napędu dla maszyn dziewiarskich DAPLUX, kierownik - dr inż. S.Kujawa, na zlecenie "Diany" w Sulechowie,
- przeprowadzenie rejestracji prądu silnika indukcyjnego o mocy 22 kW w stacjach przejściowych, praca kierowana przez dr inż. S.Kujawę, wykonana na zlecenie Lubuskich Zakładów Garbarskich w Lesznie Górnym,
- badania atestacyjne trójfazowego transformatora do regulacji mocy, kierownik - dr inż. S.Kujawa, wykonana na zlecenie Lubuskich Zakładów Termotechnicznych "ELTERMA" w Świebodzinie,
- opracowanie założeń konstrukcyjno-projektowych i wykonanie dokumentacji dławika rezonansowego - "ELOSTAT", praca kierowana przez dr inż. A.Paczyńskiego, wykonana na zlecenie FSM - Zakładów Kuźniczych w Skoczowie,
- badanie tranzystorowego falownika do regulacji prędkości kątowej silnika asynchronicznego, praca kierowana przez dr inż. A.Paczyńskiego, wykonana na zlecenie Kombinatoru Górniczo-Hutniczego Miedzi w Polkowicach,
- opracowanie dwóch programowanych zasilaczy do lamp żarowych, kierownik - mgr inż. K.Szoński, zlecenie Instytutu Technologii Elektronowej w Warszawie,
- zmiennoprędkościowy generator asynchroniczny jako źródło energetyczne dla

małych elektrowni autonomicznych, praca kierowana przez
dr inż. T. Chamerańskiego,

- badania wysokonapięciowe wskaźników akustyczno-optycznych WAO-1, kierownik - dr inż. W. Kujanek, na zlecenie POLON-u w Zielonej Górze,
- suszarka programowana, praca kierowana j.w., na zlecenie Instytutu Mechaniki Precyzyjnej w Warszawie,
- opracowanie projektu układu zasilania do multimetru cyfrowego, kierownik - dr inż. Z. Wolański, praca wykonana na zlecenie Instytutu Technologii Elektronowej w Warszawie,
- badania atestacyjne pieców elektrycznych, praca kierowana przez doc.dr inż. R. Branickiego, na zlecenie Lubuskich Zakładów Termotechnicznych "Elterma" w Świebodzinie.

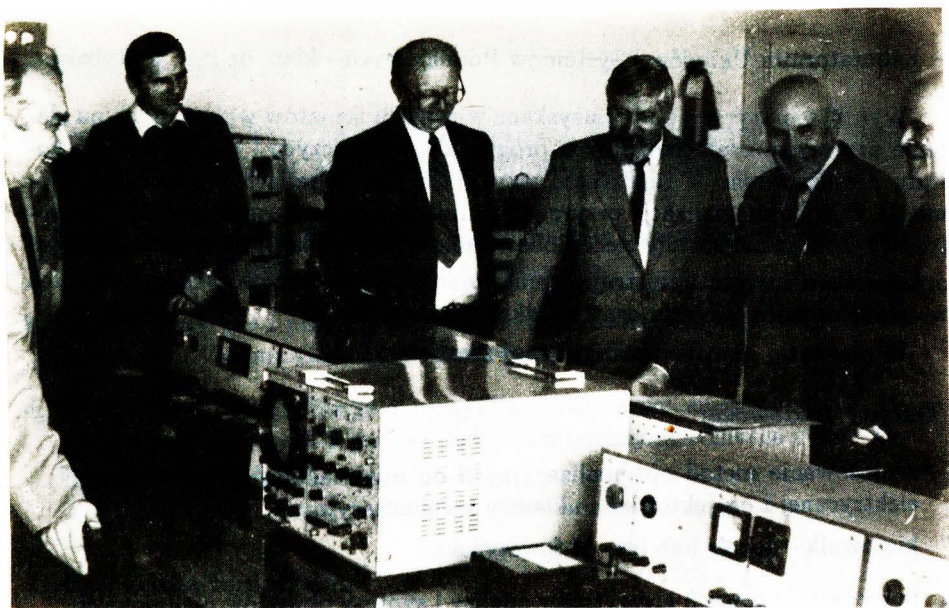
Książki i monografie:

- "Szczególne cechy dynamiczne i energetyczne elektrycznego napędu przemysłowego ze sprzęgłami indukcyjnymi o magnesach trwałych". Monografia 6. Zielona Góra 1975. Autor: Drozdowski Z.
- "Własności dynamiczne napędu elektrycznego ze sprzęgłem odśrodkowym prostokowym". Monografia 18. Zielona Góra 1982. Autor: Drozdowski Z.
- "Sprzęgła indukcyjne o magnesach trwałych". Monografia 25. Zielona Góra 1984. Autor: Drozdowski Z.
- "Własności dynamiczne generatora synchronicznego z fazową kompaundacją wzbudzenia". Monografia 16. Zielona Góra 1980. Autor: Smoliński K.

Informacje (tematy prac badawczych i pozycje literaturowe) przedstawione wyżej ilustrują profil badawczy Instytutu, wskazują również jednoznacznie na pozycję Instytutu w kraju.

Instytut Automatyki i Metrologii

Instytut został wyodrębniony organizacyjnie w 1983 r. jako instytut prowadzący kształcenie w specjalizacji "automatyka i metrologia elektryczna". Funkcję dyrektora powierzono prof. dr hab. inż. Ferdynandowi Wagnerowi. W roku akademickim 1986/1987 dyrektorem Instytutu był doc.dr hab. inż. Maciej Siwczyński, a od 1987 r. funkcję tę powierzono doc. dr inż. Antoniemu Wysockiemu.

Laboratorium Instytutu Automatyki i Metrologii

W ramach Instytutu pracują następujące zespoły naukowo-dydaktyczne:

- Zespół Teorii Obwodów i Układów Elektronicznych (kier.zesp. doc. dr hab. inż. Leszek Czarnecki, od 1989 r. dr inż. Zuzanna Siwczyńska),
- Zespół Programowania Techniki Mikroprocesorowej (kier.zesp. dr inż. Janusz Szajna),
- Zespół Zastosowań Systemów Mikroprocesorowych w Aparaturze Pomiarowej i Układach Sterowania (kier.zesp. doc.dr hab.inż. Jerzy Bolikowski),

oraz laboratoria badawczo-dydaktyczne wyposażone w nowoczesną aparaturę:

- Laboratorium Elektroniki - kierownik dr inż. K.Bemben,
- Laboratorium Elektrotechniki - kier. dr inż. E.Rożnowski,
- Laboratorium Techniki Cyfrowej - kier. dr inż. J.Szajna,
- Laboratorium Mikroprocesorowych Przyrządów Pomiarowych - kier. dr inż. E.Michta,
- Laboratorium Metrologii - kier. dr inż. W.Miczulski,
- Laboratorium Automatyki - kier. dr inż. A.Janczak,

– Laboratorium Układów i Systemów Pomiarowych - kier. dr inż. R.Rybski.

Wyniki teoretyczne badań uzyskane w ramach tematów wykonanych na zlecenie przemysłu oraz centralnych programów badawczych i prac własnych zostały przedstawione w raportach, artykułach, monografiach i książkach. Powstałe w wyniku realizacji przyrządy i urządzenia (w formie modeli i prototypów) przekazane zostały zleceniodawcom do wdrożenia. Osiągnięcia naukowe pracowników Instytutu ilustrują tematy prac naukowo-badawczych wykonanych w ostatnim dziesięcioleciu oraz książki i monografie.

W pierwszej grupie tematycznej zrealizowano:

Tematy badawcze:

1. zastosowanie metod optymalizacyjnych do minimalizacji strat w energii elektrycznej i projektowania układów kompensacyjnych,
kierownik - doc.dr hab.inż. M.Siwczyński.
2. opracowanie nowych algorytmów analizy i syntezy obwodów nieliniowych,
kierownik - doc.dr hab.inż. M.Siwczyński.
3. optymalizacja warunków energetycznych rzeczywistego źródła napięcia,
kierownik - doc.dr hab.inż. M.Siwczyński.
4. zastosowanie metod korelacyjnych do pomiaru sygnałów w obecności szumów,
kierownik - dr inż. J.Lal-Jadziak, praca wykonana w ramach CPBP.
5. obwody o parametrach losowych - metody opisu i analizy dla potrzeb konstruowania i wykorzystania makromodeli stochastycznych i analizy niezawodnościowej układów elektronicznych,
kierownik - dr inż. M.Zmyślony.
6. układy pomiarowe jako obwody o parametrach losowych. Metody analizy i opisu dla potrzeb miernictwa,
kierownik - dr inż. M.Jeleniewicz.
7. koncepcja nowej struktury kompensatorów i filtrów W.H. w sieciach ko-
palnianych,
kierownik - doc.dr hab.inż. L.Czarnecki. Zlecenie Biura Projektów Gór-
niczych w Gliwicach.
8. metodologia pomiaru impulsywnych pól elektromagnetycznych,
kierownik - dr inż. M.Walkowiak. Zlecenie Instytutu Telekomunikacji i
Akustyki Politechniki Wrocławskiej.

Książki i monografie:

1. Techniki algebr Banacha sygnałów czasowo wielowymiarowych w teorii nieliniowych układów analitycznych. Gliwice 1980. Autor: Maciej Siwczyński.
2. Zastosowanie algebr Banacha w teorii sygnałów i układów wielowymiarowych. Gliwice 1982. Autor: Maciej Siwczyński.
3. Deterministyczne i probabilistyczne binarne równania różnicowe i ich zastosowania. Zielona Góra 1988. Autor: Maciej Swiczyński.
4. Interpretacja, identyfikacja i modyfikacja własności energetycznych obwodów jednofazowych z przebiegami odkształconymi. Gliwice 1984. Autor: Leszek Czarnecki.

Druga grupa tematyczna

Tematy badawcze:

1. zastosowanie systemów mikroprocesorowych w urządzeniach pomiarowych i regulacyjnych,
kierownik - prof.dr hab.inż. Ferdynand Wagner. Zlecenie Ośrodka Badawczo-Rozwojowego Metrologii Elektrycznej w Zielonej Górze.
2. opracowanie projektu modeli i współudział w uruchomieniu układu sprzęgającego pomiędzy komputerem MERA 400 a Plotterem XV, wyposażonym w interfejs wg normy IEC,
kierownik - prof.dr hab. inż. F.Wagner. Zlecenie Ośrodka Badawczo-Rozwojowego Metrologii Elektrycznej w Zielonej Górze.
3. uruchomienie modelu i nadzór nad wdrożeniem systemu mikrokomputerowego. Projekt urządzenia do testowania urządzeń z mikroprocesorem,
kierownik - dr inż. E.Michta. Zlecenie Wydziału Doświadczalnego WSiInż. w Zielonej Górze.
4. interfejs transmisji szeregowej. Przetwornik A/C integracyjny,
kierownik - prof.dr hab.inż. F.Wagner. Zlecenie Instytutu Problemów Jądrowych w Świerku.
5. sterownik transmisji szeregowej i multiplexer przekaźnikowy,
kierownik - dr inż. Janusz Baranowski. Zlecenie Instytutu Problemów Jądrowych w Świerku.
6. wdrożenie programowanych struktur logicznych w cyfrowych systemach i

urządzeniach pomiarowych,

kierownik - dr inż. Marian Adamski, w ramach CPBP.

7. wykorzystanie języka "Prolog" w problemach technicznych ze szczególnym uwzględnieniem projektowania układów cyfrowych,

kierownik - dr inż. Janusz Szajna.

8. wykorzystanie języka "Prolog" i metod sztucznej inteligencji w problemach technicznych ze szczególnym uwzględnieniem metrologii,

kierownik - dr inż. Janusz Szajna.

Książki i monografie:

1. Projektowanie urządzeń cyfrowych. Warszawa 1978. Autor: F.Wagner
2. Projektowanie układów cyfrowych systematyczną metodą strukturalną. Zielona Góra 1990. Autor: M.Adamski.
3. Mikroprocesory. Zielona Góra 1980. Autor: F.Wagner.
4. Technika programowania strukturalnego. Elementy programowania sprzętu i współpracy z systemem operacyjnym. PWN 1990. Autor: J.Szajna.
5. Turbo Prolog. Programowanie w logice. WNT 1990. Autorzy: J.Szajna, M.Adamski, T.Kozłowski.
6. Programowanie strukturalne. Wybrane algorytmy i struktury grafowe. Zielona Góra 1989. Autor: J.Szajna.

Trzecia grupa tematyczna

Tematy badawcze:

1. analiza, synteza i weryfikacja sprzętowa struktur i algorytmów przetwarzania wielkości elektrycznych w mikroprocesorowych przyrządach pomiarowych,
kierownik - doc.dr hab.inż. Marian Milek.
2. konstrukcja inteligentnej aparatury pomiarowej,
kierownik - doc.dr hab.inż. Jerzy Bolikowski, w ramach CPBP.
3. wybrane problemy precyzyjnych komparacji wielkości elektrycznych,
kierownik - doc.dr hab.inż. Marian Milek, w ramach CPBP.
4. opracowanie i wykonanie modelu mikrokomputerowego miernika wilgotności o hydrodowym czujniku grubowarstwowym,
kierownik doc.dr hab.inż. Jerzy Bolikowski. Zlecenie Instytutu Komputerowych Systemów Automatyki i Pomiarowych we Wrocławiu.

5. opracowanie koncepcji przemysłowego rejestratora z układem mikroprocesorowym,
kierownik - doc.dr hab.inż. Jerzy Bolikowski. Zlecenie Ośrodka Badawczo-Rozwojowego Metrologii Elektrycznej w Zielonej Górze.
6. pomiar mocy w obwodach z przebiegami niesinusoidalnymi,
kierownik - doc.dr hab.inż. Leszek Czarnecki, w ramach CPBP.
7. poprawa właściwości metrologicznych przetworników pomiarowych,
kierownik - doc.dr hab.inż. Jerzy Bolikowski. Zlecenie Ośrodka Badawczo-Rozwojowego Metrologii Elektrycznej w Zielonej Górze.
8. opracowanie założeń do projektu kalibratorów napięć i prądów stałych i przemiennych o dokładności 0,01% odnoszonej do wartości wejściowej,
kierownik - doc.dr inż. Zbigniew Lange. Zlecenie Ośrodka Badawczo-Rozwojowego Metrologii Elektrycznej w Zielonej Górze.
9. opracowanie i wykonanie wybranych modułów zunifikowanego zestawu aparatury do pomiarów hydro-meteorologicznych,
kierownik - doc.dr hab.inż. Jerzy Bolikowski. Zlecenie Instytutu Metrologii i Gospodarki Wodnej w Warszawie.
10. opracowanie modelu fizycznego i matematycznego próbki wzbogaconej rudy miedzi w celu pomiaru wilgotności,
kierownik - dr inż. Andrzej Pieczyński.
11. opracowanie metody wyznaczania współczynników modelu matematycznego mnożników transkonduktancyjnych oraz pomiarowa weryfikacja tej metody, kierownik - doc.dr hab.inż. Jerzy Bolikowski.

Książki i monografie:

1. Magnetyczne komparatory prądowe w pomiarach elektrycznych. WNT 1989. Autor: M.Milek.
2. Magnetyczne komparatory prądowe - konstrukcja, technologia, zastosowanie. Gliwice 1984. Autor: M.Milek.
3. Komparacja wielkości elektrycznych i magnetycznych. Gliwice 1981. Autor: M.Milek.
4. Komparatory imitacji wzorców i ich podzespoły. Gliwice 1984. Autorzy: M.Milek, J.Kwiczala, J.Puśledzki, K.Pająk, T.Skubis.
5. Teoretyczne i praktyczne problemy indukcyjnych dzielników napięć i komparatorów prądów. Gliwice 1976. Autorzy: M. Milek, J. Jaskulski, R. Gotszalk, T. Skubis.

6. Synteza mikroprocesorowego systemu pomiarowego wielkości elektrycznych o analogowych przetwornikach wejściowych. Zielona Góra 1987. Autor: J.Bolikowski.
7. Zağadnienia korekcji błędów pomiaru mocy czynnej i wartości skutecznej w mikroprocesorowych przyrządach pomiarowych. Zielona Góra 1988. Autor: J.Bolikowski.
8. Pomiar wartości skutecznej i mocy w obwodach o przebiegach odkształconych. PWN 1990. Autorzy: J.Bolikowski, L.Czarnecki, M.Milek.
9. Elektroniczne przyrządy pomiarowe do kontroli środowiska. Zielona Góra 1982. Autorzy: A.Wysocki, J.Zajcew, K.Bemben.
10. Własności częstotliwościowe rezystorów cienkowarstwowych. Zielona Góra 1985. Autor: A.Wysocki.

Informacje (tematy prac badawczych i pozycje literaturowe) przedstawione wyżej ilustrują profil badawczy Instytutu, wskazują również jednoznacznie pozycję naukową Instytutu w kraju.

WYDZIAŁ MECHANICZNY

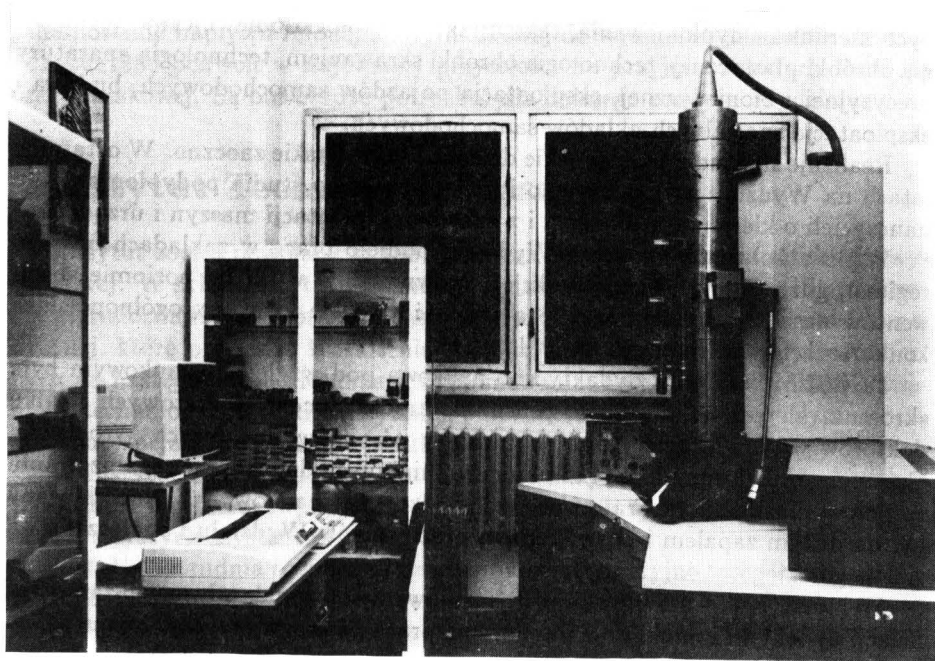
Kształcenie studentów na kierunku "mechanika" rozpoczęło się od początku istnienia uczelni w ramach Wydziału Ogólnotechnicznego. Zgodnie z przyjętym dla studiów inżynierskich początkowym założeniem studenci mieli się kształcić na tym wydziale przez 4 semestry w zakresie nauk podstawowych. Na rok akademicki przyjęto 75 studentów na studia dzienne i 60 na zoczne. Wydział zatrudniał w pierwszych latach niewielki zespół nauczycieli akademickich. W jego skład wchodził: doc. dr inż. Jerzy Kolakowski, dr inż. Kazimierz Bącał, mgr inż. Jerzy Kulik, dr inż. Stanisław Laber, inż. Zbigniew Powojewski, mgr inż. Mieczysław Świątek, mgr inż. Konrad Wolny. Wiele zajęć dydaktycznych prowadzili pracownicy Politechniki Wrocławskiej.

W 1967 r. został utworzony Wydział Mechaniczny. Obowiązki dziekana powierzono mgr inż. Jerzemu Kulikowi. Na Wydziale rozpoczęto kształcenie studentów III r. w dwóch specjalnościach:

- maszyny i technologia obróbki plastycznej
- obrabiarki, narzędzia i technologia budowy maszyn.

W 1968 r. został zlikwidowany Wydział Ogólnotechniczny. Studenci kierunku "mechanika" rozpoczęli od tego roku studia na Wydziale Mechanicznym. Funkcję dziekana do 1974 r. pełnili kolejno: dr inż. Kazimierz Kostyra, doc. dr Michał Kisielewicz i doc. dr inż. Jan Aulich.

W 1974 r. zostały zniesione dzienne studia zawodowe. Zostają przyjęci pierwsi studenci studiów magisterskich. Następuje reorganizacja Wydziału. Utworzone zostały dwa instytuty na prawach wydziałów. Instytut Mechaniki i Konstrukcji Maszyn (dyrektorem został doc. dr inż. Jan Aulich), kontynuował kształcenie na kierunku "mechanika". Drugi natomiast, Instytut Materialoznawstwa i Technologii Maszyn (dyrektor - doc. dr hab. inż. Andrzej Bydalek) rozpoczął kształcenie na powołanym przez Ministerstwo nowym kierunku "techniki wytwarzania". Podział ten trwał 3 lata. W 1977 r. ten drugi kierunek został w Polsce zlikwidowany. Oba instytuty zostały połączone w Instytut Budowy Maszyn. Dyrektorem Instytutu został doc. dr hab. inż. Andrzej Bydalek. W tym okresie obok tradycyjnych specjalności, takich jak "obróbka skrawaniem", "obróbka plastyczna", "odlewnictwo" wprowadzono nowe: "maszyny przemysłu włókienniczego", "maszyny i urządzenia przemysłu spożywczego" oraz "urządzenia przemysłu spożywczego".

Laboratorium Materiałoznawstwa z mikroskopem elektrycznym

Lista studentów specjalności mechanicznych wzrastała szybko, osiągając w roku akademickim 1975/76 maksymalną wielkość - 1228. Poziom ten utrzymywał się do 1980 r. Później zgodnie z decyzjami Ministerstwa ograniczającymi nabór na kierunki techniczne liczba studentów spadała systematycznie. W roku 1987/88 na Wydziale studiowało 269 studentów, a więc tyle ile w drugim roku działania Wydziału. Dopiero od dwu lat następuje wzrost liczby studentów przyjmowanych na I rok studiów.

Liczba absolwentów Wydziału Mechanicznego wzrastała również systematycznie od 67 w roku 1969 do 262 w roku 1976, aby w roku 1988 spaść do niezwykle małej liczby równej 30.

Wydział Mechaniczny był zawsze największym wydziałem Uczelni. Studenci tego wydziału stanowili przeważnie 40 % wszystkich studentów WSIInż., a łączna liczba wypromowanych absolwentów równa 2833 stanowiła aż 43 % łącznej liczby absolwentów.

Struktura absolwentów Wydziału Mechanicznego przedstawiała się jak następuje: 52% stanowili studenci studiów dziennych, 32% studiów zaocznych, 13% studiów wieczorowych i 9% studiów magisterskich II stopnia.

Od ponad 10 lat na Wydziale realizuje się programy nauczania w dwóch specjalnościach: technologia maszyn oraz samochody i ciągniki. W ramach tych specjalności studenci mają możliwość wyspecjalizowania się w jednym z obra-

nych kierunków dyplomowania, takich jak: technologia odlewnictwa, technologia obróbki plastycznej, technologia obróbki skrawaniem, technologia aparatury precyzyjnej i biomedycznej, eksploatacja pojazdów samochodowych, budowa i eksploatacja specjalnych układów samochodowych.

Realizuje się studia magisterskie dzienne i inżynierskie zaoczne. W ostatnich latach na Wydziale zorganizowano i przeprowadzono studia podyplomowe dla nauczycieli o kierunku mechanika i z zakresu eksploatacji maszyn i urządzeń.

Wielu absolwentów naszego Wydziału podjęło pracę w zakładach naszego regionu, gdzie pełnią obecnie funkcje kierownicze. O wysokim poziomie absolwentów naszego wydziału świadczą również wysokie lokaty w ogólnopolskich konkursach na najlepsze prace dyplomowe.

Do 1970 roku kadra dydaktyczno-naukowa pod względem naukowym była skromna, ale już na Wydziale pracowało trzech docentów etatowych i kilku doktorów. W większości byli to ludzie z ośrodków naukowych Wrocławia, Częstochowy i Poznania. Był to okres dynamicznego działania w organizowaniu zespołów ludzkich i laboratoriów dydaktycznych i naukowych. Nacechowany był on dużym zapalem i poświęceniem pracowników Wydziału i społeczeństwa zielonogórskiego.

W latach 1971 - 1980 nastąpiło poszukiwanie optymalnych rozwiązań organizacji dydaktyki i nauki oraz intensywna praca naukowa przyczyniająca się do rozwoju naukowej kadry.

W tym czasie Wydział zatrudniał już 8 docentów. Około 20 osób z powodzeniem broni prace doktorskie. Jeden z kolegów doc. dr hab. inż. Andrzej Bydalek otrzymał tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego. Natomiast dwóch kolegów, Mieczysław Rzeczkowski i Kazimierz Bącal uzyskali stopnie doktora habilitowanego. Tak udokumentowany wzrost poziomu naukowej kadry wpływał na podwyższenie poziomu dydaktyki i poziomu wiedzy naszych absolwentów.

Pomimo poważnych przemian politycznych i społecznych w kraju w latach osiemdziesiątych, pracownicy naukowcy Wydziału nie przerwali intensywnej pracy naukowej. Dowodem tego jest wysoka aktywność naukowa wyrażająca się szerokim udziałem pracowników w konferencjach krajowych i zagranicznych. Występuje dalszy wzrost ilości obronionych prac doktorskich i habilitacyjnych. Obroniono 12 prac doktorskich, których promotorami w większości byli pracownicy naszego Wydziału oraz 4 prace habilitacyjne. Stopień doktora habilitowanego w tym okresie uzyskali: Ferdynand Romankiewicz, Karol Bielefeldt, Stanisław Laber i Franciszek Romanów. W 1990 r. doc. dr hab. inż. Franciszek Romanów otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego.

Obecnie na Wydziale pracuje:

- 3 profesorów, w tym 1 na pół etatu
- 8 docentów, w tym 4 ze stopniem naukowym doktora habilitowanego
- 26 adiunktów ze stopniem doktora
- 5 starszych wykładowców
- 8 starszych asystentów i asystentów.

Razem 50 nauczycieli akademickich i 27 pracowników technicznych. Zmiej-

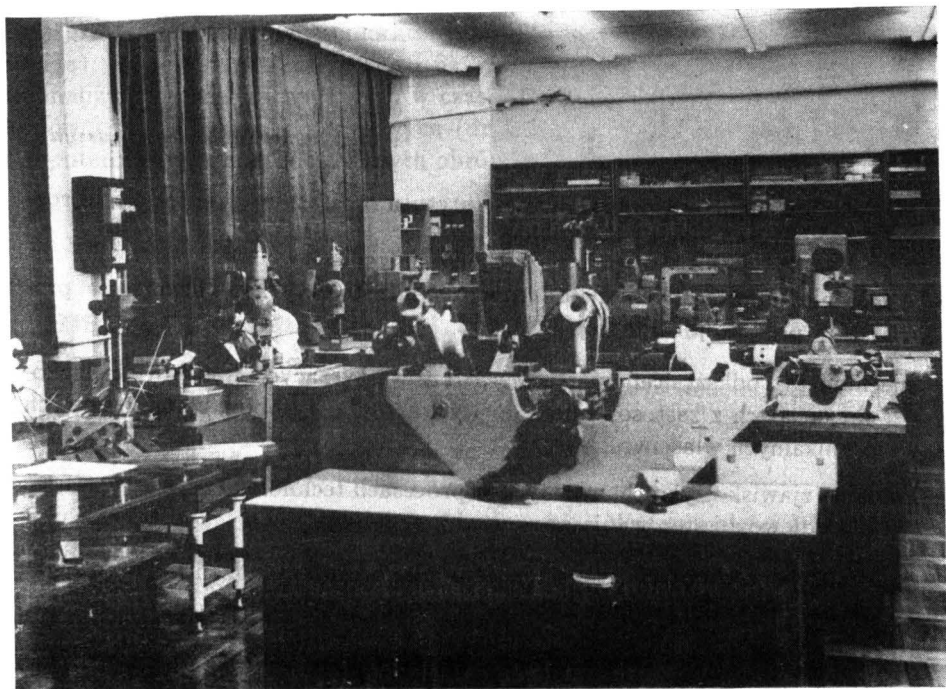
sznienie ilości studentów spowodowane małymi limitami ministerialnymi wywołało zahamowanie napływu młodej kadry naukowej do wydziału. Zniesienie limitów w roku 1988 pozwoli w najbliższej przyszłości na przyjęcie młodych ludzi do pracy naukowej. Są oni bardzo potrzebni dla dalszego rozwoju Wydziału.

Instytut Technologii Maszyn

Instytut został powołany w 1981 r. w ramach wprowadzenia struktury wydziałowej. W skład Instytutu wchodzi trzy zespoły dydaktyczne: Odlewnictwa i Materialoznawstwa, Obróbki Plastycznej oraz Technologii i Techniki Biomedycznej, które prowadzą kształcenie studentów na studiach dziennych i zaocznych na następujących kierunkach dyplomowania: technologia obróbki skrawaniem, technologia obróbki plastycznej, odlewnictwo, technika biomedyczna oraz automatyzacja i robotyzacja produkcji.

W Instytucie zatrudnionych jest 29 pracowników naukowo dydaktycznych, a wśród nich 2 profesorów, 5 docentów, 17 adiunktów, 2 starszych wykładowców oraz 3 starszych asystentów.

Instytut zatrudnia również 17 pracowników inżynierjino technicznych obsługujących aparaturę pomiarową oraz maszyny i obrabiarki w czterech pracowniach naukowo dydaktycznych.

Laboratorium metrologii w Wydziale Mechanicznym

W skład pracowni wchodzi 13 laboratoriów wyposażonych w aparaturę o wartości 182 mln zł, wg szacunkowej wartości na grudzień 1989 roku.

Pomieszczenia pracowników naukowo-dydaktycznych oraz pomieszczenia pracowni zajmują powierzchnię 2200 m².

*Maszyna wytrzymałościowa
w Instytucie Technologii Maszyn*

Działalność naukowa pracowników Instytutu o ostatnim dziesięcioleciu rozwinęła się w następujących kierunkach:

- wdrożenie nowoczesnych metod modelowania teoretyczno- fizycznych procesów obróbki plastycznej;
- mechanizmy odkształceń plastycznych i towarzyszących im zjawisk fizyko-chemicznych z zastosowaniem do wytwarzania wyrobów kompozytowych o unikalnych właściwościach;
- badania zjawisk fizyko-chemicznych w procesach technologicznych wytwarzania odlewów i sterowania procesami krzepnięcia;
- konstrukcje i technologie oraz badania implantatów i urządzeń chirurgicznych do operacyjnego leczenia układu ruchowego człowieka;
- opracowanie systemu komputerowego banku danych obróbczych "CIDO".

Ukierunkowanie działalności naukowej zespołów badawczych w Instytucie nastąpiło dzięki odpowiednim zainteresowaniom naukowym poszczególnych pra-

cowników inicjujących określoną tematyką badawczą oraz stosunkowo duży udział zespołów badawczych w realizacji badań koordynowanych centralnie. Były to głównie tzw. tematy rządowe, a następnie koordynowane CPBP, CPBR, RPBR.

W mijającym dziesięcioleciu pracownicy naukowo-dydaktyczni Instytutu za-notowali szereg liczących się w nauce polskiej osiągnięć. Wydali w druku 5 prac monograficznych (A. Bydalek 2, F. Romankiewicz 1, I. Dzwonnik 1, K. Bącał 2 - w tym jedna w języku polskim i niemieckim), jeden podręcznik i jeden skrypt, ponad 180 artykułów w czasopismach krajowych i zagranicznych. Wiele prac opublikowanych zostało w wydawnictwach PAN. Uzyskano 26 patentów, z których 16 wdrożono do produkcji. Dalszych 17 wniosków patentowych oczekuje na zatwierdzenie. Opracowano 192 raporty z prowadzonych badań naukowych, z których duża część została wykorzystana w praktyce. Wśród wielu prac opublikowanych przez pracowników Instytutu występują prace, które w sposób jednoznaczny wyróżniają problematykę badawczą realizowaną i rozwijaną stanowiącą odpowiednie kierunki wiodące w instytucie. Na wyróżnienie zasługuje tematyka dotycząca badań z zakresu metalurgii miedzi i jej stopów (prof. A. Bydalek), rafinacji i modyfikacji stopów miedzi (doc. F. Romankiewicz), badania nad masami formierskimi (doc. I. Dzwonnik), konstrukcja i technologia implantatów chirurgicznych do operacyjnego leczenia układu ruchowego człowieka (doc. K. Bącał), spajanie odkształceniowe metali i stopów (dr L. Ciupik), badania nad technologią przetwarzania stopów amorficznych (dr B. Nonkiewicz-Steliga i dr M. Steliga), modelowanie teoretyczne i fizyczne oraz wspomaganie komputerowe do analizy procesów zachodzących w czasie kształtowania plastycznego metali, stopów i materiałów kompozytowych (dr J. Mstowski) oraz prace z zakresu komputerowego gromadzenia danych obróbczych CIDO (dr R. Papiór).

Instytut Konstrukcji i Eksploatacji Maszyn

Instytut został powołany w 1981 r. W skład Instytutu wchodzi dwa zespoły dydaktyczne:

- mechaniki i podstaw konstrukcji pojazdów i maszyn
- eksploatacja pojazdów i maszyn

W ramach Instytutu funkcjonują 2 pracownie: Wytrzymałości i Tribologii oraz Eksploatacji Pojazdów. Funkcją Instytutu jest prowadzenie kształcenia na specjalności "samochody i ciągniki" w dwóch kierunkach dyplomowania: "eksploatacja pojazdów samochodowych" oraz "specjalistyczne układy pojazdów samochodowych"

W Instytucie zatrudnionych jest 19 nauczycieli akademickich, w tym 1 profesor, 4 docentów i 6 adiunktów za stopniem doktora, oraz pracowników inżynierjno-technicznych. Badania naukowe w Zespole Mechaniki i Podstaw

Konstrukcji Pojazdów i Maszyn prowadzone są w następujących kierunkach:

- teoria dźwigarów prętowych i powierzchniowych, w tym konstrukcji warstwowych oraz konstrukcji elementów nadwozi samochodów,
- teoria napędów cięgowych,
- tribologia oraz modelowanie warstwy wierzchniej.

Wymieniony wyżej rozwój dziedzin dyscyplin i specjalizacji badań naukowych znajduje wyraz w zrealizowanych już i obecnie prowadzonych pracach doktorskich, na przykład:

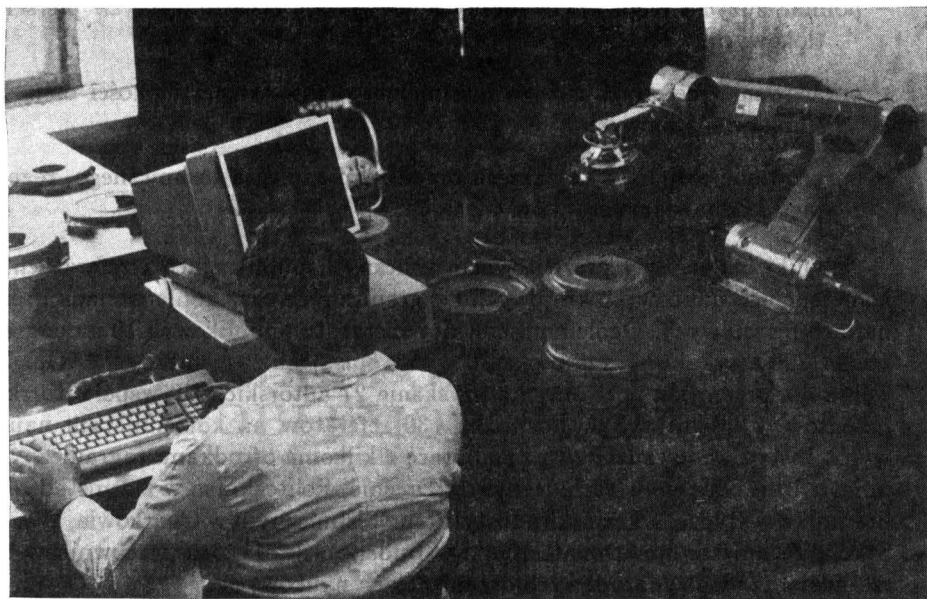
- "Badania wpływu stanu warstwy wierzchniej po obróbce nagniataniem na właściwości tribologiczne wybranych gatunków żeliwa"
- "Badanie nad wykorzystaniem krajowych kompozytów polimerowych na resory pojazdów"
- "Rezonanse przejściowe w dyskretnych konstrukcjach budowlanych"

Systematycznie są prowadzone badania na rzecz przemysłu. Ważniejsze prace realizowane na rzecz przemysłu to:

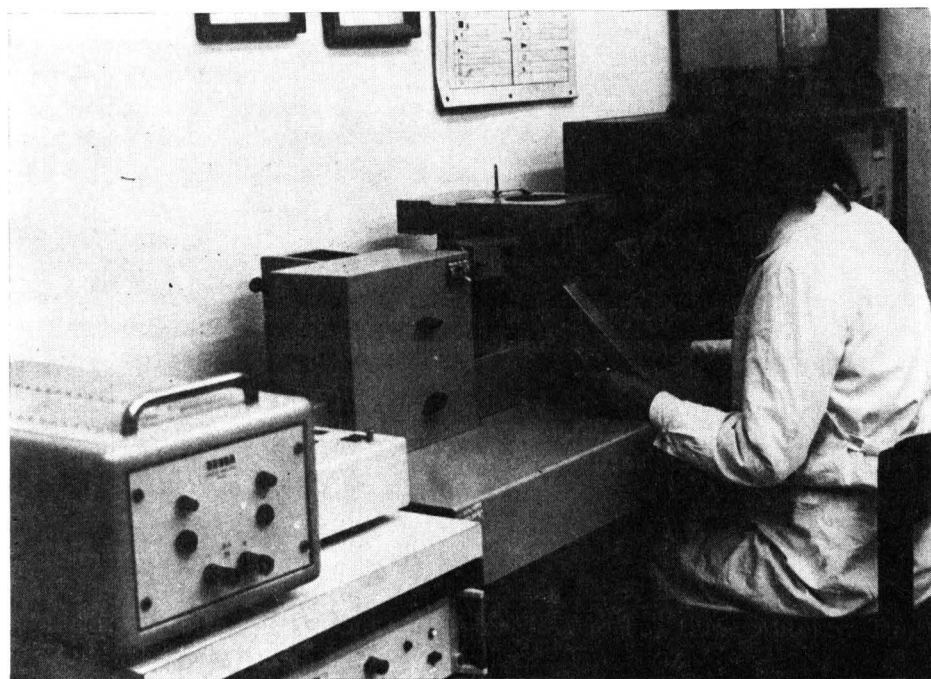
- Konstrukcja, technologia i badania resorów samochodowych z kompozytów polimerowych,
- Badania w zakresie technologii obróbki gładkościowo- wzmacniającej żeliwa w aspekcie zwiększenia odporności elementów maszyn na zużycie oraz wytrzymałość kontaktowo-zmęczeniową P.W.05.1.1,
- Ekspertyza wytrzymałościowa elementów prasy hydraulicznej PHp-7400/30,
- Koncepcja i założenia wielowariantowe konstrukcji dźwignicy DK-1 do montażu i remontu zunifikowanych kominów stalowych.

Zespół Eksploatacji Pojazdów i Maszyn realizował w ostatnich latach następujące tematy badawcze:

- próba trwałościowa silnika 115C.076 z nowym rozwiązaniem zespołu tłokowego,
- kompleksowa analiza zagrożeń hałasu w halach produkcyjnych,
- badanie pola akustycznego statków powietrznych,
- badania modelowe tłumika akustycznego,
- identyfikacja zjawisk fizycznych zachodzących przy prasowaniu termoplastycznych tworzyw sztucznych w stanie stałym i ich związki parametrami procesu,

Pracownia Automatyki i Robotyzacji Wydziału Mechanicznego

Piec indukcyjny w laboratorium Wydziału Mechanicznego

- pomiar zużycia oleju dla wybranych rozwiązań konstrukcyjnych pierścieni tłokowych,
- opracowanie metodyki doboru minimalnej dopuszczalnej lepkości oleju dla silników spalinowych,
- opracowanie ekspertyzy z zakresu organizacji zaplecza technicznego, regeneracji i odnawiania środków trwałych.

Wyniki badań były prezentowane w licznych publikacjach i referatach na konferencjach naukowych krajowych i zagranicznych oraz konferencjach i seminariach resortowych. Ogółem pracownicy Instytutu opublikowali 10 monografii, ponad 200 artykułów (w tym ok. 30 w czasopismach zagranicznych). Opracowania dla przemysłu pozwoliły na uzyskanie 27 autorskich i 9 współautorskich patentów. Pracownicy wygłosili ok. 30 referatów na konferencjach naukowych. Instytut prowadzi żywą współpracę z kilkoma ośrodkami zagranicznymi: m.in. z Uniwersytetem Technicznym w Dreźnie, Politechniką w Darmstadt, Politechniką w Rydze, Ukraińskim Instytutem Technicznym w Charkowie, Wyższą Szkołą Techniczną im. Donata Banki w Budapeszcie. Dwóch pracowników bierze udział w międzynarodowych organizacjach naukowych.

**WYDZIAŁ PODSTAWOWYCH
PROBLEMÓW TECHNIKI**

Wydział został powołany zarządzeniem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 26 stycznia 1987 r. W jego skład weszły 2 instytuty: Matematyki, Fizyki i Chemii oraz Nauk Społecznych, Organizacji i Zarządzania, które od 1974 r. funkcjonowały jako instytuty międzywydziałowe. W 1989 r. do Wydziału został włączony Ośrodek Elektronicznej Techniki Obliczeniowej. Dziekanem został wybrany prof. dr hab. Michał Kisielewicz, a na prodziekana doc. dr hab. inż. Józef Korbicz.

W strukturze Wydziału wyodrębniono następujące jednostki:

- Instytut Matematyki, Fizyki i Chemii,
- Instytut Nauk Społecznych, Organizacji i Zarządzania,
- Katedra Matematyki Stosowanej i Informatyki.

Wydział prowadzi kształcenie na dwu kierunkach studiów:

- podstawowe problemy techniki,
- organizacja i zarządzanie przemysłem.

Kształcenie na kierunku "podstawowe problemy techniki" rozpoczęto w 1987. Na studia dzienne na specjalność "matematyka stosowana" przyjęto 30 studentów. W planach studiów założono kształcenie w trzech kierunkach dyplomowania.

- techniczne zastosowanie matematyki i informatyki,
- organizacja zautomatyzowanych systemów produkcyjnych,
- bioinformatyka.

Absolwent kierunku "podstawowe problemy techniki" obok obszernego wykształcenia matematyczno-informatycznego posiadać będzie w zależności od kierunku dyplomowania ogólne wykształcenie techniczne i podstawowe przygotowanie ekonomiczno-medyczne. Cechą charakterystyczną koncepcji kształcenia studentów na tym kierunku jest wyeksponowanie w planach studiów obok klasycznych działów matematyki, grupy przedmiotów matematyczno-informatycznych bezpośrednio związanych z wybranymi zastosowaniami matematyki (programowanie matematyczne, badania operacyjne, teoria sterowania, symulacja procesów fizycznych, systemy ekspertowe w dziedzinie ochrony środowiska i w medycynie, programowanie komputerów, systemy komputerowe).

Absolwent wyposażony w taki zasób wiedzy potrafi sprostać zapotrzebowaniu nowoczesnego przemysłu na wysokokwalifikowane kadry dla ośrodków naukowo-badawczych oraz zaplecza wspomagania komputerowego służby zdrowia. Może także po odpowiednim przygotowaniu pedagogicznym podjąć pracę w charakterze nauczyciela matematyki i informatyki.

Kształcenie na kierunku "organizacja i zarządzanie przemysłem" rozpoczęło już w 1974 r. Organizację i prowadzenie tego kierunku powierzono Instytutowi Nauk Społecznych i Ekonomicznych. W strukturze Instytutu został wówczas wyodrębniony Zakład Organizacji i Zarządzania, a w 1979 r. dwa zakłady specjalistyczne: Organizacji Produkcji i Zarządzania pod kierunkiem doc. dr hab. inż. K. Rogalińskiego i Ekonomiki pod kierunkiem prof. dr hab. M. Eckerta. W 1981 r. powołano Instytut Nauk Społecznych Organizacji i Zarządzania jako instytut międzywydziałowy działający w zakresie kształcenia na prawach wydziału.

Kształcenie na kierunku do 1990 r. było prowadzone w zasadzie w formie studiów zaocznych, jedynie w latach 1976-81 zrealizowany został jeden kurs studiów wieczorowych. Na rok akademicki 1974/75 przyjęto 65 studentów, a następnie 90. W kolejnych latach limity przyjęć kształtowały się od 30 do 50 studentów.

Zasadniczą bazą rekrutacyjną stanowiły województwa: zielonogórskie, gorzowskie, legnickie, jeleniogórskie, leszczyńskie. Z tych województw rekrutowało się 95% studentów. W latach 1979-90 dyplom inżyniera organizatora otrzymało 289 absolwentów.

Wraz z powstaniem wydziału rozpoczęto przygotowania do rozpoczęcia kształcenia na kierunku organizacja i zarządzanie przemysłem również na studiach dziennych magisterskich. Zadanie to stało się szczególnie aktualne obecnie, ze względu na przekształcenia systemu gospodarczego i związane z tym ogromne zapotrzebowanie na kadrę organizatorów- menadżerów. Przygotowania zostały zakończone pomyślnie. W 1990 r. zostały uruchomione studia dzienne na kierunku "organizacja i zarządzanie przemysłem" z dwoma kierunkami dyplomowania:

- organizacja systemów produkcyjnych
- organizacja i zarządzanie przedsiębiorstwem

Absolwent tego kierunku będzie dysponował wiedzę ogólnoinżynierską, organizatorską i ekonomiczno prawną i umiejętnościami wykorzystania nowoczesnych technik komputerowych w organizacji produkcji i w zarządzaniu przedsiębiorstwem w warunkach gospodarki rynkowej.

W 1984 r. z inicjatywy środowisk przemysłowych i organizacji technicznych zostało uruchomione pod kierunkiem Instytutu Nauk Społecznych, Organizacji i Zarządzania trzysemestralne Studium Podyplomowe "Organizacja i sterowanie jednostkami gospodarczymi" (tzw. Szkoła Menadżerów). Koszty prowadzenia Studium były pokrywane przez firmy lub samych uczestników. Dyplomy ukończenia uzyskało 14 absolwentów.

Od 1984 r. Instytut Nauk Społecznych Organizacji i Zarządzania prowa-

dzi fakultatywne kształcenie na Studium Pedagogicznym dla studentów III i IV roku studiów wszystkich wydziałów. Zajęcia na Studium w godzinach popołudniowych trwają w ciągu 4 semestrów. Absolwenci Studium otrzymują dyplomy potwierdzające ich kwalifikacje nauczycielskie do nauczania przedmiotów specjalistycznych w technikach i szkołach zawodowych. Ogółem Studium ukończyło 150 studentów.

Specyficzną cechą Wydziału Podstawowych Problemów Techniki jest realizacja zajęć dydaktycznych zleconych przez pozostałe wydziały. Pracownicy Instytutu Matematyki, Fizyki i Chemii oraz Katedry Matematyki Stosowanej prowadzą zajęcia z zakresu nauk podstawowych (matematyka, podstawy informatyki, fizyki i chemii). Instytut Nauk Społecznych Organizacji i Zarządzania organizuje na zlecenie wydziałów zajęcia z nauk społecznych i humanistycznych podstawowych (filozofia, socjologia, ekonomia, historia, politologia, podstawy prawa) oraz stosowanych (nauka o pracy, socjologia kierowania, ergonomia, organizacja i zarządzanie, ekonomika).

W ramach studenckiego ruchu naukowego na Wydziale działają dwa koła naukowe:

- Organizacji produkcji
- Zastosowań Informatyki

Ich działalność polega przede wszystkim na organizowaniu spotkań o charakterze kształceniowym i naukowym. Członkowie tych kół uczestniczą w niektórych pracach badawczych prowadzonych w jednostkach organizacyjnych wydziału. Biorą także udział w organizowaniu międzynarodowych sympozjów naukowych studentów i młodych pracowników nauki przy Wyższej Szkole Inżynierskiej w Zielonej Górze. W roku 1989 Studenckie Koło Naukowe Zastosowań Informatyki zorganizowało obóz naukowy w Kalsku.

Na wydziale zatrudnionych jest 70 nauczycieli akademickich, w tym 3 profesorów, 10 docentów (3 niepełnozatrudnionych) i 35 adiunktów. Ponadto w pracowniach wydziału pracuje 18 pracowników inżynieryjno-technicznych.

Instytut Matematyki, Fizyki i Chemii

Katedra Matematyki Stosowanej i Informatyki

Obecny Instytut Matematyki, Fizyki i Chemii ukształtował się w wyniku wielu przeobrażeń w ciągu dwudziestopięciolecia istnienia Uczelni. Od powstania Uczelni przez rok czasu istniał jako Zespół Matematyki, Fizyki i Chemii zatrudniający 7 pracowników, a następnie utworzone zostały trzy odrębne Zespoły: Matematyki, Fizyki oraz Chemii i Materiałoznawstwa, które włączone zostały w skład Wydziału Ogólnotechnicznego. W tym czasie zostały pomyślnie zakończone cztery pierwsze doktoraty (L. Cendrowski, P. Chocianowski, M. Kisielewicz, K. Mazur).

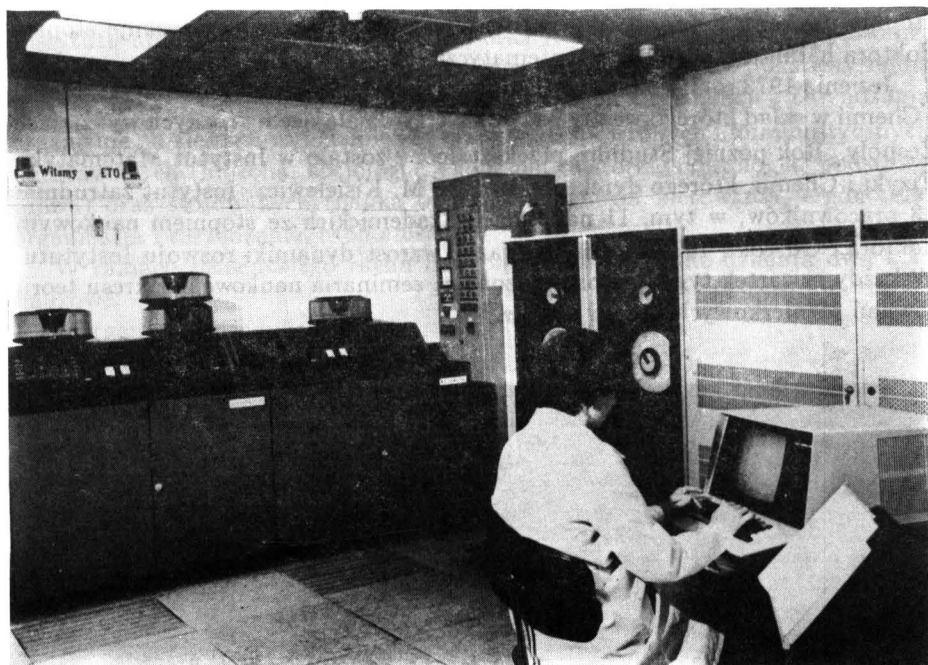
W roku akademickim 1968/69 w miejsce Wydziału Ogólnotechnicznego powstały trzy nowe wydziały w skład których weszły poszczególne Zespoły. I tak: Zespół Chemii włączony został w skład Wydziału Budownictwa Lądowego, Zespół Fizyki - w skład Wydziału Elektrycznego, a Zespół Matematyki - w skład Wydziału Mechanicznego. Struktura taka przetrwała do września 1973 roku. W latach 1969-1973 siedmiu pracowników tych Zespołów (M. Borowiecki, A. Grytczuk, J. Kąkolewski, F. Klorek, R. Leszko, N. Maron, W. Sosulski) uzyskało stopnie naukowe doktora. W tym też czasie M. Kisielewicz uzyskuje stopień doktora habilitowanego nauk matematycznych.

Jesienią 1973 roku powstało Międzywydziałowe Studium Matematyki, Fizyki i Chemii w skład którego weszły wszystkie trzy działające na różnych wydziałach Zespoły. Rok później Studium przekształcone zostało w Instytut Matematyki, Fizyki i Chemii, którego dyrektorem został M. Kisielewicz. Instytut zatrudniał 33 pracowników, w tym, 11 nauczycieli akademickich ze stopniem naukowym doktora. Od roku 1975 można zauważyć wzrost dynamiki rozwoju Instytutu. W każdy czwartek tygodnia prowadzone są seminaria naukowe z zakresu teorii równań różniczkowych i teorii grafów.

Pracownia Chemii

Pracownicy uaktywniają się przez czynny udział w konferencjach naukowych krajowych i zagranicznych, coraz częściej wyjeżdżają na staże zagraniczne, publikują swoje osiągnięcia w czasopiśmie o zasięgu międzynarodowym. Powstaje czasopismo środowiskowe "Discussiones Mathematicae", którego kolegium redakcyjne zostało rozszerzone o wybitnych matematyków z innych ośrodków naukowych. Na efekty takiej aktywności nie trzeba było długo czekać.

Minikomputer SM-52/12 (VAX 11/780) o mocy obliczeniowej jednego MIPSa

W latach 1974-80 należy odnotować następujące: w roku 1978 M. Kisielewicz otrzymuje tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego nauk matematycznych, kolejni pracownicy uzyskują doktoraty (T. Józwiak, M. Kwaśnik, B. Serafin, J. Straburzyński). Instytut zatrudnił nowych nauczycieli ze stopniem naukowym doktora (D. Dymaczewska, H. Dymaczewski, A. Mazur, M. Wyskup).

W 1981 roku prof. M. Kisielewicz wybrany zostaje na stanowisko rektora Uczelni, a doc. M. Borowiecki - na stanowisko dyrektora Instytutu. W tym czasie zatrudnionych jest w Instytucie 40 pracowników. Obok istniejących już trzech Zakładów, przekształconych z Zespołów, powstał Zakład Zastosowań Matematyki i Informatyki, który w 1987 roku przekształcił się w samodzielną jednostkę: Katedrę Matematyki Stosowanej i Informatyki pod kierownictwem profesora M. Kisielewicza. W tym też czasie zarówno Instytut jak i Katedra znalazły się na nowo utworzonym Wydziale Podstawowych Problemów Techniki.

W ostatnim dziesięcioleciu można odnotować nową jakość w kształceniu kadry, w zdobywaniu kolejnych awansów naukowych, i tak,

– stopnie doktora habilitowanego uzyskują:

M. Borowiecki (1981), W. Sosulski (1984), M. Kwaśnik (1988).

– stopnie doktora:

E. Luczak-Kumorek (1981), A. Cegielski (1981), J. Gela (1983), M. Galicki (1984), M. Olszowy (1984), Z. Nowak (1984), L. Rybiński (1985), Jerzy-niak (1985), B. Onzol (1985), F. Fabiś (1986), K. Przesławski (1986), W. Wendrowski (1986), J. Motyl (1937).

– tytuł profesora zwyczajnego: M. Kisielewicz (1984),

– tytuł profesora nadzwyczajnego: M. Borowiecki (1989),

– na stanowisko docenta powołany został W. Sosulski.

Zatrudnieni zostali nowi nauczyciele akademicki ze stopniem naukowym doktora habilitowanego (J. Korbicz - w Katedrze, M. Siwczyński - w Instytucie) oraz doktora (D. Michalak, T. Janas, T. Janiak, M. Gąsiorek, B. Rzepecki, - w Instytucie, B. Franczyk, T. Janas, S. Robak, M. Zmyślony - w Katedrze).

Stan kadry naukowo-dydaktycznej i technicznej w roku akademickim 1989/90 przedstawiał się następująco:

Instytut:

1 profesor, 3 docentów (w tym 1 na drugim pełnym i 1 na 1/2 etatu), 17 adiunktów, 2 starszych wykładowców i 3 asystentów oraz 4 pracowników inżynieryjno-technicznych.

Katedra:

1 profesor, 2 docentów (w tym 1 na 1/2 etatu), 9 adiunktów, 9 asystentów i 14 pracowników inżynieryjno-technicznych.

Główne kierunki badań naukowych w Instytucie i Katedrze:

- równania różniczkowo-funkcyjne,
- teoria optymalnego sterowania,
- teoria grafów i hipergrafów,
- zjawiska elektretowe i piezoelektryczne w polimerach i materiałach kompozytowych,
- modele ziaren pyłu otokogwiazdowego i międzygwiazdowego,
- technologie laserów małej mocy.

- komputerowa symulacja procesów fizycznych,
- teoria identyfikacji i estymacji procesów dynamicznych,
- systemy ekspertowe w dziedzinie zanieczyszczenia atmosfery i w medycynie.

Uczestnicy seminarium naukowego z teorii równań różniczkowych i optymalnego sterowania prowadzonego przez prof. M. Kisielewicz zakończyli pomyślnie 3 przewody habilitacyjne i 13 przewodów doktorskich. Część dorobku tego seminarium została zawarta m.in. w dwóch monografiach *Nonlinear Functional Differential Equations of Neutral Type* oraz *Differential Inclusions and Optimal Control* autorstwa M. Kisielewicz.

Dwa zakończone przewody habilitacyjne oraz 4 doktorskie stanowią dorobek naukowy seminarium z teorii grafów i hipergrafów prowadzonego przez prof. M. Borowieckiego.

Pracownicy Instytutu i Katedry realizują znaczną część swych badań naukowych w Centralnych lub Resortowych Programach Badawczych:

CPBP 01.01. (koordynator - Instytut Matematyczny PAN):

- Badanie własności sparametryzowanej rodziny inkluzji różniczkowo-funkcjonalnych i równań różniczkowych w przestrzeni Banacha, kierownik - prof. M. Kisielewicz,
- Badanie własności systemów niezależności, kierownik - prof. M. Borowiecki,

CPBP 01.02. (koordynator - Polit. Wrocław):

- Metody matematyczne w technice, kierownik - prof. M. Kisielewicz,
- Podstawy teoretyczne metod optymalizacji nieróżniczkowalnej, kierownik - prof. M. Borowiecki,
- Modelowanie i synteza systemów kontroli procesów o parametrach rozłożonych, kierownik - doc.dr hab.inż. J. Korbicz.

CPBR 3.12 (koordynator - Polit. Gliwicka):

- Uzyskanie trwałych i stabilnych elektretów oraz materiałów piezoelektrycznych na drodze fizyko-chemicznej modyfikacji struktury i sterowanie procesami krystalizacji, orientacji dipolowej i reorganizacji ładunku przestrzennego w wybranych polimerach i ich kompozycjach, kierownik - dr K. Mazur.

RP 1.02 (koordynator Politechnika Warszawska)

- Modelowanie i sterowanie stochastycznymi układami o stałych rozłożonych, kierownik - doc. dr hab. J. Korbicz.

- Rozwój teorii oraz nowoczesnych metod analizy i projektowania układów i systemów elektronicznych, kierownik - dr inż. M. Zmysłony.

Część badań naukowych realizowana jest w laboratoriach fizyki i chemii czy też w pracowniach komputerowych. Zbudowane zostały stanowiska do badania efektów elektretowego i piezoelektrycznego oraz zjawisk nieliniowych w polimerach i materiałach kompozytowych. W laboratorium chemii prowadzi się badania z wykorzystaniem unikatowego w skali kraju różnicowego kalorymetru dynamicznego DSC-2 firmy Perkin-Elmer (USA), który umożliwia precyzyjne analizowanie efektów cieplnych, zwłaszcza w przypadku przemian fazowych układów polimerowych.

Biblioteka Instytutu zgromadziła już pokaźne zbiory z zakresu nauk matematyczno-fizycznych. Szczególnie starannie gromadzona jest literatura ze specjalności rozwijanych w Instytucie i Katedrze. Fakt, że od początku dorobek naukowy prezentowany jest w języku angielskim, spora część literatury pozyskiwana jest z różnych ośrodków zagranicznych w ramach wymiany za *Discussiones Mathematicae*, *Materiały Konferencyjne* oraz *Raporty*.

Katedra realizuje szeroką współpracę naukowo-badawczą z wieloma ośrodkami naukowymi w kraju (Instytut Matematyki PAN, Instytut Badań Systemowych PAN, Politechnika Wrocławska, Politechnika Warszawska), jak również poza jej granicami (w Związku Radzieckim z Politechniką Kijowską, Instytutem Problemów Sterowania AN ZSRR w Moskwie, Instytutem Matematyki i Mechaniki Oddziału AN ZSRR w Swierdłowsku. Wynikiem wieloletniej współpracy doc.dr hab.inż. J. Korbicza z Politechniką Kijowską są trzy monografie:

1. Azhogin, W.W., Zgurowski M.Z., Korbicz J.: *Metody filtracji i sterowania stochastycznymi procesami o parametrach rozłożonych*. - Kijów, Wyższa Szkoła, 1988 (j.rosyjski).
2. Korbicz J., Zgurowski M.Z.: *Filtracja i sterowanie stochastyczne w systemach o parametrach rozłożonych*. - Warszawa, PWN, 1991 (w druku).
3. Korbicz J., Mokin B.I.: *Metody matematyczne w zagadnieniach kontroli i sterowania w energetyce*. - Kijów, Technika, 1990 (j.rosyjski); Zielona Góra, Wydawnictwo Uczelniane WSiInż. 1990 (wersja polska).

Innym wymienionym rezultatem współpracy Katedry z ośrodkami naukowymi w kraju i za granicą jest wspólnie organizowana z Politechniką Kijowską co dwa lata od 1984 roku międzynarodowa Konferencja Naukowo- Techniczna "Kompleksowa Automatyzacja Przemysłu". W 1990 roku organizatorem Konferencji jest Politechnika Kijowska a w 1992 - Wyższa Szkoła Inżynierska w Zielonej Górze.

Instytut Nauk Społecznych, Organizacji i Zarządzania

Instytut utworzony w 1974 r. (do 1981 r. pod nazwą Instytutu Nauk Społecznych i Ekonomicznych) od początku spełniał dwie podstawowe funkcje:

- jednostki międzywydziałowej, realizującej zajęcia dydaktyczne i prowadzącej badania naukowe z zakresu nauk społecznych i humanistycznych (filozofii, socjologii, ekonomii, politologii, historii),
- instytutu na prawach wydziału, prowadzącego kierunek studiów "organizacja i zarządzanie przemysłem".

Kształcenie na kierunku "organizacja i zarządzanie przemysłem" rozpoczęto w 1974 r. na studiach zaocznych. W strukturze Instytutu został wyodrębniony Zakład Organizacji i Zarządzania, a w 1979 r. dwa: Zakład Organizacji Produkcji oraz Zakład Ekonomiki i Zarządzania pod kierunkiem doc. dr hab. inż. K. Rogalińskiego i prof. dr hab. M. Eckerta.

Organizatorami Instytutu byli: prof. M. Eckert, doc. H. Samujłło, doc. M. Pannert, doc. S. Rymaszewski. Głównej pomocy w opracowaniu planów i programów studiów udzieliły Politechnika Warszawska, Wrocławska i Poznańska.

W pierwszym okresie w pracach rekrutacyjnych uczestniczył Zarząd Wojewódzki NOT, który organizował i finansował semestralne kursy przygotowawcze.

Od połowy lat osiemdziesiątych zaczął rozwijać się nowy kierunek dyplomowania: zastosowanie komputerowego wspomagania w procesach produkcyjnych. Tematyka ta jest realizowana w ramach przedmiotów wymienionych, prac przejściowych oraz prac dyplomowych. wykonano szereg prac dyplomowych z tego zakresu jak np.:

- Komputerowe wspomaganie projektowania wysięgnika młota do udarowego rozbijania brył rud miedzi (praca uzyskała II nagrodę w konkursie TNOIK i została wdrożona w Kombinacie Górniczo-Hutniczym Miedzi W Lubinie)
- Kompleksowa ocena efektywności ekonomicznej zastosowań systemu CAD/CAM
- Modelowanie symulacyjne elastycznych systemów produkcyjnych (praca uzyskała I nagrodę w konkursie TNOIK)

Od 1988 r. rozpoczęto w Instytucie przygotowania do uruchomienia kształcenia na studiach dziennych. Inicjatywa stała się niezwykle aktualna w naszych warunkach ekonomicznych. Plany i programy studiów opracowano na podstawie dotychczasowych doświadczeń z wykorzystaniem form i treści studiów menedżerskich na uczelniach zachodnich (RFN, Szwajcaria).

XI Międzynarodowe Sympozjum Studentów i Młodych Pracowników Nauki

W 1990 r. odbyła się pierwsza rekrutacja na studia dzienne. Przyjęto 60 studentów.

Ogółem studia zaoczne na kierunku organizacja i zarządzanie przemysłem ukończyło 333 absolwentów.

Działalność naukowo-badawcza pracowników Instytutu podporządkowana była w pierwszym okresie ich indywidualnemu rozwojowi - doktoratom i habilitacjom. Starano się wiązać badania własne z potrzebami gospodarki narodowej wykonując m.in. następujące prace:

- modelowanie procesów badawczo-rozwojowych z uwzględnieniem ograniczeń ekonomicznych,
- metodyka oceny organizacji stanowisk roboczych wyposażonych w OSN,
- projektowanie i sterowanie organizacyjne elastycznych systemów automatyzacji.

W latach osiemdziesiątych Instytut podejmował się wykonania tematów zespołowych na zlecenie jednostek gospodarczych. Wykonano pracę p.t. "Organizacyjne problemy ochrony pracy". Wspólnie z Politechniką w Ilmenau (NRD) prowadzono badania nad organizacyjnymi uwarunkowaniami pracy w przemyśle

maszynowym i elektronicznym zakończone wspólną publikacją p.t. "Człowiek w technicznym środowisku pracy" (Zielona Góra, 1984 r.). W latach 1984-85 na zlecenie Instytutu Organizacji Przemysłu Maszynowego w Warszawie wykonane zostało opracowanie poświęcone organizacyjnym uwarunkowaniom współpracy naukowo-technicznej jednostek B+R i przedsiębiorstw przemysłu maszynowego z firmami zagranicznymi.

Ostatnio pracownicy Instytutu uczestniczą w dwóch centralnych programach badawczych

CPBP 08.18 badania nad młodymi pracownikami przedsiębiorstw przemysłowych i zakładów rzemieślniczych CP

Kilku pracowników Instytutu uczestniczy w badaniach prowadzonych przez Politechniką w Ilmenau:

- w zespole prof. dr hab. F. Hülzenberga w temacie: "Systemy CAD/CAM
- kryteria doboru, ocena ekonomiczna"
- w zespole prof. dr hab. G. Gmilkowskiego w temacie "Elastyczne systemy produkcyjne w przemyśle elektronicznym"

Publikacje pracowników Instytutu ukazują się w wydawanym od 10 lat Zeszytach Naukowym, w pracach zbiorowych wydawanych w różnych ośrodkach, czasopismach centralnych krajowych i zagranicznych. Instytut jest organizatorem odbywającej się co dwa lata konferencji w Rydzynie na temat wdrażania technik komputerowych w organizacji produkcji i zarządzania, na której spotykają się pracownicy polskich i niemieckich uczelni oraz przedsiębiorstw przemysłowych.

Głównymi partnerami współpracy zagranicznej Instytutu są uczelnie NRD - Politechnika w Ilmenau i Cottbus oraz Wyższa Szkoła Inżynierska w Budapeszcie. Pracownicy Instytutu utrzymują indywidualne kontakty naukowe z instytutem Technologicznym w Witebsku, Politechniką w Zurychu i Karlsruhe, Uniwersytetem Technicznym w Dreźnie. Uniwersytetem w Yvaeskyła. W 1990 r. nawiązano bliższą współpracę z uczelniami technicznymi RFN w Lsuerzburgu, Bambergu i Hamburga oraz z holenderską uczelnią techniczno-pedagogiczną w Eithoren.

Instytut zatrudnia obecnie 21 nauczycieli akademickich, w tym 1 profesora, 5 docentów (1 niepełnozatrudniony), 8 adiunktów oraz 2 pracowników inżyniersko-technicznych.

**JEDNOSTKI
MIĘDZYWYDZIAŁOWE**

Studium Praktycznej Nauki Języków Obcych

Studium zostało utworzone w 1965 roku. Na początku zatrudniono 2 pracowników. Kierownikiem Studium została mgr Regina Orzelek, lektor języka niemieckiego. Od 1971 roku kierownikiem Studium jest mgr Józef Klyszewicz.

Studium prowadzi nauczanie 4 języków obcych: angielskiego, francuskiego, niemieckiego i rosyjskiego. Stan zatrudnienia zwiększył się wraz ze wzrostem ilości studentów. W roku 1979 w Studium było zatrudnionych 15 osób.

W latach 1965-90 w Studium pracowali:

- w zespole języka angielskiego: mgr J.Klyszewicz, mgr S.Grześków, mgr G.Urguart (obywatel USA), mgr W.Paciorek, mgr M.Klimkowska, mgr J.Pacewicz, mgr J.Nikitiuk.
- w zespole języka niemieckiego: dr R.Orzelek, mgr K.Olechnowicz, mgr B.Krzeszewska-Zmysłony, mgr D.Springer, mgr E.Kleczkowska, mgr R.Soltysiak, mgr J.Roenig, mgr K.Chlebińska.
- w zespole języka rosyjskiego: mgr E.Pilewicz, mgr G.Danieliszyn, mgr B.Zczyk.
- w zespole języka francuskiego: mgr M.Kwapińska, mgr E.Jach- Dudzik.

W Studium zatrudniani są absolwenci studiów filologicznych posiadający 10 lat pracy pedagogicznej i znający bardzo dobrze język praktyczny. Co parę lat w celu utrwalenia znajomości języka uczestniczą w zagranicznych kursach i seminariach, kilku pracowników ukończyło podyplomowe studia w Instytucie Lingwistyki Stosowanej na Uniwersytecie Warszawskim. Obecnie w Studium pracuje 10 starszych wykładowców i 2 wykładowców oraz 1 pracownik inżynierjno-techniczny.

Studium posiada 8 większych sal wykładowych, 3 małe sale wykładowe, studio nagrań oraz 3 pokoje lektorskie. W 2 salach wykładowych mieszczą się laboratoria językowe. Sale wykładowe są dostosowane do nauczania poszczególnych języków. Są tam zgromadzone słowniki, skrypty, materiały pomocnicze do nauki języka i inne pomoce naukowe. Na obecnym etapie rozwoju Uczelni Studium posiada dosyć pomieszczeń do prowadzenia zajęć na wysokim poziomie.

Programy nauczania oraz ilość godzin przeznaczonych na nauczanie poszczególnych języków zmieniały się wielokrotnie w ciągu 25 lat pracy. Obecnie w Studium obowiązują następujące zasady: na pierwszym roku studiów język obcy do wyboru dla kontynuujących, a na 2,3,4 roku studiów język zachodni do wyboru. Nauczanie drugiego języka obcego trwa 6 semestrów. Nauczanie każdego języka kończy się egzaminem.

Programy są opracowane przez pracowników Studium. Student winien w czasie nauki języka obcego opanować mowę potoczną oraz zapoznać się z techniką tłumaczeń tekstów technicznych z danej dyscypliny naukowej. Studenci, którzy dobrze znają język mogą go zdać eksternistycznie i nie uczęszczać na zajęcia. Program przewiduje czytanie lektury domowej ze swojej specjalności.

Pracownicy Studium opracowali i wydali w ostatnich latach kilkanaście skryptów i materiałów pomocniczych do nauki języków obcych na różnych wydziałach naszej Uczelni.

Autorami skryptów i materiałów pomocniczych do nauki języka angielskiego są: mgr W.Paciorek, mgr J.Pacewicz, mgr J.Kłyszewicz, mgr M.Klimkowska.

Do nauki języka niemieckiego: mgr J.Jedlińska, mgr K.Olechnowicz, mgr R.Soltysiak.

Do nauki języka rosyjskiego: mgr M.Borowiecka, mgr J.Kłyszewicz, mgr G.Urban.

Do nauki języka francuskiego: mgr M.Kwapińska.

Studium Wychowania Fizycznego i Sportu

Studium Wychowania Fizycznego rozpoczęło swoją działalność 1 sierpnia 1965 roku. Pierwszym pracownikiem i kierownikiem był wtedy magister a obecnie dr Henryk Tajkiewicz. W 1966 roku do pracy w Studium został zatrudniony dr Zbigniew Brodecki i w dwuosobowym składzie pracowali do 1973 roku. Później ilość nauczycieli w Studium systematycznie wzrosła. Obecnie zatrudnionych jest ośmiu.

W celu rozwijania zamiłowań sportowych, powstał 24.05.1966 roku pierwszy na Ziemi Lubuskiej Klub Uczelniany AZS przy WSI w Zielonej Górze. Działalność Studium i Klubu realizowana była w trzech kierunkach: organizacyjnym, dydaktycznym i sportowym.

Działalność organizacyjna miała na celu zapewnienie bazy, sprzętu sportowo-turystycznego oraz nauczycieli i trenerów do prowadzenia zajęć dydaktycznych, treningów i obozów sportowych.

Działalność dydaktyczna polegała na prowadzeniu obowiązkowych zajęć z wychowania fizycznego, ćwiczeń w sekcjach sportowych i obozów w celu zwiększenia wydolności organizmu, wyrobienia umiejętności i nawyków pozwalających po skończeniu studiów kontynuować zamiłowania sportowe.

Działalność sportowa wiązała się z pracą sekcji AZS głównie wyczynowych, od dwóch w 1966 roku tj. piłki siatkowej i piłki koszykowej, do dziesięciu w 1974

Mistrzostwa Polski WSI, WSM i filii politechnik w koszykówce

roku tj. p. siatkowej, p. nożnej, p. ręcznej, p. koszykowej, pływackiej, tenisa stołowego, judo, jeździeckiej, badmintona i brydża sportowego.

W pierwszych latach istnienia Studium Wychowania Fizycznego do realizacji dydaktyki i zajęć sportowych w sekcjach AZS wystarczała istniejąca sala gimnastyczna i wynajmowany basen pływacki.

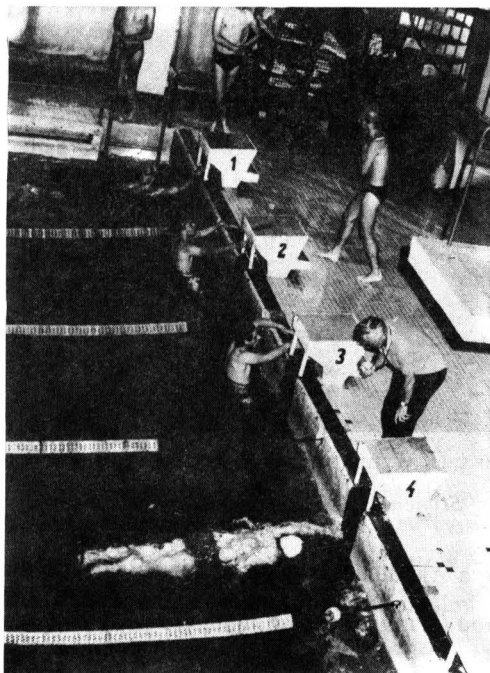
W 1974 roku wszystkie Studia Wychowania Fizycznego w Polsce zostały przekształcone w Studia Wychowania Fizycznego i Sportu. Opracowano też nowy program obejmujący zajęcia Wychowania Fizycznego do ośmiu semestrów oraz poszerzony zakres obowiązków SWF i S o działalność sportową studentów. Zajęcia oparto przede wszystkim na zespołowych grach sportowych, takich jak p. koszykowa i siatkowa oraz nauka pływania.

Obowiązkowe zajęcia z wychowania fizycznego i treningi w sekcjach sportowych uzupełniono szkoleniem na obozach takich jak spływy kajakowe, piesze wędrówki po górach i obozy narciarskie.

W 1978 roku z inicjatywy dr Henryka Tajkiewicza istniejąca baza została powiększona o wybudowaną salę judo, korty tenisowe i boisko do piłki ręcznej.

We wrześniu 1983 roku stanowisko kierownika Studium, po rezygnacji dr Tajkiewicza, obejmuje dr Zbigniew Brodecki.

Działalność sportowa odbywała się w sekcjach sportowych, z których najlepsze wyniki osiągnęła sekcja koszykówki, trenowana przez mgr Macieja Pawlowskiego, zdobywając czterokrotnie złote medale na mistrzostwach Wyższych Szkół Inżynierskich, Wyższych Szkół Morskich i Filii Politechnik.

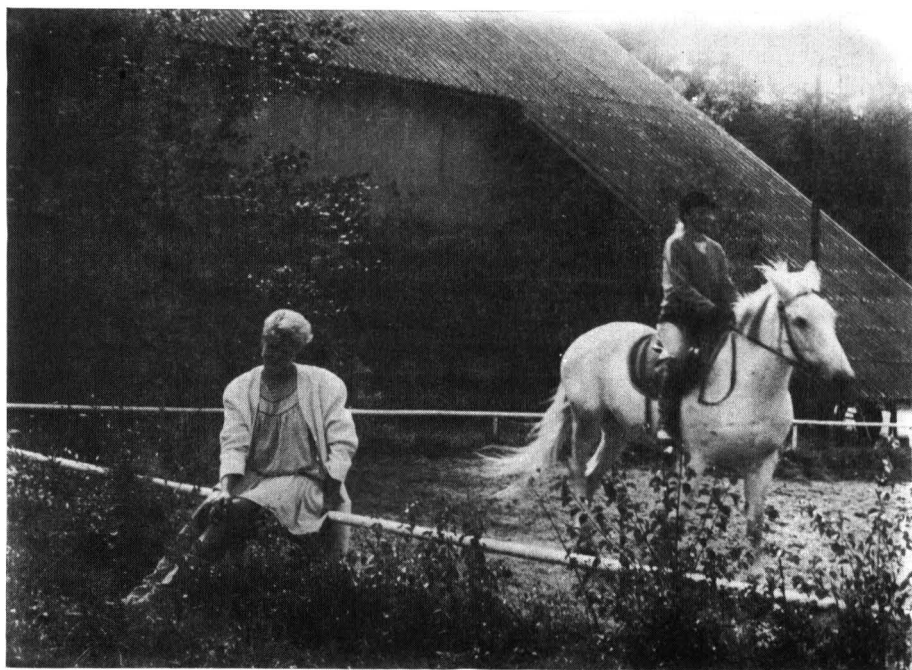

Zajęcia WF na basenie pływackim

We wrześniu 1987 roku po odejściu na rentę dr Zbigniewa Brodeckiego trzecim kierownikiem Studium Wychowania i Sportu został mgr inż. Alfred Brzózka. W 1988 roku salka judo została przebudowana na siłownię i wyposażona w specjalistyczny sprzęt. W 1988/89 w miejscu zniszczonego boiska do gry w p. ręczną, staraniem kierownika Studium WFIS wybudowano wielofunkcyjne boisko sportowe.

W 1988 roku rozpoczęta została budowa pełnowymiarowej sali sportowej. Pomimo ogromnych trudności inwestycyjnych i finansowych budowa jest prowadzona zgodnie z harmonogramem.

W latach 1987-1990 wymieniono mocno zużyty sprzęt sportowy i rekreacyjny. W działalności dydaktycznej nastąpił zwrot w kierunku umasowienia sportu ze względu na katastrofalną wręcz sprawność i zdrowotność studentów.

Studencki Ośrodek Jeździecki w Raculce

Uściślono współpracę a Akademicką Służbą Zdrowia, nauczyciele SWFiS uczestniczyli w kursach szkoleniowych organizowanych przez Ministerstwo Edukacji Narodowej.

Mając na uwadze zarówno ruch tak potrzebny dla zdrowia, jak i walory wychowawcze zmagani sportowych poczynawszy od 1987 roku organizowano rozgrywki o puchar JM. Rektora w następujących dyscyplinach: lekkoatletyka, koszykówka, siatkówka, tenis ziemny, tenis stołowy, narciarstwo, pływanie, piłka nożna.

Coraz większe trudności finansowe Uczelni sprawiły, że zabrakło pieniędzy na opłacenie basenu. Studenci zdecydowali się pokrywać część kosztów wynajmu basenu, żeby kontynuować rozpoczętą naukę pływania.

Z trudnościami finansowymi boryka się Klub Uczelniany AZS. Mimo to w Mistrzostwach Szkół Wyższych biorą udział wszystkie sekcje i w punktacji generalnej WSI w Zielonej Górze zajmuje trzecie miejsce. Sekcja koszykówki, tenisa stołowego i siatkówki bierze udział w rozgrywkach ligi międzywojewódzkiej.

Studium Wojskowe

Studium Wojskowe powstało jako integralna część Wyższej Szkoły Inżynierskiej, równocześnie z Uczelnią. 21 października 1965 roku Minister Obrony Narodowej zarządzeniem nr 53/MON nakazał zorganizowanie Studium Wojskowego Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Zielonej Górze. W pierwszych dwóch latach swego istnienia stanowiło ono filię Studium Wojskowego Politechniki Poznańskiej, którego kierownikiem był płk mgr Kazimierz Sidorowicz. Pełną samodzielność uzyskało w maju 1967 roku. Kierownikiem Studium został mianowany płk dypl. Aleksander Szeremeta. On też tworzy pierwszy zespół wykładowców spośród doświadczonych oficerów liniowych. Kolejna zmiana organizacyjna następuje w 1973 roku, kiedy to na mocy decyzji Departamentu Spraw Wojskowych MNSzWiT w zielonogórskim środowisku akademickim ma miejsce zintegrowanie szkolenia wojskowego. Studium Wojskowe WSiInz przejmuje także szkolenie studentów Wyższej Szkoły Pedagogicznej. Pozwoliło to na lepsze wykorzystanie kadry dydaktycznej Studium i zmniejszenie ilości etatów.

W listopadzie 1978 roku kierownikiem Studium Wojskowego został płk dypl. Henryk Milczewski, który pełni dotychczas tę funkcję. Obecnie funkcję zastępcy kierownika pełni płk mgr inż. Zdzisław Uciński, kierownikiem Szkolenia Wojskowego WSP jest płk dypl. Jan Ratajczak. Ponadto Studium zatrudnia 8 oficerów oraz 3 nauczycieli szkolenia sanitarnego.

Podstawowym zadaniem Studium Wojskowego w Uczelni było w latach 1965- 1972 wszechstronne przygotowanie absolwentów do pełnienia funkcji dowódczych lub technicznych w Siłach Zbrojnych. W tym okresie w ramach szkolenia w cyklu 3 letnim przygotowywano studentów - podchorążych rezerwy w specjalności wojsk pancernych i samochodowych. Szkolenie teoretyczne uzupełniano dwukrotnym przeszkoleniem praktycznym na obozach wojskowych. Jednocześnie studentki oraz studenci niezdolni do służby wojskowej przeszkalani byli w cyklu dwuletnim w zakresie obrony cywilnej i powszechnej samoobrony.

W wyniku reorganizacji zasad przygotowywania rezerwowych kadr oficerskich i utworzenia Szkół Oficerów Rezerwy (w 1973 roku a od 1980 r. Szkół Podchorążych Rezerwy) zmieniono zasadniczo proces szkolenia w Studium Wojskowym. Szkolenie objęło wszystkich studentów trzeciego, od 1982 roku czwartego, a program realizowano w ciągu 180 godzin. Utworzono dwa odrębne działy szkolenia: zajęcia wojskowe obowiązujące mężczyzn zdolnych do służby wojskowej oraz szkolenie obronne dla kobiet i pozostałych studentów. Tym samym do zadań dydaktycznych Studium Wojskowego obecnie należy przygotowanie studentów do dalszej służby wojskowej w Szkołach Podchorążych Rezerwy (SPR) oraz przygotowanie studentek i studentów szkolonych obronnie do działania w charakterze personelu kierowniczo-instruktorskiego w formacjach obrony cywilnej. Programy szkolenia nie były jednak przez cały okres czymś stałym. W zależności od potrzeb Sił Zbrojnych i Obrony Cywilnej oraz sytuacji społeczno-politycznej w kraju uległy różnorodnym modyfikacjom tak pod względem treści, form i metod jak i ilości czasu przeznaczanego na szkolenie. I tak w 1982 roku

szkolenie obronne (realizowane w ciągu 150 godzin) objęło tylko szkolenie sanitarne przygotowujące do spełnienia funkcji w oddziałach i pododdziałach sanitarnych formacji OC. Zasadnicze zmiany nastąpiły w 1988 i 1989 roku. Wtedy to wprowadzono kolejno dwa eksperymentalne programy szkolenia, w tym w 1989 roku zmniejszające ilość godzin dydaktycznych w zajęciach wojskowych do 150 a w szkoleniu sanitarnym do 120. Kolejne modyfikacje programowe czekają Studium Wojskowe w nowym roku akademickim. Interesującą inicjatywą studentów było zawiązanie w Studium Wojskowym Akademickiego Koła Polskiego Czerwonego Krzyża. Jego działalność przejawiała się głównie w honorowym dawstwie krwi oraz szkoleniu siostr pogotowia PCK. W latach 1980-1989 członkowie studenckiego klubu Honorowych Dawców Krwi oddali honorowo ponad 200 litrów tego cennego leku. Szczególną aktywność członkowie klubu przejawiali w akcji niesienia pomocy ofiarom trzęsienia ziemi w Armenii. Incjatorem idei honorowego dawstwa krwi był student Ludwik Podbielski z Wydziału Mechanicznego.

Od 1982 roku w ramach szkolenia obronnego studentek rozpoczęto przygotowywanie szkolonych do spełniania funkcji siostr pogotowia PCK. Uprawnienia tego typu do 1989 roku uzyskało około 1500 studentek.

Działalność klubu IIDK jak i całego Studium Wojskowego w tym zakresie została właściwie oceniona poprzez wyróżnienie Studium Złotą Honorową Oznaką PCK jak i wieloma dyplomami uznania.

Dużą popularność wśród studentek i studentów zyskały imprezy sportów obronnych. Miały one charakter masowy, polegały na organizowaniu tzw. "tygodni sportów obronnych", w trakcie których przeprowadzano strzelania z broni strzeleckiej, biegi terenowe i zawody w przenoszeniu rannych. Każdorazowo kończyły się tradycją "żołnierską grochówką".

W latach 1984-1987 reprezentacja Uczelni uczestniczyła w Akademickich Mistrzostwach Polski w letniej i zimowej edycji sportów obronnych. Z kontynuacji przygotowań drużyn do imprez ogólnokrajowych zrezygnowano z uwagi na niewspółmierny, w stosunku do efektów, wysoki koszt. W to miejsce drużyny uczelniane uczestniczyły w zawodach sportowo-obronnych na szczeblu wojewódzkim.

Uwzględniając propozycję studentów w 1985 roku utworzono przy Studium Wojskowym Akademicki Klub Pletwonurków "ANKUDA", w którym uprawnienia specjalistyczne w zakresie swobodnego nurkowania uzyskało 30 studentów i kadra dydaktyczna. Najaktywniejszymi w zakresie popularyzacji sportów obronnych byli: pplk, pplk Mieczysław Kurowski, Janusz Sawka i mjr Alfred Brzózka. Istotnym elementem było także oddziaływanie wychowawcze poprzez pracę. W latach 1986-1989 studenci wykonali wiele prac użytecznych na rzecz Uczelni i Studium. Wymienić tutaj można prace ziemne i porządkowe przy budowie nowego budynku dydaktycznego, jak i wykonywanie szeregu pomocy dydaktycznych niezbędnych do realizacji programu zajęć (programy komputerowe, mapa plastyczna Polski, itp.).

Biblioteka Główna

Biblioteka Główna rozpoczęła działalność wraz z utworzeniem Uczelni. Początkowo mieściła się na ostatniej kondygnacji gmachu głównego, w roku 1974 została przeniesiona do pawilonu namysłowskiego, zajmując w nim połowę powierzchni, a po kilku latach otrzymała całość pomieszczeń. W obecnych więc warunkach lokalowych Biblioteka znajduje się ponad 10 lat, od dłuższego czasu brakuje już miejsca na zwiększające się zbiory, dlatego część z nich zmagazynowano w dwóch innych budynkach.

W pierwszym roku działalności Biblioteka dysponowała bardzo skromnymi zbiorami, składającymi się z 2734 książek, 354 norm i 123 tytułów czasopism. Zbiory te można było wypożyczać do domu lub korzystać z nich w czytelni liczącej 26 miejsc. W następnych latach księgozbiór wzbogacał się rocznie o około 4500-5000 książek, po 10 latach liczył 47354 woluminy, a obecnie korzystać można już z blisko 100000 książek.

Stopniowo rosła również liczba zbiorów specjalnych. W roku 1985 zostały one powiększone o 62000 opisów patentowych, przechowywanych do tego czasu na zasadzie depozytu, a przekazanych przez Urząd Patentowy.

Aktualnie w Bibliotece znajduje się ponad 82000 opisów patentowych. Pozostałe zbiory specjalne to: 46000 norm, 4030 literatury techniczno-handlowej, 36140 mikrofisz czasopism zachodnich i mikrofilmów.

Znaczącą rolę w zbiorach odgrywają czasopisma. W ubiegłym roku Biblioteka prenumerowała 983 tytuły, z tego 571 stanowiły czasopisma polskie, 357 z krajów socjalistycznych i 55 z krajów zachodnich.

Profil gromadzenia zbiorów przez wszystkie te lata, podporządkowany był kierunkom kształcenia w Szkole, kupowano więc publikacje polskie i obce z zakresu elektrotechniki, elektroniki, informatyki, automatyzacji, mechaniki, techniki samochodowej, budownictwa i inżynierii sanitarnej oraz pojedyncze egzemplarze wydawnictw z pozostałych dziedzin techniki, ponadto publikacje z matematyki, fizyki, chemii, organizacji i zarządzania.

Od kilku lat Biblioteka gromadzi również materiały dotyczące życia Uczelni, a więc wycinki prasowe, fotografie, druki ulotne (zaproszenia, afisze).

Zbiory biblioteczne, przede wszystkim książki, udostępniane są na zewnątrz poprzez Wypożyczalnię, a na miejscu można z nich korzystać w trzech czytelniach: Czytelni Ogólnej, Czasopism, Oddziału Informacji.

Czytelnia ogólna posiada w zbiorach wydawnictwa encyklopedyczno-słownikowe, poradniki i książki techniczne, normy polskie i branżowe, kartkowy Katalog Budownictwa COIB, literaturę techniczno-handlową (cenniki, instrukcje, katalogi firmowe i przemysłowe). Tutaj również znajdują się wycinki prasowe i materiały fotograficzne z życia Szkoły.

W Czytelni Czasopism korzystać można z polskich i obcych czasopism technicznych, zeszytów naukowych i wydawnictw ciągłych wyższych uczelni technicznych (bieżących oraz roczników z lat poprzednich). Dotychczas skompletowano blisko 19000 roczników. Ponadto do dyspozycji czytelników są popularne

DANE STATYSTYCZNE Z DZIAŁALNOŚCI BIBLIOTECZNEJ ZA LATA 1966 - 1989

Rok	Zbiory biblioteczne		Liczba zakupio- nych książ-	Prenumerata czasopism - liczba ty-	Liczba czytelników	Udostępnione zbiory*		Liczba miejsc w czy- telniach
	Ogółem*	w tym wydaw- nictwa zawar- te**				w domu	na miejscu	
1966	5170	4443	1709	138	188	1847	705	24
1970	31769	24731	4720	346	890	6514	9800	35
1975	83061	47354	4798	730	2751	14620	11791	24
1980	133005	69164	3898	1068	3023	13203	50956	51
1985	228564	84310	7251	897	2084	12668	30957	92
1989	295227	99330	4085	983	2401	21271	21475	120

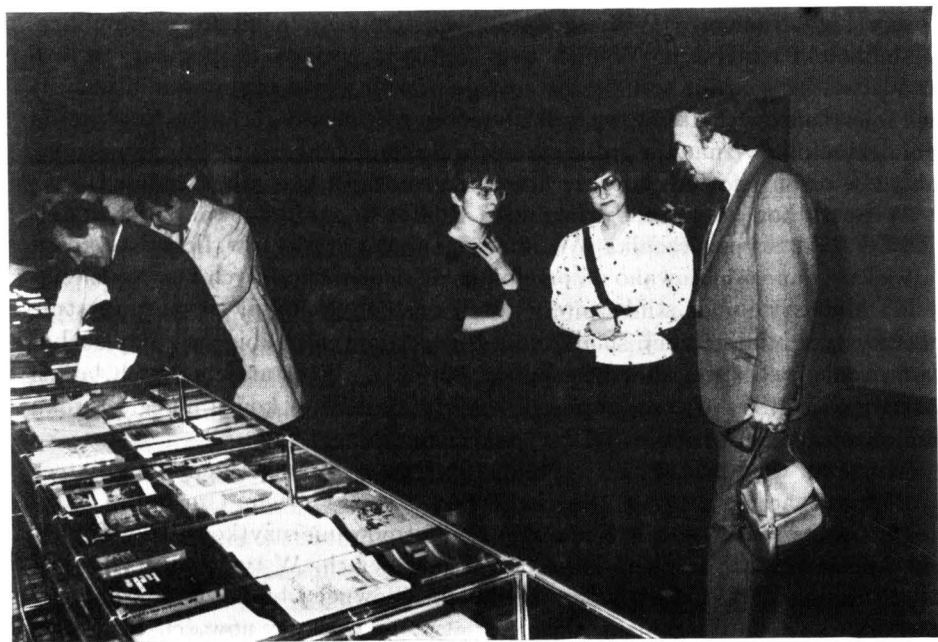
* w woluminach i innych jednostkach inwentarzowych

** książki i broszury

dzienniki, czasopisma ilustrowane i społeczno-kulturalne. W Czytelni znajdują się również materiały do nauki języków obcych, szczególnie intensywnie wykorzystywane w ostatnich latach.

Trzecia z wymienionych Czytelni ściśle powiązana jest z pracą Oddziału Informacji Naukowej. Pracownicy tego Oddziału udzielają zainteresowanym informacji bibliotecznych, bibliograficznych, dokumentacyjnych i faktograficznych. Rejestrują i przesyłają do CINTiE sprawozdania z realizacji prac naukowo-badawczych w Uczelni, z zagranicznych wyjazdów służbowych oraz informacje o konferencjach i seminariach. Ponadto pośredniczą w zamawianiu wydruków Selektywnej Dystrybucji Informacji dla 24 pracowników Szkoły. W Czytelni można skorzystać z wydawnictw informacyjnych opracowywanych przez branżowe ośrodki informacji oraz CINTiE, z bibliografii i abstraktów specjalistycznych z dziedzin objętych kształceniem w Uczelni. Ponadto do dyspozycji czytelników są różnego typu kartoteki, m. in. kartoteka kart dokumentacyjnych, zakończonych prac naukowo-badawczych oraz publikacji pracowników WSI, artykułów z czasopism i zeszytów naukowych uczelni technicznych, zagadnieniowa z zakresu bibliotekoznawstwa i informacji naukowej.

Od roku 1970 ważną formę usług stanowią wypożyczenia międzybiblioteczne, czyli sprowadzanie na życzenie czytelników poszukiwanych przez nich wydawnictw z bibliotek krajowych i zagranicznych. Zapotrzebowanie na tego typu wypożyczenia stale rośnie, podobnie jak i liczba przysyłanych zamówień na zbiory naszej Biblioteki.

Wystawa z okazji jubileuszu X-lecia współpracy z Politechniką w Ilmenau

Oprócz Biblioteki Głównej zbiory udostępniane są w 4 bibliotekach wydziałowych i instytutowych. Zostały one utworzone w drugiej połowie lat 70-tych. Wówczas też powstała 5 placówka - Biblioteka Wydziału Mechanicznego, po kilku latach zlikwidowana. Aktualnie działają:

- Biblioteka Wydziału Budownictwa i Inżynierii Sanitarnej
- Biblioteka Wydziału Elektrycznego
- Biblioteka Instytutu Matematyki, Fizyki i Chemii
- Biblioteka Instytutu Nauk Społecznych, Organizacji i Zarządzania.

Biblioteki te posiadają księgozbiory liczące od 2500-5500 wol., złożone z książek polskich i obcych, głównie w języku angielskim, niemieckim i rosyjskim. Udostępniają także wybrane tytuły czasopism, mikrofiszę czasopism zachodnich oraz normy i instrukcje.

Tematyka gromadzonych zbiorów i ich zakres, podobnie jak tworzony warsztat informacyjny, związane są z profilem kształcenia na Wydziale lub w Instytucie oraz zgodnie z pracami naukowo-badawczymi. Biblioteki te również gromadzą, opracowują i przechowują prace dyplomowe studentów.

W perspektywie najbliższych lat planuje się przekształcenie tych placówek w czytelnie specjalistyczne, działające w ramach Oddziału Informacji Naukowej i spełniające w związku z tym, przede wszystkim zadania informacyjno-bibliograficzne zgodne z zapotrzebowaniem pracowników Szkoły.

Czytelnikami Biblioteki Głównej są przede wszystkim pracownicy naukowo-dydaktyczni oraz studenci WSI, dlatego praca całego zespołu bibliotekarzy podporządkowana jest głównie realizacji potrzeb tej grupy użytkowników. Oprócz tego Biblioteka WSI, zgodnie z regulaminem, pełni funkcję publicznej biblioteki naukowej. Wynika to z faktu, iż posiada najbogatszy w województwie księgozbiór techniczny, co zobowiązuje ją do obsługiwanie wszystkich mieszkańców zainteresowanych literaturą z dziedziny techniki. Stąd wśród ogółu czytelników znaczną grupę stanowią studenci innych uczelni, pracownicy zakładów przemysłowych, a także uczniowie ostatnich klas szkół średnich.

W początkowym okresie działalności Biblioteki zarejestrowano 188 czytelników i 2552 wypożyczenia. W miarę napływu studentów liczby te rosły, największe dane odnotowano na przełomie lat siedemdziesiątych i osiemdziesiątych. Mniejszy nabór studentów w latach następnych odbił się niekorzystnie na statystyce bibliotecznej, spadła ilość korzystających ze zbiorów, przy zachowaniu mniej więcej tej samej liczby wypożyczeń. W ostatnich dwóch latach obserwuje się systematyczny wzrost liczby czytelników; w końcu ubiegłego roku zarejestrowano 2401 osób i 43272 wypożyczenia.

Mając na względzie wzrost czytelnictwa i poprawę frekwencji w Bibliotece wydłużono znacznie godziny otwarcia Wypożyczalni i Czytelni Czasopism. Czyniono również wiele starań o szerokie poinformowanie użytkowników Biblioteki o posiadanych zbiorach i kupowanych nowościach. W tym celu wydawany jest co miesiąc "Wykaz nabytków Biblioteki Głównej i bibliotek wydziałowo-instytutowych" oraz organizuje się systematycznie wystawy nowości. Przygotowywane są również ekspozycje prezentujące czasopisma techniczne oraz literaturę i czasopisma patentowe.

Ponadto organizowanych było szereg wystaw ilustrujących dorobek wydawniczy pracowników WSI oraz osiągnięcia w zakresie wynalazczości.

Realizując program humanizacji studiów przygotowano również wystawy innego rodzaju. Przykładowo każdego roku w hallu gmachu głównego eksponowane są ekslibrisy o różnej tematyce. Do dwóch wystaw opracowano interesujące katalogi.

Systematycznie organizowane są wystawy plakatu filmowego, którego zbiór liczy już 660 plakatów. Głównie były to wystawy autorskie, takich plastyków jak: A. Pągowski, W. Walkuski, J. Erol. Przygotowano szereg wystaw tematycznych eksponując na nich książki, fotografie m.in. z zakresu architektury, budownictwa jednorodzinnego, wnętrz mieszkalnych i mebli.

Popularyzowano również literaturę, głównie wydawnictwa uczelniane, organizując na terenie Szkoły kiermasze, a także wprowadzono stałą sprzedaż w wypożyczalni skryptów i podręczników WSI. W wypożyczalni także uruchomiono punkt biblioteczny Wojewódzkiej Biblioteki udostępniający studentom i pracownikom Szkoły beletrystykę i literaturę popularnonaukową.

Usprawnieniem obsługi i dużą wygodą dla czytelników jest możliwość powielania materiałów bibliotecznych, dlatego sporą frekwencją cieszy się Pracownia reprograficzna. Rocznie wykonuje się tam blisko 100000 odbitek kserograficznych bardzo dobrej jakości na powielaczu japońskim U-Bix 150Z. Brakuje natomiast odpowiednich urządzeń do korzystania z mikrofisz, a więc nowoczesnych czytników i urządzeń do robienia odbitek.

Zadania w zakresie gromadzenia zbiorów, działalności dokumentacyjno-informacyjnej i obsługi czytelników realizuje zespół 16 pracowników Biblioteki Głównej i 4 pracowników bibliotek wydziałowych i instytutowych. Z tego zespołu 14 osób legitymuje się wykształceniem wyższym, a także dużym doświadczeniem w wykonywaniu swojego zawodu. Osoby te systematycznie doskonalą swoją wiedzę uczestnicząc w szkoleniach wyjazdowych do innych bibliotek oraz na kursach, głównie dotyczących komputeryzacji bibliotek. Przekazują również swoją wiedzę, prowadząc każdego roku zajęcia z przysposobienia bibliotecznego dla studentów I-szego roku oraz praktyki dla studentek bibliotekoznawstwa.

Nad rozwojem Biblioteki czuwa Rada Biblioteczna, w której skład, obok bibliotekarzy, wchodzi nauczyciele akademicy reprezentujący poszczególne wydziały. Rada Biblioteczna określa zasady gromadzenia zbiorów, kierunki działania, opiniuje zmiany w strukturze organizacyjnej Biblioteki i jej sieci. Członkowie Rady przedstawiają postulaty i życzenia pracowników Szkoły dotyczące usprawnień w działalności bibliotecznej. Biblioteka Główna współpracuje z dużymi bibliotekami Zielonej Góry, szczególnie w zakresie gromadzenia zbiorów, tworzenia warsztatów informacyjnych i popularyzacji czytelnictwa. Utrzymywane są także kontakty z bibliotekami średnich szkół technicznych naszego województwa. W Bibliotece Głównej odbyły się kursokonferencje dla bibliotekarzy szkolnych, a następnie przyjmowano grupy młodzieży w ramach zajęć z informacji naukowej.

Utrzymywane są pożyteczne kontakty z Biblioteką Politechniki w Ilmenau. W ramach podpisanego porozumienia wymienia się wzajemnie publikacje książkowe, czasopisma i wykazy nabytków. Organizowane są także co 2 lata zagraniczne wyjazdy służbowe bibliotekarzy.

W perspektywie najbliższych lat planuje się przeniesienie Biblioteki do gmachu głównego i nowo wybudowanego łącznika oraz wymianę i uzupełnienie sprzętu technicznego. W nowych warunkach lokalowych nastąpi przeprofilowanie i rozbudowa Oddziału Informacji o wspomniane już wcześniej czytelnie specjalistyczne stworzone na bazie bibliotek instytutowych i zatrudniające specjalistów z danej dziedziny techniki.

W najbliższym natomiast czasie, po otrzymaniu komputera IBM-PC z twardym dyskiem, rozpocznie się wdrażanie programu komputeryzacji zbiorów bibliotecznych.

Ośrodek Technologii Kształcenia

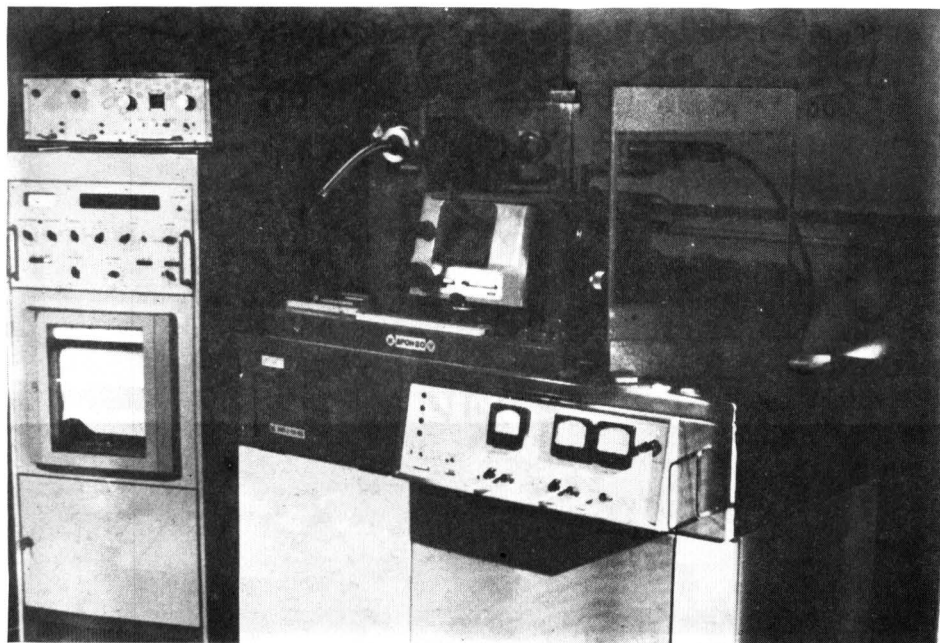
W 1970 roku władze Uczelni utworzyły Pracownię Nowych Technik Nauczania, przekształconą w Zakład Nowych Technik Nauczania, a od 1982 roku Ośrodek Technologii Kształcenia. Jest to jednostka organizacyjna Uczelni o charakterze międzywydziałowym.

W okresie 20-lecia swego istnienia na szczególne podkreślenie zasługuje działalność w zakresie:

- doskonalenia metodycznego nauczycieli,
- wdrażania nowych metod i środków dydaktycznych,
- modernizacji bazy dydaktycznej Uczelni,
- wytworzenia pomocy i materiałów dydaktycznych,
- opracowania rozkładu zajęć,
- zapewnienia środków audiowizualnych wraz z obsługą, na konferencjach naukowych i imprezach uczelnianych.

Doskonalenie metodyczne nauczycieli realizowane było w formie Studium Pedagogicznego Młodej Kadry Nauczycieli Akademickich. Zajęcia na Studium prowadzili wykładowcy naszej Uczelni oraz pedagodzy i metodycy WSP. Dużym powodzeniem cieszyły się uczelniane konferencje metodyczne oraz odczyty na wybrane problemy metodyczno-wychowawcze. Do ciekawych należały dyskusje "okrągłego stołu" poświęcone wdrażaniu nowych metod i środków dydaktycznych.

Na szczególne podkreślenie zasługuje inicjatywa władz rektorskich powołania Studium Pedagogicznego dla Studentów. Studium trwało dwa semestry, a ucze-

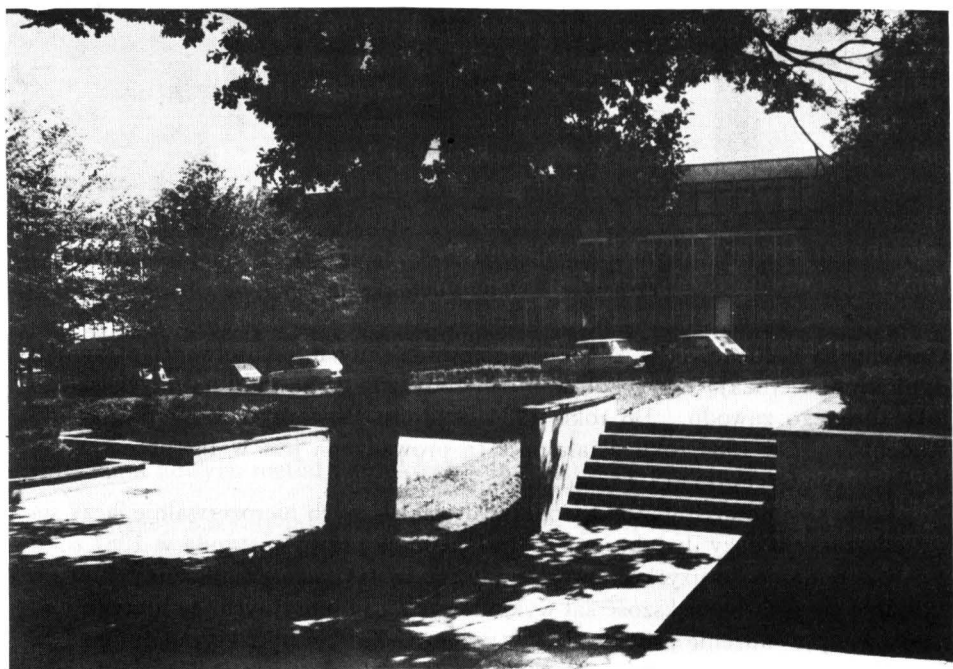

Pracownia Technik Audiowizualnych

stnikami są studenci IV i V roku studiów dziennych. Absolwenci otrzymali dyplomy stwierdzające przygotowanie metodyczne do zawodu nauczycielskiego jako drugiego zawodu. Do roku 1984 Studium Pedagogiczne ukończyło 449 studentów. Od 1984 roku działalność ta prowadzona jest w Instytucie Nauk Społecznych Organizacji i Zarządzania.

Wdrażanie nowych metod i środków dydaktycznych nierozzerwalnie łączy się z modernizacją bazy dydaktycznej. Radykalna poprawa nastąpiła w 1987 roku z chwilą oddania do użytku nowego budynku dydaktycznego. W budynku tym znajduje się prawie większość sal wykładowych, seminaryjnych, co ułatwia planowanie i prowadzenie procesu dydaktycznego. Zajęcia dydaktyczne mogą być wspierane foliografami, przezroczami, filmami naukowymi oraz telewizją dydaktyczną. Istnieje możliwość zainstalowania komputerów. Całość bardzo dobrze zaprojektowana i wykonana pod względem technicznym, funkcjonalnym i estetycznym.

Ważną i niezwykle pożyteczną jest działalność Ośrodka Technologii Kształcenia w dziedzinie wytwarzania materiałów dydaktycznych. Prawie w stu procentach pokrywane jest zapotrzebowanie nauczycieli akademickich na foliografy, odbitki fotograficzne, przezroczta czarno- białe i barwne, mikrofilmy, nagrania magnetofonowe i magnetowidowe oraz wstawki filmowe do wykładów i ćwiczeń. Dla przykładu można podać, że rocznie wytwarza się około 5000 sztuk przezroczty czarno-białych i barwnych.

Widok na gmach główny Uczelni

ANEKS

LICZBA STUDENTÓW WG KIERUNKÓW STUDIÓW

ANEKS 1

Rok	k i e r u n k i											
	budownictwo		inżyn. sanit.	elektrotechnika		mechanika		organ. i zarz. przem.	podst. probl. techn.	Razem		Ogółem
	dzienne	zaoczne	dzienne	dzienne	zaoczne	dzienne	zaoczne	zaoczne	dzienne	dzienne	zaoczne	
1980/1981	494	203	177	278	283	610	380	193		1.559	1.059	2.618
1981/1982	423	179	203	254	239	601	320	164		1.481	902	2.383
1982/1983	354	130	193	216	197	522	309	144		1.285	780	2.065
1983/1984	316	98	167	199	135	438	195	108		1.120	536	1.656
1984/1985	260	84	122	202	131	332	172	108		916	495	1.411
1985/1986	217	56	114	208	67	259	89	113		798	325	1.123
1986/1987	196	36	114	221	57	213	74	60		744	227	971
1987/1988	188	91	107	232	59	201	68	44	21	749	262	1.011
1988/1989	175	111	113	239	81	187	104	41	50	764	337	1.101
1989/1990	231	123	170	299	62	248	78	24	79	1.027	287	1.314

	kierunki										
Rok	budownictwo		inżyn. sanit.	elektrotechnika		mechanika		Organ. i zarz. przem.	Razem		Ogółem
	dzienne	zaoczne	dzienne	dzienne	zaoczne	dzienne	zaoczne	zaoczne	dzienne	zaoczne	
1969				34		67			101		101
1970				53	19	54	51		107	70	177
1971				44	17	73	53		117	70	187
1972	32			52	34	58	44		142	78	220
1973	47	27		53	20	59	50		159	97	256
1974	46	46		53	52	80	62		179	160	339
1975	33	77		30	41	53	81		116	199	315
1976	57	135		65	47	127	134		249	316	565
1977	7	129		7	58	13	156	7	27	350	377
1978	43	87		42	71	96	132	37	181	327	508
1979	60	55		53	42	86	114	67	199	278	477
1980	94	73		58	64	92	124	1	244	262	506
1981	107	49		51	38	94	70	48	252	205	457
1982	78	37	18	46	37	94	65	45	236	184	420
1983	66	19	32	39	35	81	60	22	218	136	354
1984	45	16	44	23	32	72	46	18	184	112	296
1985	56	14	19	26	31	79	30	26	180	101	281
1986	63	16	38	39	32	99	51	23	239	122	361
1987	34	16	19	40	31	54	44	25	147	116	263
1988	31	3	12	32	2	37	1	-	112	6	118
1989	25	1	12	24	21	17	13	14	78	49	127
	924	800	194	864	724	1.485	1.381	333	3.467	3.238	6.705

STRUKTURA ZATRUDNIENIA PRACOWNIKÓW

ANEKS 3

Rok	Pracownicy ND	I-T + Bibl.	Administracja	Obsługa	Razem
1980	298	161	86	109	654
1981	276	144	85	156	661
1982	268	116	99	161	644
1983	249	109	87	156	601
1984	249	107	87	146	589
1985	234	103	87	161	585
1986	247	108	90	141	586
1987	243	105	92	136	576
1988	241	100	85	124	550
1989	255	89	85	121	550
1990	251	93	83	119	546

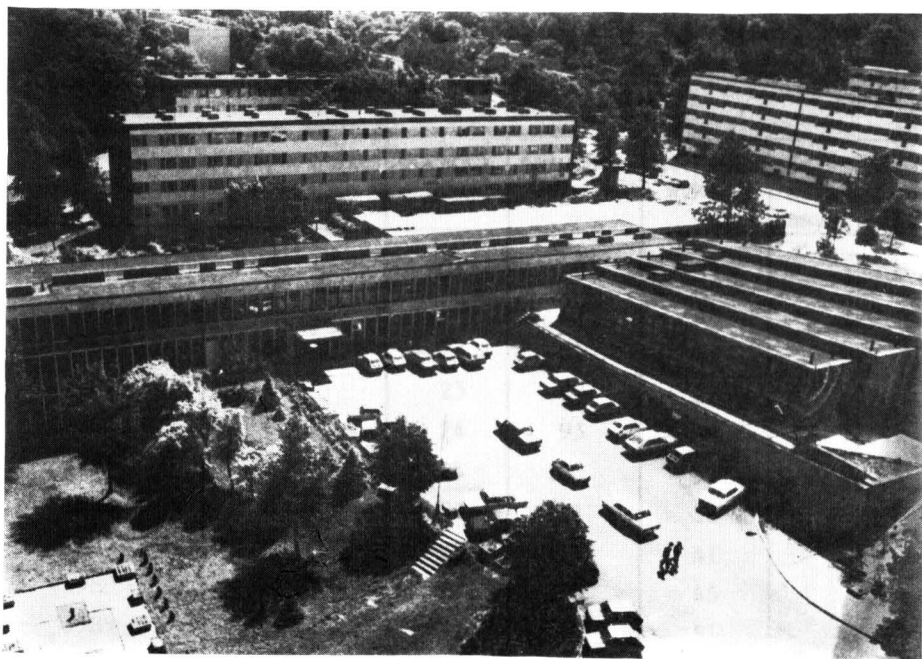
PRACOWNICY NAUKOWO-DYDAKTYCZNI

ANEKS 4

Stanowisko rok	Profesorowie prof.	Docenci doc.	Adiunkci adiun.	St. Wykł. Wykł.	St asyst asyst. asyst.staż.
1980	8	34	68	33	130
1981	7	27	67	42	120
1982	6	27	81	41	73
1983	4	23	89	22	79
1984	6	24	93	38	69
1985	6	25	100	52	63
1986	8	27	111	50	51
1987	8	28	114	41	49
1988	8	29	108	45	52
1989	10	31	112	51	62
1990	10	29	105	32	62

**INFORMACJE
OGÓLNE O UCZELNI**

Wyzsza Szkoła Inżynierska w Zielonej Górze została powołana rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 3 czerwca 1965 roku. Jej obecny status prawny określa ustawa z dnia 4 maja 1982 roku o szkolnictwie wyższym (wielokrotnie później nowelizowana) oraz uchwalony w 1986 roku Statut Uczelni (również dostosowany później do zmieniających się przepisów). Uczelnia mieści się w zespole budynków zlokalizowanych przy ul. Podgórnej 50.

Fragment zespołu budynków

KIERUNKI STUDIÓW, SPECJALNOŚCI, KIERUNKI DYPLOMOWANIA

Wydział	Kierunek	Specjalność	Rodzaje studiów*	Kierunki dyplomowania
Budownictwa i Inżynierii Sanitarnej	Budownictwo	– konstrukcje budowlane i inżynierskie – technologia i org. budow.	dz., z dz., z	
	Inżynieria sanitarna	– urządzenia sanitarne	dz.	– technologia wody i ścieków – wodociągi i kanalizacje
Elektryczny	Elektrotechnika	– automatyka i metrologia – przetwarzanie i użytkowanie energii elektrycznej	dz., z dz., z	
Mechaniczny	Mechanika	– technologia	dz., z	– technologia odlew. – technologia obróbki plastycznej – technologia obróbki skrawaniem – technologia aparatury precyzyjnej i biomedycznej – automatyzacja i robotyzacja procesów przemysłowych
		– samochody i ciągniki	dz., z	– eksploatacja pojazdów samochodowych – specjalistyczne układy pojazdów samochodowych
Podstawowych problemów techniki	Organizacja i zarządzanie		dz., z	– organizacja i zarządzanie przedsiębiorstwem – organizacja zautomatyzowanych systemów produkcyjnych
	podstawowe problemy techniki	– matematyka stosowana	dz.	– techniczne zastosowania matematyki i informatyki – bioinformatyka

* dz. – studia dzienne

z – studia zaoczne

STRUKTURA ORGANIZACYJNA

Uczelnią zarządza JM REKTOR przy pomocy dwóch prorektorów (d/s nauki oraz d/s nauczania i wychowania) i dyrektora administracyjnego.

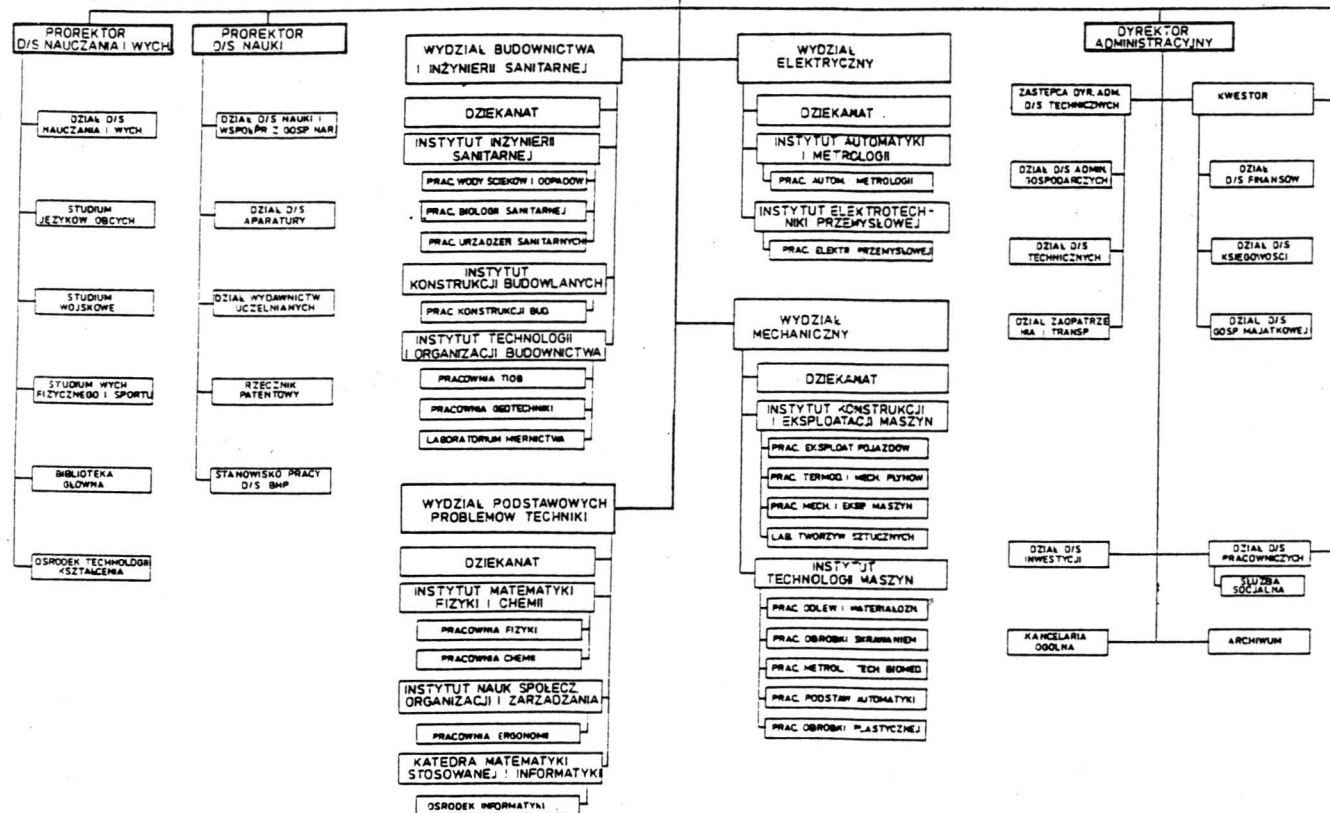
Działalność dydaktyczna prowadzona jest na czterech wydziałach, których absolwenci otrzymują dyplomy magistrów inżynierów.

W strukturze wydziałowej funkcjonują instytuty specjalistyczne oraz jedna katedra. Proces dydaktyczny wspomagają jednostki międzywydziałowe:

- Studium Języków Obcych,
- Studium Wychowania Fizycznego i Sportu,
- Studium Wojskowe,
- Biblioteka Główna wraz z filiami wydziałowymi,
- Ośrodek Technologii Kształcenia.

Dom Studencki nr 2 "PIAST"

BAZA MATERIALNA

Wyższa Szkoła Inżynierska w Zielonej Górze posiada łącznie 26 obiektów, w tym dwa budynki dydaktyczne, 6 hal laboratoryjnych, aulę, salę gimnastyczną, 3 domy studenckie, hotel asystencki, stolówkę i dwa budynki mieszkalne.

ZESTAWIENIE OBIEKTÓW

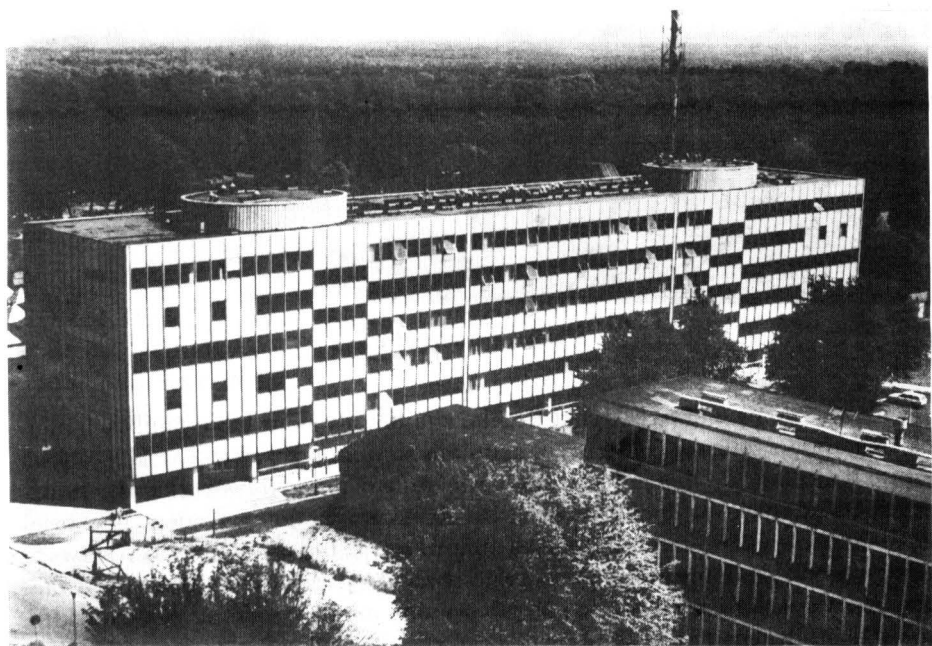
Nazwa obiektu	Kubatura w tys. m ³	Pow. netto w tys. m ²
Budynek główny	17,8	4,0
Aula	4,9	0,6
Sala Gimnastyczna	1,7	0,6
Siłownia SWFiS	0,2	0,1
Hala lab. Wydziału Mechanicznego	26,1	4,2
Hala lab. Wydziału Elektrycznego	11,2	2,0
Biblioteka Główna	2,8	0,7
Pawilon Wydziału Budownictwa	2,8	0,7
Pawilon „Kaufhalle” Wydz. Budownictwa	5,9	1,1
Hala Instytutu Inż. Sanitarnej	6,2	1,5
Budynek Dydaktyczny	45,8	8,0
Łącznik Administracyjny	1,5	0,4
Warsztat Samochodowy	1,1	0,2
Budynek magazynowy	0,2	0,1
R A Z E M	128,2	23,9

OBIEKTY W BUDOWIE

Nazwa obiektu	Kubatura w tys. m ³	Pow. netto w tys. m ²	Przewidywany termin odda- nia do użytku
Hala sportowa	22,1	2,9	1991
Budynek dydaktyczny II (SW)	6,9	1,4	1992
Łącznik biblioteczny	8,7	1,6	1992

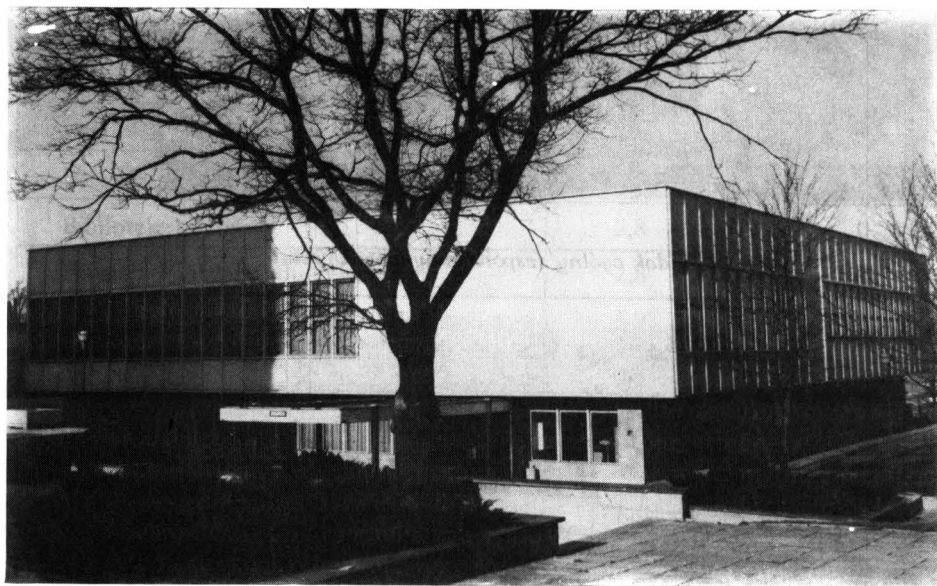
Widok ogólny zespołu budynków Uczelni

Nowy międzywydziałowy budynek dydaktyczny

OBIEKTY SOCJALNO-BYTOWE

Nazwa obiektu	Kubatura ³ w tys. m ³	Pow. netto w tys. m ²
Dom Studenta Nr 1	13,7	3,5
Dom Studenta Nr 2	16,4	4,0
Dom Studenta Nr 3	17,8	4,2
Hotel Asystenta	14,2	1,9
Stołówka akad. na 1400 obiadów	10,8	2,1
R a z e m:	72,9	15,7

Stołówka studencka

Jeszcze do niedawna budynki Uczelni znajdowały się w kilku punktach miasta. Zgodnie z założoną koncepcją skupiają się już w tej chwili w kompleksie położonym przy ul. Podgórnej i stanowią rodzaj mini- miasteczka akademickiego. Obok obiektów dydaktycznych Uczelni skupiają domy akademickie, osiedle dla pracowników, hotel asystencki, stołówkę oraz tereny sportowe. Na uwagę zasługują bardzo dobre warunki socjalne studentów. Każdy student spoza Zielonej Góry i najbliższych okolic ma zapewnione miejsce w domu akademickim, stołówka studencka jest w stanie wydawać posiłki każdemu chętnemu. Do dyspozycji studentów są obiekty sportowe - sala gimnastyczna z siłownią, boisko sportowe, kort tenisowy.

INFORMATOR OSOBOWO - ADRESOWY

WYŻSZA SZKOŁA INŻYNIERSKA
IM. JURIJA GAGARINA
W ZIELONEJ GÓRZE
65-246 ZIELONA GÓRA, ul. PODGÓRNA 50
TELEX 04432215 pl
CENTRALA TELEFONICZNA tel.m.48-31, tel.0
łączy wszystkie telefony wewnętrzne w obiektach
zlokalizowanych przy ul. Podgórnej 50

KIEROWNICTWO UCZELNI

REKTOR
prof.dr hab. MARIAN ECKERT
tel.m.707-35, tel.w.202
bud.A-0, pok.8

PROREKTOR D/S NAUKI
doc.dr hab.inż. MARIAN MILEK
tel.m.703-82, tel.w.204
bud.A-0, pok.11

PROREKTOR D/S NAUCZANIA I WYCHOWANIA
doc.dr inż. MIKOŁAJ KLAPOĆ
tel.m.722-06, tel.w.206
bud.A-0, pok.13

DYREKTOR ADMINISTRACYJNY
mgr inż. PIOTR DRZYZGA
tel.m.39-44, tel.w.370
bud.A-5, pok.1

WYDZIAŁY, INSTYTUTY I JEDNOSTKI MIĘDZYWYDZIAŁOWE

WYDZIAŁ BUDOWNICTWA I INŻYNIERII SANITARNEJ

Dziekan - tel.321

doc.dr hab.inż. HENRYK GREINERT

bud.A-2, pok.423

INSTYTUT INŻYNIERII SANITARNEJ

Dyrektor - tel.398

prof.dr hab.inż. ADAM SOLSKI

bud.B-7, pok.2

INSTYTUT KONSTRUKCJI BUDOWLANYCH

Dyrektor - tel.293

prof.dr hab.inż. ANTONI MATYSIAK

bud.A-2, pok.320

INSTYTUT TECHNOLOGII I ORGANIZACJI BUDOWNICTWA

Dyrektor - tel.273

doc.dr hab.inż. JÓZEF CZACHOROWSKI

bud.A-2, pok.328

WYDZIAŁ ELEKTRYCZNY

Dziekan - tel.217

doc.dr hab.inż. MACIEJ SIWCZYŃSKI

bud.A-2, pok.522

INSTYTUT AUTOMATYKI I METROLOGII

Dyrektor - tel.219

doc.dr inż. ANTONI WYSOCKI

bud.A-2, pok.530

INSTYTUT ELEKTROTECHNIKI PRZEMYSŁOWEJ

Dyrektor - tel.341

doc.dr inż. RYSZARD BRANICKI

bud.A-2, pok.418

WYDZIAŁ MECHANICZNY

Dziekan - tel.356

doc.dr inż. IRENEUSZ DZWONNIK

bud.A-2, pok.223

INSTYTUT KONSTRUKCJI I EKSPLOATACJI MASZYN

Dyrektor - tel.362

prof.dr hab.inż. FRANCISZEK ROMANÓW

bud.A-1, pok.217

INSTYTUT TECHNOLOGII MASZYN

Dyrektor - tel.337

doc.dr hab.inż. KAZIMIERZ BĄCAL

bud.A-2, pok.226

WYDZIAŁ PODSTAWOWYCH PROBLEMÓW TECHNIKI

Dziekan - tel.226

prof.dr hab. MICHAŁ KISIELEWICZ

bud.A-0, pok.128

INSTYTUT MATEMATYKI, FIZYKI I CHEMII

Dyrektor - tel.237

prof.dr hab. MIECZYSLAW BOROWIECKI

bud.A-0, pok.135

INSTYTUT NAUK SPOŁECZNYCH, ORGANIZACJI I ZARZĄDZANIA

Dyrektor - tel.314

prof.dr hab. MARIAN ECKERT

bud.A-0, pok.106

KATEDRA MATEMATYKI STOSOWANEJ I INFORMATYKI

Kierownik - tel.237

prof.dr hab. MICHAŁ KISIELEWICZ

bud.A-0, pok.111

BIBLIOTEKA GŁÓWNA

Dyrektor - tel.331

mgr MARIA WASIK

bud.B-3, pok.1

OŚRODEK INFORMATYKI

Kierownik - tel.228

mgr inż. RYSZARD GROCHOWIAK

bud.A-0, pok.113

OŚRODEK TECHNOLOGII KSZTAŁCENIA

Kierownik - tel.210

mgr MIECZYSLAW FLORCZYK

bud.A-2, pok.128

STUDIUM JĘZYKÓW OBCYCH

Kierownik - tel.223

mgr JÓZEF KŁYSZEWICZ

bud.C-2, pok.22

STUDIUM WOJSKOWE

Kierownik - tel.m.705-60

plk.dypl. HENRYK MIŁCZEWSKI

65-048 Zielona Góra
al.Niepodległości 10
bud.B-6, pok.110c

STUDIUM WYCHOWANIA FIZYCZNEGO I SPORTU

Kierownik - tel.268
mgr inż. ALFRED BRZÓZKA
bud.C-1, pok.105

ADMINISTRACJA

DYREKTOR ADMINISTRACYJNY

mgr inż. PIOTR DRZYŻGA
tel.m. 39-44, tel.w.370
bud.A-5, pok.1

Dział d/s Administracyjno-Gospodarczych

bud.C-1, pok.111,112,109
tel.w.

271 kierownik - ROMUALD SZCZEPANKOWSKI

269 sprawy gospodarcze

270 nadzór brygad porządkowych

311 hotel asystenta

272 kierownik DS 1 i 2

302 kierownik DS 3

261 pralnia

252 administracja budynku dydaktycznego A-2

0 centrala telefoniczna

256 stolówka

386 konserwator maszyn biurowych

249 konserwator centrali telefonicznej

312 Dział d/s Aparatury

kierownik - inż. HENRYK MICHALAK

bud.C-0, pok.4a

378 Dział d/s Finansów

kierownik - STEFANIA TOMASZEK

bud.A-5, pok.10

383 Dział d/s Gospodarki Majątkowej

kierownik - JÓZEF STAŃSKI

bud.A-5, pok.14

387 Dział d/s Inwestycji

kierownik - STANISŁAW HYPKI

bud.A-5, pok.18

380 Dział d/s Księgowości

kierownik - ANNA WYKA

bud.A-5, pok.11

206 Dział d/s Nauczania i Wychowania

kierownik - mgr JANINA SAMUJLLO

bud.A-0, pok.13

207 kierownik

205 Dział d/s Nauki i Współpracy z Gospodarką Narodową

kierownik - BOŻENA BIEŻAŃSKA

bud.A-0, pok.11

204 kierownik

Dział d/s Wydawnictw (Poligrafia)

Redaktor Naczelny – inż. TADEUSZ STRYSZOWSKI

Telefon miejski – 220-62

bud. A-4, pok. 3 – Al. Niepodległości 10

Dział d/s Pracowniczych

kierownik - mgr inż. ZOFIA ŻARNOWSKA

bud.A-5, pok.3

372 kierownik

385 -

374 służba socjalna

Dział d/s Technicznych

bud.C-2, pok.08

295 kierownik - DANUTA MACISZONEK

282 z-ca kierownika

288 brygada elektryków

377 brygada ślusarzy

235 konserwator budynku dydaktycznego A-2

[377] brygada hydraulików, murarzy, malarzy, szklarzy

[261] brygada stolarzy

Dział d/s Zaopatrzenia i Transportu

bud.A-5, pok.19

221 kierownik - WIESŁAW SZPRĘGLEWSKI

384 -

351 transport, warsztat samochodowy

306 magazyn główny

395 magazyn odczynników chemicznych

OZNACZENIA LITEROWO-CYFROWE BUDYNKÓW UCZELNI

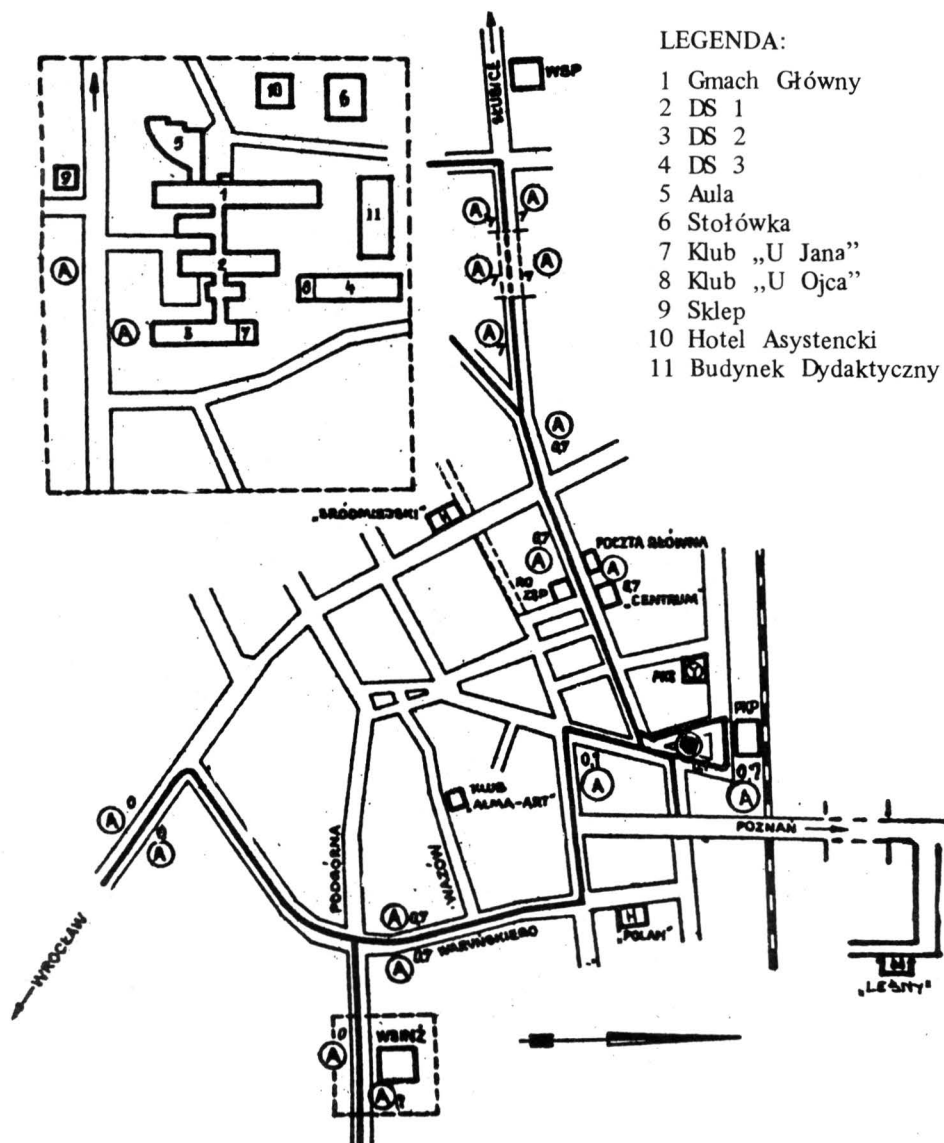
Budynek Główny	- A-0
Sala gimnastyczna	- A-1
Budynek Dydaktyczny	- A-2
Aula	- A-3
Poligrafia	- A-4
Łącznik Administracyjny	- A-5
Hala Laboratoryjna	- B-1
Pawilon Budownictwa	- B-2
Biblioteka Główna	- B-3
Hala Wydziału Mechanicznego (NH)	- B-4
Hala Wydziału Elektrycznego (SH)	- B-5
Hala Sportowa	- B-6
Hala Laboratoryjna Inżynierii Sanitarnej	- B-7
Studium Wojskowe	- B-8
Hotel Asystencki	- C-0
Dom Studenta Nr 1	- C-1
Dom Studenta Nr 2	- C-2
Dom Studenta Nr 3	- C-3
Stolówka	- C-4
Warsztat Samochodowy	- W-1

UWAGA !

Trzycyfrowe numery telefoniczne są numerami wewnętrznymi.

Wyższa Szkoła Inżynierska w Zielonej Górze

ul. Podgórna 50

SPIS TREŚCI

Wstęp 5

Rektorzy Uczelni w latach 1965–1990 6

Uczelnia w latach 1965–1990 9

- Organizacja kształcenia 11
- Działalność naukowo–badawcza 17
- Działalność wydawnicza 21
- Współpraca z zagranicą 23

Wydział Budownictwa i Inżynierii Sanitarnej 29

- Instytut Konstrukcji Budowlanych 33
- Instytut Technologii i Organizacji Budownictwa 35
- Instytut Inżynierii Sanitarnej 39

Wydział Elektryczny 47

- Instytut Elektrotechniki Przemysłowej 50
- Instytut Automatyki i Metrologii 54

Wydział Mechaniczny 61

- Instytut Technologii Maszyn 65
- Instytut Konstrukcji i Eksploatacji Maszyn 67

Wydział Podstawowych Problemów Techniki 71

- Instytut Matematyki, Fizyki i Chemii – Katedra Matematyki Stosowanej i Informatyki 74
- Instytut Nauk Społecznych, Organizacji i Zarządzania 80

Jednostki Międzywydziałowe 83

- Studium Praktycznej Nauki Języków Obcych 84
- Studium Wychowania Fizycznego i Sportu 85
- Studium Wojskowe 89
- Biblioteka Główna 91
- Ośrodek Technologii Kształcenia 96

Aneks 99

Informacje ogólne o Uczelni 103

Kierunki studiów, specjalności, kierunki dyplomowania 105

Struktura organizacyjna 106

Baza materialna 108

Informator osobowo–adresowy 111